

Hari Isnin
14 Disember 1992

LAPORAN PERSIDANGAN OFFICIAL REPORT

DEWAN UNDANGAN NEGERI PULAU PINANG
YANG KELAPAN

EIGHTH LEGISLATIVE ASSEMBLY PENANG

PENGGAL YANG KEDUA
SECOND SESSION

MESYUARAT YANG KETIGA
THIRD MEETING

Hari Isnin
14 Disember 1992

LAPORAN PERSIDANGAN

OFFICIAL REPORT

DEWAN UNDANGAN NEGERI PULAU PINANG YANG KELAPAN

EIGHTH LEGISLATIVE ASSEMBLY PENANG

PENGGAL YANG KEDUA

Second Session

MESYUARAT YANG KETIGA

Third Meeting

Bil.	Kandungan	Muka Surat
6. (A)	Usul Anggaran Pembangunan 1993 (sambung)	3

Laporan Persidangan

**DEWAN UNDANGAN NEGERI
PULAU PINANG YANG KELAPAN,**

**MESYUARAT YANG KETIGA
PENGKAL YANG KEDUA**

Hari Isnin, 14 Disember, 1992

*(Tempat: Dewan Undangan Negeri,
Lebuh Light, Pulau Pinang)*

HADIR:

- Yang Berhormat Tuan Speaker (Dato' Haji Abdul Rahman bin Haji Abbas, DMPN, DJN) - Ahli Kawasan Bertam
- Yang Amat Berhormat Ketua Menteri (Dr. Koh Tsu Koon) - Ahli Kawasan Tanjong Bungah
- Yang Berhormat Timbalan Ketua Menteri (Dr. Ibrahim bin Saad) - Ahli Kawasan Seberang Jaya
- Yang Berhormat Penasihat Undang-undang Negeri (Encik Ahmad Zaki bin Haji Husin, SMP)
- " " Ahli Kawasan Sungai Bakap (Dr. Goh Cheng Teik)
- " " Ahli Kawasan Ara Rendang (Tuan Haji Zakaria bin Bakar)
- " " Ahli Kawasan Batu Uban (Puan Kee Phaik Cheen, PJK)
- " " Ahli Kawasan Pinang Tunggal (Encik Yahaya bin Abdul Hamid, PKT, JP)
- " " Ahli Kawasan Sungai Pinang (Dr. Kang Chin Seng)
- " " Ahli Kawasan Sungai Acheh (Tuan Haji Ibrahim bin Yaakob, PJK)
- " " Ahli Kawasan Telok Bahang (Dr. Hilmi bin Haji Yahaya)
- " " Ahli Kawasan Telok Kumbar (Dato' Haji Mohd. Zain bin Haji Omar, DSPN, PJK, PJM)
- " " Ahli Kawasan Permatang Pasir (Tuan Haji Adnan bin Haji Ramli, PJK)
- " " Ahli Kawasan Machang Bubok (Encik Goik Hock Lai, JP)
- " " Ahli Kawasan Sungai Dua (Tuan Haji Mohammed Yussof bin Abdul Latib @ Abdul Latiff, PKT, JP)
- " " Kawasan Bayan Lepas (Encik Lim Chien Aun, PJK, JP)

"	"	Kawasan Penanti (Tuan Haji Ahmad bin Saad, AMN, PJM)
"	"	Ahli Kawasan Kebun Bunga (Dr. Teng Hock Nan, PJK)
"	"	Ahli Kawasan Telok Ayer Tawar (Puan Hajjah Rokiah Bee bt. Hassan, PJK, PJM)
"	"	Ahli Kawasan Penaga (Encik Azhar bin Ibrahim)
"	"	Ahli Kawasan Prai (Encik V. Muthusamy, AMN, PKT)
"	"	Ahli Kawasan Padang Kota (Encik Lim Kit Siang)
"	"	Ahli Kawasan Paya Terubong (Encik Teoh Teik Huat)
"	"	Ahli Kawasan Bukit Glugor (Encik Peter Paul Dason)
"	"	Ahli Kawasan Bukit Tengah (Encik Chian Heng Kai)
"	"	Ahli Kawasan Batu Lanchang (Encik Tan Loo Jit)
"	"	Ahli Kawasan Mak Mandin (Encik Lim Hock Seng)
"	"	Ahli Kawasan Jawi (Encik Chin Kooi Thoon)
"	"	Ahli Kawasan Pengkalan Kota (Encik Chow Kon Yeow)
"	"	Ahli Kawasan Berapit (Encik Wong Hang Yoke)
"	"	Ahli Kawasan Datuk Keramat (Encik K. Balasundaram)
"	"	Ahli Kawasan Ayer Itam (Encik Ong Hock Aun)
"	"	Ahli Kawasan Kampong Kolam (Encik Cheah Teik Hoe)
"	"	Ahli Kawasan Bagan Jermal (Encik Phee Boon Poh)

TURUT HADIR:

Setiausaha, Dewan Undangan Negeri (Cik Tan Lee Lee)

Dewan bersidang semula pada jam 9.35 pagi.

DOA.

Tuan Speaker:

Ahli-ahli Yang Berhormat, Dewan disambung semula dengan perbahasan.

Ahli Kawasan Machang Bubok (Encik Goik Hock Lai):

Yang Berhormat Dato' Speaker, saya bangun untuk mengambil bahagian dalam perbahasan usul pembangunan yang dibentangkan oleh Y.A.B Ketua Menteri dalam Dewan yang mulia ini pada hari Khamis yang lalu. Saya sebagai ADUN Machang Bubok dengan ini menyokong sepenuhnya usul tersebut yang mengizinkan peruntukan berjumlah \$66.933,770 bagi tahun 1993 ini. Anggaran Pembangunan merupakan satu pertambahan agak besar berbanding dengan peruntukan bagi tahun 1992 iaitu sebanyak \$23,375,190 ataupun lebih kurang 53.7%. Memandangkan kepada ramalan kedudukan ekonomi dunia yang tidak memberangsangkan akibat beberapa faktor yang telah disebutkan oleh Y.A.B Ketua Menteri, saya yakin peruntukan ini adalah satu peruntukan yang akan dan boleh menghasilkan kemajuan kepada pembangunan yang akan meningkatkan taraf hidup, kualiti hidup dan kebajikan rakyat seperti yang disarankan dalam perancangan pembangunan strategi ke abad 21 ini.

Pemilihan Pulau Pinang sebagai lokasi lapangan terbang antarabangsa yang baru untuk negeri-negeri wilayah utara negara ini pasti akan memberangsangkan kegiatan ekonomi khasnya di kawasan Seberang Perai. Sungguhpun keseluruhan projek ini akan mengambil masa namun demikian kita perlu bersedia untuk menghadapi cabaran yang akan menjadikan negeri kita satu tempat tumpuan utama kegiatan pembangunan wilayah utara ini. Saya ingin mengambil kesempatan ini untuk mengucapkan tahniah dan syabas kepada Kerajaan Negeri kerana mengambil usaha untuk menimbulkan satu rancangan strategi untuk negeri yang kita cintai ini. Kerajaan Negeri sentiasa mementingkan kebajikan dan masa depan rakyat Pulau Pinang. Negeri Pulau Pinang mahu rakyat maju dan menikmati satu kehidupan yang lebih baik. Kerajaan Negeri adalah sebuah Kerajaan yang bertanggungjawab dan sentiasa memastikan kehidupan harian rakyat bertambah baik dari sehari ke sehari. Pelan strategik negeri ini dikumpul dan dijadikan panduan rakyat negeri ini. Ini akan membawa Pulau Pinang ke arah kemajuan dan kemakmuran. Anggaran pembangunan tahun depan merupakan langkah pertama kita menuju ke depan dengan penyediaan-penyediaan asas yang penting. Ini dapat

ditunjukkan dengan jelas dalam pertambahan peruntukan dalam beberapa butiran yang secara langsung menjejaskan kehidupan rakyat jelata.

Dato' Speaker, Jabatan Kerja Raya diperuntukkan sejumlah \$16,367,630 yang mana sebahagian besarnya, sejumlah \$7,505,050 iaitu 45.85% telah diberikan bagi maksud memperbaiki jambatan-jambatan dan jalan-jalan. Peningkatan ini seperti yang dikatakan oleh Y.A.B Ketua Menteri di perenggan 21 menunjukkan keazaman Kerajaan Negeri menyelesaikan masalah keadaan jalan-jalan negeri yang telah menyusahkan orang ramai. Keazaman ini patutlah disanjung tinggi memandangkan masalah ini telah lama wujud. Adalah menjadi satu hakikat bahawa jalan-jalan negeri pada masa ini tidaklah dalam keadaan yang memuaskan khususnya yang menyambungkan hubungan dengan kawasan-kawasan luar bandar.

Pertumbuhan ekonomi yang menggalakkan kebelakangan ini serta kemajuan negeri ini telah mengakibatkan pertambahan kenderaan dalam negeri ini. Selain daripada itu pengenalan keadaan-keadaan pengangkutan baru seperti kontena turut memenuhi setiap inci jalan yang telah dibina. Kemasukan keadaan baru pengangkutan dan pertambahan kenderaan telah menambah kegunaan jalan ke tahap yang optima. Setiap masa kita mendapati jalan-jalan kita dipenuhi dengan kenderaan baik ringan mahu pun berat. Kegunaan yang bertambah ini memaksa kita berhadapan dengan kerosakan yang tidak dapat dielakkan serta mutu jalan yang kurang baik. Selain daripada jalan-jalan yang telah dirosakkan(gangguan).

Ahli Kawasan Berapit (Encik Wong Hang Yoke):

Penjelasan, beri jalan? Sedarkah Ahli Kawasan Machang Bubuk bahawa kekuatan jalan raya pada masa ini hanya boleh tahan keberatan kenderaan 18 tan sahaja malahan kenderaan-kenderaan yang digunakan sekarang lebih daripada 10 roda dan beratnya pun lebih daripada 20 tan? Jadi keadaan demikian macam mana jalan tidak rosak. Pada masa penjajahan, kekuatan jalan boleh tahan 20 tan, sedangkan pada masa itu(gangguan).

Tuan Speaker:

Ahli Yang Berhormat, Ahli Yang Berhormat.

Ahli Kawasan Berapit (Encik Wong Hang Yoke):

Ya?

Tuan Speaker:

Ahli Yang Berhormat, perkara itu telah pun ditimbulkan oleh Yang Berhormat dalam ucapan yang lepas dan kita semua faham.

Ahli Kawasan Berapit (Encik Wong Hang Yoke):

Saya tanya, adakah Kawasan Machang Bubuk sedar.... (gangguan).

Tuan Speaker:

Faham, faham. Terima kasih.

Ahli Kawasan Berapit (Encik Wong Hang Yoke):

Tuan Speaker, bukan saya tanya Tuan Speaker.

Tuan Speaker:

Saya tahu, saya wakil semua orang, semua orang telah faham. Ucapan Yang Berhormat itu bagus, kita faham. Sila.

Ahli Kawasan Machang Bubok (Encik Goik Hock Lai):

Dato' Speaker, terima kasih. Bukan hendak tanya, tanya. Itu jugalah saya hendak bawa masalah kerosakan supaya Kerajaan Negeri akan memperhatikan lebih lagilah dalam KADUN Machang Bubuk. Ini saya sebagai ADUN Machang Bubuk saya juga bawa masalah kawasan saya untuk perhatian Kerajaan Negeri. Jadi biar saya teruskanlah, Dato' Speaker. Selain daripada jalan-jalan yang telah dirosakkan oleh penggunaan yang optima ini titi-titi serta jambatan-jambatan kecil turut mengalami keadaan yang sama, jika tidak lebih buruk lagi. Di KADUN Machang Bubuk, Dato' Speaker, boleh dikatakan kebanyakan jalan-jalan berada dalam keadaan yang agak mendukacitakan dan memerlukan perhatian.

Tuan Speaker:

Seperti macang yang berbubuk.

Ahli Kawasan Machang Bubuk (Encik Goik Hock Lai):

Mungkin lebih teruk lagi.

Tuan Speaker:

Oh! teruk lagi.

Ahli Kawasan Machang Bubok (Encik Goik Hock Lai):

Jalan utama seperti Jalan Alma, Jalan Bukit Minyak yang sempit yang selalu kita bawa masuk dalam Jawatankuasa Pembangunan Daerah di mana kita sampai ke satu kawasan di mana ada satu gred tetapi yang hanya mengizinkan sebuah kenderaan lalu sahaja. Jalan Gajah Mati yang kini boleh kata membangun dengan pesatlah dengan beberapa rancangan perumahan seperti juga Jalan Rozhan, Jalan Sungai Lembu adalah di antara yang telah rosak akibat penggunaan yang optima. Sama juga keadaan jalan-jalan di perkampungan baru - di Perkampungan Machang Bubok, Perkampungan Permatang Tinggi di mana jalannya telah dibina semasa dharurat dan masih dalam keadaan yang sempit, sama juga jalan-jalan di sekim perumahan seperti di Taman Hwa Seng, Taman Bukit Indah, Taman Alma yang dibina berpuluh-puluh tahun dahulu. Kerosakan jalan-jalan ini amat menyedihkan baik bagi penduduk-penduduk setempat ataupun pengguna-pengguna jalan yang melalui tempat itu setiap hari. Oleh itu saya percaya dengan adanya peruntukan yang bertambah ini jalan-jalan di KADUN Machang Bubok yang saya sebutkan tadi akan dibarumukakan serta dikuatkan demi mendatangkan kelegaan dan keselesaan rakyat jelata. Saya ingin menekan pihak JKR supaya pihak berkuasa jalan untuk memastikan kontraktor-kontraktor yang akan ditawarkan kerja-kerja penyelenggaraan atau kerja-kerja membarumukakan jalan-jalan ini menjalankan kerja mereka dengan lebih bertanggungjawab. Kegagalan kontraktor menunaikan tanggungjawab akan menyusahkan para pengguna. Saya percaya banyak telah ceritalah tentang kontraktor Dolomite Sdn. Bhd. yang bertanggungjawab ke atas penyelenggaraan jalan dari Kepala Batas ke Nibong Tebal yang telah pun bersikap kurang bertanggungjawab dan kerja-kerja syarikat ini untuk menyempurnakan laluan di Bulatan Bukit Tengah telah mengakibatkan lebih kesulitan daripada kelegaan kepada pengguna jalan. Pihak JKR perlu memastikan hanya kontraktor yang mempunyai rekod perkhidmatan yang baik sahaja ditawarkan kontrak.

Penggalan jalan-jalan oleh pihak-pihak tertentu seperti TNB, STM dan PBA seringkali juga menyusahkan orang ramai khususnya apabila tempat-tempat yang digali tidak diturap balik dengan kehendak-kehendak Jabatan Kerja Raya. Saya meminta JKR mengadakan satu sistem penyediaan yang lebih rapi bagi memastikan penurapan ini akan menyusahkan orang ramai dan merendahkan taraf jalan-jalan yang telah digali itu. JKR patut mempertimbangkan mengenakan wang cagaran ke atas agensi-agensi ini supaya wang cagaran ini dapat diguna untuk membaiki pula, membaikpulih jalan yang mereka enggan membuat demikian.

Saya amat berterima kasih kepada Kerajaan Negeri kerana telah memberi peruntukan sebanyak \$114,000 untuk mencegah banjir-banjir di Cherok Tok Kun. Boleh dikatakan beberapa kalilah saya

telah bangkit masalah banjir di Cherok Tok Kun ini. Kawasan ini pada dasarnya tidak pernah mula menghadapi masalah banjir akan tetapi oleh kerana pembangunan yang pesat, tanpa kawalan rapi oleh pihak jabatan yang berkenaan, kawasan ini telah dilanda banjir dan telah mendatangkan kesulitan kepada rakyat. Keadaan seperti yang terjadi di Cherok Tok Kun akan berulang di lain-lain kawasan jika pembangunan pesat khasnya pada masa sekarang di kawasan Alma, Bukit Minyak dan Permatang Tinggi di KADUN Machang Bubuk ini dibangun tanpa kawalan. Kini telah terdapat beberapa projek yang telah diluluskan dan akan diperlaksanakan tanpa satu sistem pengairan yang sempurna yang mungkin akan mengakibatkan banjir. Kawasan Permatang Tok Subuh, Kampong Nenas, Kampong Baru Alma dan Kampong Tongkang adalah beberapa kampong yang tidak pernah mengalami banjir kini telah mula menghadapi masalah banjir. Boleh dikatakan bahawa keseluruhan Alma, Bukit Minyak dan Permatang Tinggi pada masa dulunya adalah satu kawasan pertanian yang subur dan mempunyai satu sistem pengaliran yang bersesuaian dan sempurna untuk pertanian. Banyak kawasan tersebut di atas ini telahpun ditukar untuk projek pembangunan khasnya skim perumahan dan perindustrian kecil atau ringan. Kerja menambun tanah di kawasan pertanian ini tanpa satu sistem pengaliran yang sempurna telah mengakibatkan kehilangan kawasan takungan air yang kemudian telah mengakibatkan kampong-kampong sekeliling ini dibanjiri air. Saya tidak membantah sebarang pembangunan yang akan diadakan kerana pembangunan akan membawa kemajuan ekonomi dan manfaat kepada rakyat kita. Saya hanya mendesak pihak Kerajaan Negeri membuat kajian atas satu sistem pengaliran yang bersesuaian dengan pembangunan yang dirancang itu supaya ini tidak akan mendatangkan penderitaan kepada penduduk-penduduk di sekelilingnya. Saya juga berharap pembangunan yang dijalankan akan dirancang dengan rapi dan dikawal supaya membawa kemakmuran dan kebahagiaan hidup kepada rakyat dan bukan kesusahan.

Dato' Speaker, usaha Kerajaan Negeri dalam membantu perusahaan-perusahaan industri tempatan kecil dan sederhana serta industri sokongan amatlah dialu-alukan. Sungguhpun begitu cadangan pembinaan 91 unit kilang kecil dan sederhana di Taman Perindustrian Bayan Lepas dan Bukit Tengah nampaknya kurang mencukupi. Kerajaan Negeri menerusi PDC perlu memberi perhatian yang lebih serius kepada kewujudan industri desa, industri kecil dan sederhana dan industri sokongan tempatan. Saya tidak menafikan pentingnya industri-industri asing yang membantu pertumbuhan industri tempatan khasnya industri sokongan tetapi dengan penambahan keluasan tapak perindustrian untuk industri asing, pengusaha-pengusaha tempatan seolah-olah merasa dianak tirikan. Kalaulah kita hendak menyusukan kera di hutan janganlan pula kita biarkan anak di pangkuan mati kelaparan. Pihak-pihak Berkuasa Tempatan nampaknya tidak bersimpati terhadap pengusaha-pengusaha industri kecil dan sederhana tempatan. Ratusan industri kecil dan sederhana

wujud dengan modal perniagaan tempatan. Industri-industri kecil dan sederhana tidak kurang juga menyumbang kepada pertumbuhan ekonomi negeri Pulau Pinang tetapi malangnya industri-industri yang disebutkan tadi sentiasa dicap sebagai kilang-kilang haram semata-mata kerana tidak dapat memenuhi syarat-syarat jabatan yang tertentu misalannya ditempatkan di kawasan pertanian ataupun di tanah yang dizonkan untuk kediaman.

Saya ucapkan tahniah atas kebolehan PDC memandangkan jauh dalam penyediaan tapak perindustrian untuk industri-industri asing. Saya menggesa supaya PDC segera membela nasib pengusaha-pengusaha industri kecil dan sederhana ini yang beroperasi dari sehari ke sehari dalam keadaan takut-takut dan tanpa jaminan hidupnya. Sudah tiba masanya PDC memberi perhatian yang khusus untuk menyediakan tapak perindustrian kecil dan sederhana secara luasan bagi membolehkan pengusaha-pengusaha kecil tempatan beroperasi dengan keadaan terjamin. Dalam menyediakan tapak perindustrian kecil dan sederhana PDC perlu mengambilkira kemampuan pengusaha-pengusaha tempatan selain daripada memastikan lokasi tapak perindustrian itu tidaklah jauh sangat dari kawasan kediaman di mana bekalan tenaga pekerja adalah faktor penting yang menentukan jaya atau gagalanya industri ini. Memandangkan pembinaan jalan-jalan baru tidak secukup pertambahan kenderaan, maka tapak perindustrian kecil dan sederhana hendaklah ditempatkan dekat kampung dan kawasan perumahan bagi mengelakkan kesesakan lalu lintas yang semakin sehari menjadi semakin buruk. Saya percaya PDC berkemampuan memikul beban ini dan akan pastikan perindustrian kecil dan sederhana tempatan akan diberi perhatian seboleh-bolehnya.

Dato' Speaker, sukaiah saya kata di Dewan yang mulia ini bahawa saya telah mengikuti pembangunan negeri Pulau Pinang semenjak dari beberapa tahun. Saya rasa amat bangga menjadi Ahli Dewan Undangan Negeri dan menjadi anak Pulau Pinang. Apabila terlaksananya rancangan pembangunan strategi negeri Pulau Pinang nanti, rakyat akan masuk era kemewahan yang penuh cabaran. Saya merayu kepada kakitangan Kerajaan yang memainkan peranan penting dalam pembangunan Negeri Pulau Pinang supaya bukan sahaja hendak terus meningkatkan produktiviti masing-masing bahkan hendaklah sentiasa peka kepada keperluan dan aspirasi rakyat jelata. Ingin juga saya mengambil kesempatan ini untuk mengucapkan berbilang-banyak terima kasih kepada semua pegawai dan kakitangan jabatan-jabatan yang sentiasa memberi sokongan dan kerjasama kepada saya dalam perkhidmatan sebagai wakil rakyat dan juga dalam perkhidmatan saya kepada rakyat. Saya percaya dengan semangat dedikasi dan kebaktian pegawai-pegawai dan kakitangan jabatan-jabatan bersama-sama dengan sokongan dan usaha gigih pada rakyat Kerajaan Negeri Pulau Pinang akan membawa kebahagiaan dan kemakmuran yang lebih besar kepada semua lapisan masyarakat supaya rakyat Negeri Pulau Pinang akan terus menikmati segala

hasrat yang disarankan dalam rancangan pembangunan strategik Negeri Pulau Pinang ke abad 21 yang akan datang. Dengan itu sekali lagi Dato' Speaker, saya mohon menyokong.

Terima kasih.

Ahli Kawasan Kampong Kolam (Encik Cheah Teik Hoe):

Terima kasih Tuan Speaker membenarkan saya mengambil bahagian dalam perbahasan mengenai Belanjawan Pembangunan tahun 1993. Tuan Speaker, apabila Kerajaan Negeri menepuk bahunya sendiri dalam usahanya membawa banyak pelabur asing untuk melabur di negeri ini saya inginkan Kerajaan Negeri untuk memeriksa akan usahanya sendiri kembali serta rasionalnya. Saya tidak menyatakan pelabur asing tidak diperlukan tetapi saya mahu keadaan ini dikajikan dengan teliti dari masa ke semasa. Tuan Speaker, jika benar-benarnya pekerjaan sedang mencari pekerja maka ini secara jelasnya menunjukkan mungkin negeri ini telah ada lebih pelaburan asing daripada apa yang kemudahan negeri ini, sumber manusia dan Kerajaan boleh tanggung dan mengawasi. Jika itu adalah sedemikian, maka Kerajaan Negeri mestilah mengkaji untuk menambahkan usahanya. Jika tidak mungkin sebaliknya ia akan menghadapi satu keadaan yang negatif pula. Bahkan dengan jawapan yang diberikan kepada kami banyak syarikat sedang mendapatkan pekerja-pekerja dari negeri-negeri lain serta negara asing. Terhadap pekerja dari negeri-negeri lain, adakah mereka menyumbangkan tenaga secara positif untuk ekonomi demi untuk kemajuan negeri ini atau adakah mereka hanya membebankan sistem-sistem di mana belanjawan negeri adalah terhad. Seterusnya adakah mereka juga menegangkan lagi keadaan terhadap keperluan perumahan, sistem pengangkutan, perkhidmatan perubatan dan lain-lain? Pendek kata untuk siapakah usaha-usaha yang begitu intensif dan kuat menarik pelaburan-pelaburan asing? Malah adalah wajar bagi Kerajaan untuk mengatasi serta mengkaji keadaan sebegini secara teliti. Manfaat dan kebajikan anak Pulau Pinang mestilah diutamakan.

Tuan Speaker, malah mungkin tepat pada masa ini Kerajaan memberi perhatian terhadap usaha untuk mengukuhkan lagi pembangunan dan kemajuan industri-industri kecil dan sederhana tempatan. Ini adalah supaya ekonomi negeri tidak hanya bergantung kepadanya, kepada industri-industri besar dan menjadikannya lebih *resilient* terhadap perubahan ekonomi dunia. Tuan Speaker, jika Kerajaan Negeri benar-benar menjaga kebajikan rakyatnya maka satu rancangan segera mestilah dirumuskan supaya meminta semua setingan-setingan di negeri ini mereka perlu dipindahkan ke bawah satu rancangan perumahan yang besar dan *comprehensive* serta teratur dengan disediakan segala kemudahan asas seperti bekalan elektrik, air dan loji penapisan najis yang maju. Tetapi Tuan Speaker, saya berasa kesal sekali lagi, Kerajaan Negeri masih memberi

peruntukan wang yang kurang untuk membina rumah kos rendah. Merujuk kepada belanjawan dari tahun ke se tahun untuk membina rumah kos rendah ia menunjukkan dengan jelas ketidakmampuan Kerajaan dalam memenuhi keperluan perumahan untuk rakyat. Sama seperti tahun lepas, Kerajaan Negeri dalam seruannya kepada pemaju perumahan swasta supaya bersama-sama memikul tanggungjawab untuk membina lebih banyak lagi rumah kos rendah tetapi adakah YAB Ketua Menteri pernah cuba untuk memberitahu kepada umum yang beliau ada membuat seruan demikian ataupun beliau hanya menyatakan sesuatu yang kemudiannya menggulung ucapan beliau serta menutup kelemahan Kerajaan. Pada kali ini Kerajaan Negeri telah mengakui kelemahannya tetapi apakah kegunaannya? Adakah dia mengharap pujian dengan pengakuan sedemikian? Masalah ini tidak akan hilang. Keperluan perumahan kos rendah akan menjadi lebih tenat lagi di masa akan datang. PDC baru-baru ini telah membuat pengumuman dia tidak akan membina rumah kos rendah lagi di sebelah pulau negeri ini kerana kekurangan tanah. Tuan Speaker, PDC merupakan salah satu daripada pemaju yang terbesar di Pulau Pinang. Mereka diberi segala kemudahan oleh Kerajaan seperti bantuan, jaminan, keperluan serta kemudahan. Oleh sebab itu mereka mendapat *competitive edge* bersaing dengan pemaju-pemaju lain dan ia juga tidak mahu atau tidak mampu membina rumah kos rendah apakah lagi tentang pemaju swasta. Bila kita diberitahu tentang kekurangan tanah di Pulau Pinang orang ramai sentiasa memberi perhatian mereka ke daerah timur laut. Mereka seperti diajar mengaku yang tanah benar-benar terhad di pulau di negeri ini.

Saya mengucapkan tahniah kepada Kerajaan Negeri kerana Kerajaan Negeri telah berjaya mengarahkan dan memesongkan pemikiran-pemikiran dan visi-visi rakyat kepada Daerah Timur Laut supaya rakyat akan melupakan kawasan Daerah Barat Daya. Kawasan ini termasuk Bayan Lepas, Telok Kumbar, Balik Pulau sampai ke Telok Bahang. Apabila kita memandu kereta melalui kawasan ini kita dapat melihat banyak tanah digunakan untuk ladang-ladang kelapa, getah, buah-buahan dan sawah padi. Di sini kami mengadap beratus-ratus malah beribu-ribu ekar tanah. Apakah terjadi kepadanya? Bukankah ini tanah-tanah yang terlalu sesuai untuk kemajuan perumahan termasuk perumahan kos rendah. Jikalau tanah-tanah adalah terhad maka pertanian tidak akan jadi *feasible* lagi. Tuan Speaker, tanah-tanah di Pulau Pinang di pulau negeri ini sebenarnya tidak terhad. Ini merupakan perancangan serta caranya ia dipergunakan. Dengan tanah yang terlalu luas seperti di kawasan Barat Daya, walaupun keperluan rumah kos rendah adalah banyak Kerajaan dan pemaju swasta masih mengelakkan diri sendiri daripada membina rumah kos rendah bermaknalah kami menghadapi masalah yang *fundamental* dan serius. Tuan Speaker, apabila Kerajaan membuat seruan kepada pemaju-pemaju swasta untuk membina rumah kos rendah, mereka cakap saja.

Apakah tindakan yang tetap atau positif diambil oleh Kerajaan untuk membantu pemaju-pemaju swasta dari segi pentadbiran? Langsung tidak. Prosesnya untuk mendapat kebenaran pelan pembangunan sama juga begitu susah, begitu lama dan begitu *complicated*. Adakah ini sikap Kerajaan bila membuat satu rayuan kepada pihak swasta dan minta mereka memikul tanggungjawab yang bukan mereka, tetapi sendiri tidak ambil apa-apa tindakan melicinkan pentadbirannya, buat apa-apa perubahan atau memberi apa-apa *incentive* untuk mendapat kerjasama pihak swasta? Dengan sikap ini siapakah hendak membantu Kerajaan?

Tuan Speaker, lagi satu masalah yang lebih serius ialah dasar mengenai kawasan strategik Melayu. Akhirnya kita dapat kebenarannya. Pada 28hb Julai tahun ini kita mendapat tahu sedikit sebanyak tentang dasar Kerajaan mengenai kawasan-kawasan strategik Melayu. Dasarnya berbunyi, dengan izin - *This is in line with the State Government's Policy to allocate between 80 and 90% of housing units to Bumiputras in projects built in strategic Malay areas*. Pada hari Isnin yang lepas bila saya tanyakan tentang perkara ini Ahli Yang Berhormat dari Seberang Jaya telah menafikan bulat-bulat tentang Kerajaan mengadakan dasar ini. Siapakah bohong, siapakah tersilap? Pemberita-pemberita tidak boleh menukangkan cerita-cerita tanpa diberitahu dengan lengkap oleh Ahli Kerajaan. Ini adalah dasar yang penting. Jikalau pemberita-pemberita tersilap mengapa Kerajaan tidak cuba langsung membetulkan laporan ini, penafian atau pengakuan? Apakah yang terang ialah keadaan masa sekarang ini yang menerangkan kenapa Daerah Barat Daya telah dibiarkan tanpa pembangunan untuk jangka masa yang lama sehingga hari ini. Tentulah Kerajaan akan terus menafikan dasar dan keadaan ini tetapi saya akan terus percaya wujudnya dasar ini sehingga Kerajaan membuktikan sebaliknya, bukan kata-kata sahaja, tetapi dengan tindakan yang sesuai dengan segeranya. Kita hendak lihat pembukaan tanah-tanah di kawasan Barat Daya dan lain-lain tempat yang merupakan *strategic Malay area*. Jikalau tidak ini bermakna Kerajaan Negeri adalah sebuah *culprit* yang terbesar sekali mengakibatkan tanah yang mahal di negeri. Ketidakmampuan, ketidakmahuan dan tidak berikhtis mengatasi masalah perumahan rakyat termasuk rakyat-rakyat yang berpendapatan rendah. Yang penting sekali ialah Kerajaan Negeri ingin mewujudkan satu dasar *apartheid*, satu dasar yang *dicondemn* diseluruh dunia, mengasingkan satu kaum dari kaum-kaum lain dan dasar ini mestilah dihentikan oleh kesemua rakyat kerana bahayanya akan merosakkan perpaduan yang amatlah diingini oleh kesemua rakyat untuk pembangunan negara dan keamanan yang tahan lama. Sekian terima kasih.

Ahli Kawasan Prai (Encik V. Muthusamy):

Dato' Speaker, saya bangun untuk mengambil bahagian dalam perbahasan atas ucapan Y.A.B. Ketua Menteri Pulau Pinang mengenai Anggaran Pembangunan 1993 yang telah dibentangkan di dalam Dewan yang mulia ini. Saya sokong usul ini dengan penuh-penuh. Anggaran Pembangunan 1993 ialah untuk perbelanjaan yang berjumlah \$66,933,770 dan ini merupakan pertambahan sebanyak

53.7% dibandingkan dengan peruntukan tahun 1992. Sungguhpun ramalan mengenai kedudukan ekonomi dunia dijangka terus lembab, Kerajaan Negeri di bawah pimpinan Y.A.B. Ketua Menteri telah mengambil langkah-langkah yang positif dan proaktif untuk membangunkan ekonomi Negeri Pulau Pinang dengan lebih kukuh dan progresif supaya memberi faedah secara langsung atau tidak kepada menaikkan taraf hidup, kualiti hidup dan kebajikan rakyat. Di muka surat 5, perenggan 8 telah dinyatakan dasar belanjawan pembangunan Negeri bagi tahun 1993 secara spesifik dan telah diumumkan di bawah perenggan a, b, c dan d. Dengan izin, Dato' Speaker, saya hendak rujuk kepada perenggan-perenggan itu.

- Menwujudkan dan meningkatkan kemudahan-kemudahan infrastruktur yang akan menyokong pertumbuhan ekonomi dan industri.
- Menjalankan projek-projek yang akan menaikkan taraf hidup, kualiti hidup dan kebajikan rakyat.
- Meningkatkan projek-projek yang berkaitan dengan perkhidmatan-perkhidmatan sosio-ekonomi.
- Memajukan projek-projek pertanian dan luar bandar untuk menyeimbangkan kedudukan ekonomi bandar dan luar bandar.

Ini adalah satu anggaran perbelanjaan yang bijaksana, progresif dan dinamik. Di sini saya mengambil peluang untuk mengucapkan syabas dan tahniah kepada Y.A.B. Ketua Menteri, Ahli-ahli EXCO dan Kerajaan Negeri Pulau Pinang.

Dato' Speaker, Ahli-ahli Yang Berhormat akan bertanya sebab apa saya memuji Ketua Menteri dan Kerajaan Negeri sedemikian. Saya rujuk kepada muka surat 3 perenggan 5. Bagi tiga tahun kebelakangan ini kadar pertumbuhan ekonomi bagi 1990 adalah 10.3%, bagi tahun 1991 adalah 11.7% dan bagi tahun 1992 anggaran ialah 10%. Walaupun kadar pertumbuhan ekonomi negara lebih rendah daripada pertumbuhan ekonomi negeri. Ini adalah satu kejayaan bagi Kerajaan Negeri Pulau Pinang dan harus dipuji dan diucapkan tahniah. Tetapi Ahli-ahli Yang Berhormat di sebelah sana tidaklah ada hati untuk menerima hakikat ini. Tidak pujipun tidak mengapa, tetapi mereka datang ke sini untuk korek sahaja, korek lubang sini, korek lubang sana. Saya pun seorang peguam juga. Peguam selalu pandai korek sini, korek sana, baru boleh menang kes. Ahli Dato' Keramat pun boleh setuju dengan saya, dengar sama saya. Salah korek pun ada. Tetapi di sini bukan macam peguam-peguam mahu korek lubang untuk menang kes tetapi dia salah korek di sini. Di sini saya hargai semua kejayaan yang dicapai dalam sidang pembangunan dan ekonomi dan menyeru kepada Y.A.B. Ketua Menteri untuk meneruskan tindakan-tindakan untuk mencapai kejayaan yang lebih dan ke tahap yang lebih tinggi.

Dato' Speaker, sebagai ADUN Prai sekarang saya terpaksa untuk cakap dengan Prailah. Sebelum itu ada lain-lain perkara saya hendak tanya. Saya rujuk kepada perenggan 14 berkenaan projek pembinaan pengkalan kontena Butterworth Utara atau MBCT. Projek

ini dijangka siap dan beroperasi pada tahun 1994. Trafik kontena dijangka akan menaik sebab pelabuhan Pulau Pinang adalah satu pelabuhan utama dan sibuk di kawasan zon utara. Trafik kontena bagi tahun 1991 adalah 158,947 teu iaitu *ton economic units*. Ini menunjukkan kenaikan trafik kontena sebanyak sebelum itu dan bagi tempoh bulan Januari hingga Ogos 1992 adalah 201,237 teu. Ini menunjukkan kenaikan trafik kontena sebanyak 26.6%. *Trend* ini akan diteruskan dan MBCT dikehendaki dioperasi sebagai yang telah dijadualkan. Tetapi saya risau jalan-jalan tambahan, *access road*, bagi projek ini tidak dapat disediakan sebab pembinaan lebuh raya Butterworth - Kulim belum dimulakan lagi. Juga projek jalan lingkar luar Butterworth masih dalam perundingan jurutera. Saya takut apabila MBCT telah siap jalan-jalan ini tidak dapat siap dan boleh jadi ada halangan untuk operasi MBCT ini. Sebab tidak ada *access road* tidaklah boleh lori-lori membawakan kontena-kontena daripada pengkalan ini. Saya menyeru bahawa Kerajaan Negeri beri tekanan ke atas Kerajaan Persekutuan dan jabatan-jabatan yang berkenaan. Ekonomi Pulau Pinang akan bertambah apabila projek tersebut dibinakan.

Dato' Speaker, di sini saya mengambil peluang untuk mengucapkan syabas dan tahniah kepada Yang DiPertua Majlis Perbandaran Seberang Perai sungguhpun beliau tidak ada di sini dan ahli-ahli Majlis juga sebab Yang DiPertua dan Ahli-ahli Majlis Perbandaran Seberang Perai telah mengambil berat atas masalah depo kontena di kawasan saya Prai iaitu di Bagan Dalam, Assumption Road dan Kampong Perlis. Masalah kontena ini telah pun dihadapi oleh penduduk-penduduk di situ dan sudah ada masalah bukan sahaja keselamatan membahayakan orang-orang awam tapi merosakkan jalan-jalan dan juga lalu lintas. Satu jambatan atas Jalan Assumption telahpun dirosakkan dan sudah lama tidak dapat disiapkan. Sampai kini jambatan tersebut belum dibina lagi. Saya difahamkan pihak JKR akan membina jambatan ini tidak lama lagi. Saya takut apabila jambatan ini siap, jikalau masalah ini masih terus lori-lori kontena akan musnahkan jambatan ini lagi sekali. Saya harap MPSP dan Jabatan-jabatan yang berkenaan bolehlah mengambil tindakan yang sewajar untuk mengatasi masalah kontena ini dengan tidak menjejaskan ekonomi Pulau Pinang. MPSP telah memberi arahan kepada syarikat-syarikat yang masih beroperasi di kawasan-kawasan itu untuk memindahkan ke depo-depo kontena ke kawasan Bagan Lalang, Mak Mandin untuk sementara sahaja. Tempat tetap untuk depo kontena telah dikenalpasti oleh MPSP dan saya difahamkan akan dibina. Di sini saya akan memberitahu Dewan yang mulia ini bahawa trafik kontena akan bertambah tiap-tiap tahun dan saya cadangkan satu tempat dekat Pengkalan MBCT diperuntukkan untuk depo-depo kontena kawasan kontena. Kawasan di utara MBCT bolehlah ditebusguna tanah dan tanah yang ditebusguna bolehlah disewakan kepada syarikat-syarikat swasta yang mengendalikan kargo-kargo kontena. Kerajaan Negeri dan PPC bolehlah mengkaji cadangan saya ini.

Dato' Speaker, saya merujuk perenggan 21, Jabatan Kerja Raya. Sekarang saya datanglah ke Prai, baru sampailah. JKR telah sediakan peruntukan sebanyak \$7.5 juta yang merupakan pertambahan 100% berbanding dengan tahun 1992 untuk membaiki

sistem aliran lalu lintas. Keadaan di jalan-jalan bandar utama seperti Butterworth, Bukit Mertajam dan Georgetown adalah sesak akibat tambahan kenderaan-kenderaan tahun demi tahun. Saya mencadangkan pihak JKR untuk mengkaji dan membinakan *flyovers* atas jalan-jalan dan simpang-simpang di mana lalu lintas agak sibuk. Juga saya perhati lalu lintas di Jalan Baru, Prai, dari bulatan Prai ke bulatan Simpang Empat adalah sibuk dan sesak. Saya cadangkan supaya JKR dapat membina *dual carriageway*. Di atas jalan ini juga saya cadang membina *flyovers* atau jambatan yang mana sangat sesuai supaya dapat mengelakkan kemalangan jalanraya dan kesibukan lalu lintas yang dihadapi oleh pengguna-pengguna jalan-jalan di situ. Di samping itu saya menarik perhatian Kerajaan Negeri dan JKR bahawa jalan-jalan di kawasan perumahan Keretapi Tanah Melayu adalah dalam keadaan buruk dan berlubang-lubang. Saya sebagai ADUN Prai telah menyeru pihak KTM untuk membaiki jalan-jalan di kawasan tersebut. Malangnya tidak dapat melihat sebarang perubahan. Saya menyeru JKR untuk mengambil tindakan-tindakan yang sewajarnya bagi membaiki jalan-jalan tersebut. Jalan-jalan utama di Bandar Butterworth dari simpang Jalan Bagan Luar dengan Jalan Chain Feri hingga ke bulatan Prai adalah sempit dan dikehendaki diluaskan jalan itu sebab lalu lintas meningkat tiap-tiap tahun dengan pesatnya. Juga saya menyeru JKR membaiki dan di muka membarumukakan Jalan Bagan Dalam, Assumption kerana dirosakkan oleh lori-lori kontena.

Dato' Speaker, saya rujuk perenggan 22, ucapan Y.A.B Ketua Menteri, Jabatan Pengairan dan Saliran. Sebagaimana Ahli-ahli Yang Berhormat telah sedia maklum, kawasan ADUN Prai adalah satu kawasan yang rendah daripada paras laut dan apabila air pasang bertambah dengan hujan lebat khasnya dengan kawasan Taman Chai Leng, Taman Kim Sai, Taman Senangin, Kampung Manis, Kampung Perlis, Ujung Batu dan Bagan Dalam adalah kawasan yang sering dilanda oleh banjir.

Tuan Speaker:

Kampung Musang?

Ahli Kawasan Prai (Encik V. Muthusamy):

Kampung Musang pun termasuk juga. Kemudahan-kemudahan untuk mencegah banjir ditempat-tempat tersebut tidaklah mencukupi. Taman Chai Leng adalah satu tempat yang rendah sekali. (gangguan). Sungguhpun parit-parit telah diubahsuai dengan luas, tetapi masalah banjir dan pengaliran air parit tidak memuaskan. Saya cadangkan JPS mengkaji langkah-langkah yang sesuai untuk mengatasi dan mengawal masalah banjir. Juga parit besar dari kampung *Main Road* Prai, yang melalui kawasan KTM ke Sungai Prai dikehendaki di korek semula dan dibersihkan sebab parit telah ditutup oleh pasir-pasir dan rumput-rumput ditepinya. Pintu pengawalan banjir dekat Sungai Prai dalam kawasan KTM telah dirosak dan dikehendaki dibaiki semula.

Dato' Speaker, saya merujuk perenggan 25, perumahan. Saya merasa gembira kerana Kerajaan Negeri sedar bahawa keperluan dan permintaan perumahan oleh rakyat yang berpendapatan rendah dan

akan terus diwujudkan. Prai adalah satu kawasan yang penuh dengan tempat-tempat setinggan seperti Bagan Dalam, Ujung Batu, Kampong Perlis, Kampong Manis dan juga Kampong Teluk di Kawasan Seberang Jaya. Dalam Anggaran Pembangunan 1993 tidak ada rancangan-rancangan untuk membina rumah-rumah kos rendah atau pangsa di tempat-tempat setinggan ini. Penduduk-penduduk tempat setinggan sentiasa menghadapi pelbagai masalah seperti bekalan air, elektrik, jalan-jalan parit-parit dan plet nombor ke rumah-rumah. Di sini saya mengucapkan tahniah kepada pihak UDA kerana telah membina satu projek perumahan, flat di Bagan Dalam. Saya harap dan menyeru Kerajaan dan badan-badan Berkanun seperti PDC, UDA dan PERDA untuk memajukan projek-projek perumahan kos rendah, pangsa di tempat-tempat setinggan yang saya telah sebutkan tadi. Di samping itu kawasan KTM di Prai adalah besar tetapi dalam keadaan keabaihan dengan kelihatan rumah-rumah buruk dan tempat-tempat belukar. Kawasan ini boleh dimajukan sebagai satu taman perumahan. Saya harap dan yakin bahawa Kerajaan Negeri atau PDC boleh dapat berhubung dengan KTM yang telah sekarang dicorporatisekan untuk memajukan kawasan ini sebagai satu taman perumahan. Rumah kos rendah yang dibina oleh Kerajaan diberikan kepada rakyat dengan formula 45, 45, 10. Disini dengan dukacita saya hendak memberi tahu bahawa saya dapat pengaduan-pengaduan daripada pemohon-pemohon untuk rumah kos rendah bahawa formula ini tidak dilaksanakan dengan sempurna. Pemohon-pemohon yang telah menghantar permohonan walaupun 10 tahun dahulu masih menunggu sahaja. Saya harap Kerajaan memberi rumah kos rendah untuk pemohon yang telah menunggu lama dan perlukan rumah.

Saya sekarang rujuk kepada perenggan 29, sektor pelancongan. Dalam tajuk ini sudahlah Ahli-ahli Yang Berhormat ucap banyak. Saya tidak bercakap panjang, sedikit sahaja. Saya mengalu-alukan pelan tindakan pelancongan negeri bagi tempoh 10 tahun hadapan. Saya pasti Kerajaan Negeri telah dan sedang menggalakkan sukan air. Di sini saya hendak cadangkan bahawa Sungai Prai ditimbangkan untuk sukan air sebab di Negeri Pulau Pinang, Sungai Prai adalah salah satu sungai yang besar dan sesuai untuk kompleks sukan air dan di tebing sungai itu haruslah dijadikan taman rekreasi. Di sini juga saya hendak sebutkan satu kemajuan, satu projek yang telah dilancarkan di mana Y.A.B. Ketua Menteri telah mulakan rancangan ini, telah buat *ground breaking ceremony* iaitu Penang Yacht Club. Ini ditempatkan di utara ataupun sebahagian Port Swettenham Pier. Satu syarikat daripada barat telahpun disewakan tempat itu dan Yacht Club ini, syarikat itu akan melabor melebihi daripada \$20 juta dan *yacht - yacht* akan datang daripada pelbagai negeri, daripada Barat, daripada Jepun, dan Australia. Ini akan mengadakan pekerjaan dan perkhidmatan yang boleh tambah lagi ekonomi Pulau Pinang dan *yacht club* ini bukan sahaja untuk sukan tetapi di situ syarikat ini akan membaiki bot-bot, *Yacht-yacht* dan juga *servicing* di tempat itu. Ini akan menambahkan banyak pekerjaan untuk penduduk-penduduk di Pulau Pinang dan juga ekonomi boleh tambah lagi. Ini adalah satu sukan. Ahli Yang Berhormat dari Batu Uban hendaklah ambil perhatian untuk memajukannya lagi.

Yang lagi satu masalah di kawasan saya.... saya hendak sebutlah, jikalau saya tidak sebut tidak patut juga. Kawasan saya iaitu di Chai Leng Park atau Taman Chai Leng ada satu pasar sahaja di situ. Pasar ini digunakan oleh penduduk-penduduk daripada Taman Chai Leng, Taman Kim Sar, Taman Seberang Jaya, Supreme Garden, Taman Mas, Taman Senangin, Taman Indrawasih Prai, semua pergi di satu tempat di situ dan tidak mencukupi. Tetapi ada juga lagi satu pasar di Pekan Prai, pekan lama itu, tetapi pasar ini kecil dan dipunyai oleh orang swasta dan keadaan di situ tidak sesuai dan harus Kerajaan timbangkan untuk membina satu pasar di situ dan juga untuk kawasan Bagan Dalam dan juga di Ujung Batu dan Seberang Kampong Perlis tidak ada pasar. Penduduk-penduduk terpaksa pergi ke pasar di Jalan Chain Ferry. Pasar itu pun dimiliki oleh orang swasta juga. Keadaan di situ pun tidak sesuai. Baru-baru ini ada satu kebakaran di situ dan penduduk-penduduk dari Kampong Bagan Dalam, dari Ujung Batu dan Kampong Perlis kena melintas jalan utama itu, Jalan Chain Ferry, boleh jadi kemalangan dan sungguhpun pasar itu bukan dalam kawasan saya, tetapi saya telah terima banyak pengaduan. Saya harap Kerajaan boleh mengkaji perkara ini dan membina satu market yang besar untuk kawasan itu dan kalau boleh bina satu pasar di situ, itupun dalam kawasan Bagan Dalam, saya akan mengucapkan terima kasih. Itu sahaja saya hendak ucap dalam Belanjawan Pembangunan tetapi ada satu perkara sebelum saya akhiri ucapan saya, saya kena membawa ke Dewan ini sebab melibatkan diri saya dan telah dibangkitkan di dalam Dewan ini oleh Yang Berhormat dari Kawasan Bagan Jermal pada 8hb. Ini bukan hendak maklumat yang Ahli Yang Berhormat Kawasan Bagan Jermal membangkitkan itu tidak benar, tidak betul. Saya bacakan dari *Hansard*. Dia kata: tetapi ada dua kilang asing besok tutup, malam ini pun tidak cakap lagi sampai dia punya *general manager* pun tidak tahu, esok angkat beg cuba hendak lari. Kilang ini adalah Stellar dan *R.H. Research*. Dalam kes Stellar ini pekerja-pekerja ini tidak dibayar dengan sepenuhnya dan pekerja-pekerja ini telah membawa kes mereka ke mahkamah dan mahkamah dukacita ada satu orang peguam, lawyer, ia mewakili syarikat ini dan telah memberi satu jaminan bahawa mahkamah tidak payah simpan *passport* antarabangsa orang asing ini. Orang-orang mampu, boleh membayar sepenuhnya kepada pekerja-pekerja. Tetapi hari ini kerana orang ini memberi satu jaminan kepada pekerja-pekerja ini apakah dia akan jawab? Dato' Speaker telah tanya kepadanya perkara ini ada dalam mahkamah atau belum? Dia pun tidak faham. Dia kata perkara ini ada dalam mahkamah tetapi syarikat ini dia sudah berhenti usahanya. Orang-orang bertanggungjawab telah lari, *abscond*, sudah balik ke negara kerana satu janji yang diberi oleh satu lawyer. Lagi dia sambung, dia kata, apabila Tuan Speaker tanya sama dia, boleh kata ada dalam mahkamah kerana kalau ada dalam mahkamah mana hendak cari orang ini kerana *passport*nya sudah diserahkan balik. Tetapi penjaminnya seorang peguam. Ia pun adalah seorang Ahli Dewan Undangan Negeri. Dia ini tuju sama saya sebab sayalah yang mewakili syarikat ini.

Tuan Speaker:

Ahli Yang Berhormat, benda ini dalam mahkamah?

Ahli Kawasan Prai (Encik V. Muthusamy):

Tidak. Sudah selesai lama. Sudah habis. Saya ada bukti semua di sini. Saya sekarang mahu memberi Ahli Yang Berhormat dari Kawasan Bagan Jermal.

Ahli Kawasan Datuk Keramat (Encik K. Balasundaram):

Usul yang ditimbangkan oleh Dewan adalah mengenai Belanjawan Pembangunan. Apa yang telah dibangkitkan oleh Ahli Yang Berhormat dari Prai adalah mengenai apa yang telah diucapkan oleh Ahli Yang Berhormat dari Bagan Jermal apabila membahaskan Usul ataupun Belanjawan. Oleh kerana itu, Dato' Speaker, saya rasa ini tidaklah *relevant*. Pohon Dato' buat satu keputusan.

Tuan Speaker:

Tolong duduk dan teruskan Ahli Prai.

Ahli Kawasan Prai (Encik V. Muthusamy):

Terima kasih, Dato' Speaker. Sekarang saya lagi sekali memohon kepada Ahli Yang Berhormat dari Kawasan Bagan Jermal untuk tarik balik tuduhan ini dan minta maaf kepada Dewan ini sebab ini sudah jadi *misleading*. Ahli Yang Berhormat dari kawasan Bagan Jermal, dengan izin *do you want to mantain what you said or do you want to withdraw?*

Ahli Kawasan Bagan Jermal (Encik Phee Boon Poh):

Dato' Speaker, jikalau saya buat satu tuduhan yang tidak berasas... Dato' Speaker, saya telah mendapat aduan daripada pekerja-pekerja Stellar bahawa sampai hari ini mereka tidak dibayar sepenuhnya apa yang sesuai dan patut dibayar tidak dibayar dengan mencukupi. Mereka telah dibayar, bukan tidak dibayar. Mereka ada dibayar tetapi separuhnya daripada apa yang dijanjikan.

Tuan Speaker:

Ahli Yang Berhormat, perkara yang ditimbulkan oleh Ahli Prai, Ahli Prai tolong duduk, ialah tuduhan Ahli Yang Berhormat mengatakan ada peguam yang menjamin dan sebagainya itu yang dituntut oleh Ahli Prai.

Ahli Kawasan Bagan Jermal (Encik Phee Boon Poh):

Dato' Speaker, *I will maintain what I said.*

Ahli Kawasan Prai (Encik V. Muthusamy):

Dato' Speaker, dalam kes ini, saya mewakili bukan satu individu. Saya mewakili satu syarikat yang terhad, *limited company*. Satu *limited company* bukan ada *international passport* untuk satu peguam boleh memberikan jaminan. Perkara itu satu. Lagi satu, mana-mana satu peguam pun tidak memberi apa-apa jaminan. Mereka

memberi hujjah-hujjah bagi parti-parti di mahkamah, dan apa-apa hujjah yang diberi di mahkamah oleh salah seorang peguam adalah hak istimewa, tidak boleh dibangunkan di mana-mana. Dengan izin, *the submissions made by counsels in Court are protected, cannot be raised anywhere, it is privileged.*

Ahli Kawasan Bagan Jermal (Encik Phee Boon Poh):

Dato' Speaker.

Ahli Kawasan Prai (Encik V. Muthusamy):

Saya belum habis lagi. Dengar dulu.

Tuan Speaker:

Ahli Yang Berhormat,

Ahli Kawasan Datuk Keramat (Encik K. Balasundaram):

Ini prinsip baru.

Ahli Kawasan Prai (Encik V. Muthusamy):

Prinsip baru?

Ahli Kawasan Datuk Keramat (Encik K. Balasundaram):

Ya. Boleh beri jalan? Penjelasan.

Ahli Kawasan Prai (Encik V. Muthusamy):

Duduk.

Ahli Kawasan Datuk Keramat (Encik K. Balasundaram):

Boleh beri, kalau tidak mahu beritahu tidak mahu beri. Jangan bertindak secara kasar. Kita semua kawan di sini Yang Berhormat. Kalau takut hendak beri penjelasan hanya cakap tidak mahu bari. Itu hak Yang Berhormat.

Tuan Speaker:

Ahli Yang Berhormat.

Ahli Kawasan Prai (Encik V. Muthusamy):

Saya tidak beri, duduk. Di sini nampaknya tuduhan ini sebagai seorang peguam mewakili satu syarikat adalah satu kesalahan. Inilah tujuannya. Saya nafikan saya memberikan janji untuk membayar gaji, tidak. Saya ada membawa fail saya di sini. Kes itu bukan untuk memberi janji. Ini di atas Stellar Sporting Goods Manufacturing Sdn. Bhd. Tiga orang daripada 167 orang pekerja buat permohonan kepada mahkamah di bawah Seksyen 78 Akta Pekerjaan 1955. Saya boleh baca satu permohonan daripada itu apa yang dikehendaki. Notis

di bawah Seksyen 78 adalah - aduan telah diterima oleh mahkamah ini dan mahkamah mempunyai sebab yang munasabah untuk mempercayai bahawa kamu sebagai majikan kepada Theribuvan Naidu a/l R. Ragupathi Naidu dengan hasrat untuk mengelakkan diri daripada membayar gaji kepada pekerja di atas sedang merancang untuk melarikan diri. Kamu telah di sini dikehendaki untuk hadir mahkamah *magistret* Butterworth pada 3 April 1991 untuk menunjukkan sebab mengapa kamu tidak patut diberi *security on bond* untuk terus menetap di Malaysia sehingga bayaran gaji tersebut dijelaskan. Inilah notis diberi kepada syarikat itu dan tiga notis daripada pekerja-pekerja. Bukan ada tuntutan bukan ada janji. Selepas memberi hujjah-hujjah mahkamah telah batalkan ketiga-tiga saman ini sebab majikan itu telah janji untuk membayar dan membayar pun dalam catatan saya. *All summons struck off, payment will be effected shortly*. Pekerja-pekerja seramai 147 orang telah pergi mahkamah *labour* dan membuat tuntutan di situ sebelum datang ke mahkamah. Mahkamah, apabila mendengar hujjah-hujjah itu, mahkamah batalkan permohonan ini, bukan beri *security* dan di sini saya ada terima surat daripada jabatan, daripada Penolong Pengarah Buruh Butterworth. Dia katakan: Dengan hormatnya saya diarah merujuk kepada surat tuan bil. BMCRV 1991 bertarikh 10 Disember 1992 seperti yang tersebut di atas. Dimaklumkan bahawa pengadu Theribuvan Naidu a/l R. Ragupathi Naidu dan 146 orang pekerja lain telah buat tuntutan tersebut pada 19 Mac 1991 untuk gaji bulan Februari 1991. Kes ini ditetapkan pada 12 April 1991 jam 9.00 pagi untuk perbicaraan. Walau demikian pada hari perbicaraan pengadu telah hadir dan memberi tahu bahawa gaji sebanyak \$51,358.80 seperti yang dituntut telah dijelaskan oleh pihak majikan. Dengan itu kes telah dibatalkan. Itu sahaja. Kes di mahkamah buruh pun telah selesai dan dibatalkan dan permohonan di mahkamah *magistret* pun telah dibatalkan. Bila Ahli Yang Berhormat membangkitkan perkara di sini tidak ada apa-apa kes, tidak ada apa-apa perkara. Beliau bangkitkan perkara ini untuk mencari publisiti yang murah. Perkara ini pun telah keluar di surat khabar Star pada 29 Mac 1991. Jikalau Ahli Yang Berhormat hendak kes saya boleh beri salinan semua ini, boleh lihat. Ini nampaknya Ahli Yang Berhormat daripada Bagan Jermal tidak siasat dahulu. Oleh kerana itu saya minta izin daripada Dato' Speaker untuk mencadangkan bahawa Ahli Yang Berhormat daripada Bagan Jermal dihadapi Jawatankuasa Hak dan Keistimewaan Dewan ini.

Ahli Kawasan Kebun Bunga (Dr. Teng Hock Nan):

Dato' Speaker, saya mohon menyokong.

Ahli Kawasan Datuk Keramat (Encik K. Balasundaram):

Apa ini Dato' Speaker? Ini peraturan yang mana ini? Tidak ada usul yang sepatutnya dikemukakan. Ini dalam ucapan. Yang Berhormat dari Kebun Bunga hanya sokong sahaja. Ini tidak ikut peraturan Dato' Speaker.

Tuan Speaker:

Ahli Yang Berhormat kerana Ahli Bagan Jermal tidak mahu menarik balik, jadi Ahli dari Prai minta dihadapkan kepada

Jawatankuasa dan disokong oleh Ahli Kebun Bunga. Jadi sebelum saya bawa ke pengundian boleh Ahli Bagan Jermal menarik balik ucapan tadi.

Ahli Kawasan Bagan Jermal (Encik Phee Boon Poh):

Dato' Speaker,

Tuan Speaker:

Itu sahaja boleh atau tidak.

Ahli Kawasan Bagan Jermal (Encik Phee Boon Poh):

Dato' Speaker, ucapan saya dalam usul membentangkan belanjawan.

Tuan Speaker:

Ahli Yang Berhormat boleh atau tidak boleh, itu sahaja. Sebab kita hendak bawa ke Jawatankuasa ataupun kita selesaikan di sini.

Ahli Kawasan Bagan Jermal (Encik Phee Boon Poh):

Dato' Speaker saya hendak minta masa untuk mengambil bukti-bukti lanjut berkenaan dengan kes ini dan saya akan memberitahu pada Dewan ini hari ini juga keputusan saya.

Tuan Speaker:

Ertinya kita akan bawa kepada Jawatankuasa. Jadi bila ada cadangan dan sokongan saya minta pengundian dibuat. Ahli-ahli yang bersetuju dengan cadangan yang dibuat oleh Ahli dari Prai dan disokong oleh Ahli Kebun Bunga yang bersetuju katakan ya.

Ahli-Ahli Barisan:

Ya.

Ahli Kawasan Datuk Keramat (Encik K. Balasundaram):

Dato' Speaker, peraturan. Peraturan 34. Saya ingin tahu di bawah peraturan manakah usul ini dikemukakan. Di bawah peraturan manakah usul ini dikemukakan Dato' Speaker.

Tuan Speaker:

Yang tidak bersetuju? Yang bersetuju lebih ramai. Ahli Yang Berhormat kita telahpun selesai.

Ahli Kawasan Datuk Keramat (Encik K. Balasundaram):

Bukan Dato' Speaker. Kalau peraturan tidak diikuti, kita seharusnya mengikuti peraturan yang sebenar. Di manakah terdapat di dalam satu ucapan satu usul dikemukakan? Bukankah Dato' Speaker sekiranya seseorang akan dirujuk kepada satu Jawatankuasa

Hak dan Kebebasan, satu usul harus dikemukakan? Itu bukan usul Dato' Speaker. Adakah notis diberi, adakah usul dikemukakan secara bertulis kepada Dato' Speaker? Kalau sebenarnya apa yang dibuat tadi boleh dilakukan saya ingin tahu, Dato' Speaker di bawah peraturan mana? Kita tidak boleh sewenang-wenangnya hanya mengikut sesuka hati Ahli Yang Berhormat dari Prai. Dato' Speaker, tindakan ini bukan sahaja akan memalukan Yang Berhormat dari Prai sahaja, tetapi semua kita yang ada dalam Dewan termasuk Dato' Speaker juga. Saya rasa sepetutnya ini tidak boleh dilakukan Dato' Speaker. Peraturan mana?

Tuan Speaker:

Okay, tidak mengapa, duduk. Kita ada L.A. di sini. Saya minta L.A. memberi pandangan.

Ahli Kawasan Datuk Keramat (Encik K. Balasundaram):

Ya sila.

Penasihat Undang-Undang:

Dato' Speaker, saya minta ditangguhkan.

Ahli Kawasan Datuk Keramat (Encik K. Balasundaram):

Dato' Speaker, saya juga berasa....

Tuan Speaker:

Ahli-ahli Yang Berhormat, Dewan ditangguhkan selama 15 minit sehingga jam 11.15.

Dewan ditangguh pada jam 11.00 pagi.

Dewan bersidang semula pada jam 11.30 pagi.

Tuan Speaker:

Ahli-ahli Yang Berhormat Dewan disambung semula. Saya minta L.A. menjalankan tugasnya.

Penasihat Undang-Undang Negeri:

Yang Berhormat Dato' Speaker, apa yang diucapkan oleh Ahli Yang Berhormat Prai adalah merupakan suatu cadangan untuk merujuk Yang Berhormat Ahli dari Bagan Jermal kepada Jawatankuasa Hak dan Kebebasan Ahli Dewan Undangan Negeri. Setiap cadangan yang hendak dikemukakan di dalam Dewan untuk

mendapat keputusan Dewan hendaklah dibuat dengan cara membuat usul seperti yang diperuntukkan oleh peraturan mesyuarat 31 dan semua prosidur bagi mengemukakan usul seperti yang diperuntukkan oleh peraturan 31 sehingga peraturan 43 hendaklah diikuti.

Tuan Speaker:

Ahli Kawasan Prai.

Ahli Kawasan Prai (Encik V. Muthusamy):

Dato' Speaker, Saya setuju dengan pandangan daripada Penasihat Undang-undang dan saya akan pertimbangkan.

Tuan Speaker:

Dengan begitu saya buat satu *ruling*. Cadangan dan undian tadi batal. Diteruskan dengan ucapan.

Ahli Kawasan Kebun Bunga (Dr. Teng Hock Nan):

Dato' Speaker, saya bangun untuk mengambil bahagian dalam perbahasan ke atas usul pembangunan yang telah dibentangkan oleh Y.A.B. Ketua Menteri dalam Dewan yang mulia ini pada minggu yang lepas. Usul tersebut bertujuan meminta kuasa Dewan yang mulia ini untuk meluluskan perbelanjaan sejumlah \$66.9 juta bagi tahun 1993 untuk tujuan-tujuan yang ditetapkan dalam Anggaran Pembangunan tahun depan.

Dato' Speaker, ketika membentangkan usul ini Y.A.B. Ketua Menteri telah menyatakan bahawa pertambahan Anggaran Pembangunan untuk tahun 1993 meningkatkan sebanyak 53.7% daripada jumlah peruntukan sebanyak \$43.6 juta pada tahun 1992 adalah ini bertujuan untuk memberi sokongan dan dorongan kepada pertumbuhan ekonomi yang berterusan. Dalam konteks ini keazaman Kerajaan Negeri di bawah pimpinan Y.A.B. Ketua Menteri untuk memberi keutamaan kepada pembangunan yang akan meningkatkan taraf hidup dan kebajikan rakyat negeri ini adalah jelas dan meyakinkan. Keazaman Kerajaan Negeri memajukan negeri ini sebagai sebuah pusat perdagangan, perindustrian, pendidikan, perkhidmatan, pelancongan dan teknologi tinggi di rantau ini perlulah diberi sokongan dengan sepenuhnya. Sokongan kita ini akan memastikan kejayaan rancangan pembangunan strategik 10 tahun negeri ini dan meletakkan negeri kita sebagai sebuah negeri yang disegani di rantau ini.

Dato' Speaker, saya ucapkan syabas dan tahniah kepada Kerajaan Negeri di bawah pimpinan Y.A.B. Ketua Menteri, telah berusaha dengan gigih bagi memastikan kemajuan negeri ini tidak

terhenti oleh kekurangan kewangan. Kerajaan Negeri seperti yang kita sedia maklum mendapat sebahagian punca kewangannya daripada hasil kutipan cukai tanah yang agak begitu terhad sahaja. Justeru Kerajaan Negeri memerlukan sokongan daripada Kerajaan Pusat untuk memastikan projek-projek untuk faedah rakyat dapat dilaksanakan, maka hubungan Kerajaan Negeri dengan Pusat yang erat amatlah penting bagi memastikan projek-projek untuk faedah rakyat dapat diteruskan dan dirancang.

Dato' Speaker, tanpa kerjasama dan hubungan yang rapat dengan Kerajaan Pusat maka rakyatlah akhirnya akan rugi, justeru sokongan rakyat kepada Kerajaan Negeri Barisan Nasional amatlah penting supaya hubungan erat ini dapat dikekalkan dan dikukuhkan lagi dari masa ke semasa. Dato' Speaker, Kerajaan Negeri telah mencadangkan peruntukan sejumlah \$150 ribu bagi maksud menyediakan satu pelan tindakan pelancongan bagi tempoh 10 tahun akan datang dengan kerjasama daripada sektor swasta. Pelan tindakan pelancongan ini adalah penting dan perlu diberi keutamaan memandangkan cabaran yang dihadapi oleh negeri-negeri daripada destinasi pelancongan lain di rantau ini. Dalam rancangan pembangunan strategik strategi pelancongan yang dikenalpastikan ialah memelihara alam semulajadi dan warisan budaya, penyelarasan usaha-usaha penggalakan pemasaran, perancangan dan pengumpulan maklumat dan meningkatkan infrastruktur asas dan perkhidmatan. Mengenai pemeliharaan alam semulajadi adalah dicadangkan dalam rancangan pembangunan strategik agar digalakkan pelancongan hijau yang mana keperluan pelancongan dapat dipenuhi tanpa melibatkan perubahan besar pada alam sekitar dan sekitaran sosial. Dato' Speaker, dalam hal ini saya ingin mengambil kesempatan ini untuk menyeru Kerajaan Negeri agar mempercepatkan rundingan-rundingan ataupun persafahaman-persafahaman dengan Kerajaan Pusat bagi menyerahkan kembali Pulau Jerejak. Penyerahan awal pulau ini kepada Kerajaan Negeri amatlah penting bagi memastikan rancangan pembangunan pelancongan untuk pulau ini dapat disedia dan disiapkan dengan segera. Pada pandangan saya kemampuan pulau ini sebagai satu tarikan pelancongan hijau dapat dipertingkatkan dan menjadikan satu lagi tarikan pelancongan di rantau ini. Sebarang pembangunan yang diluar pelancongan hijau mungkin tidak begitu sesuai untuk pulau ini. Justeru itu, saya tidak bersetuju langsung, Dato' Speaker, dengan cadangan untuk mengadakan kegiatan perdagangan yang pesat di pulau ini kerana kegiatan-kegiatan seumpama itu akan mempercemarkan persekitaran serta mengancamkan alam sekitar pulau tersebut. Kita perlu dengan segala usaha memelihara dan melindungi pulau ini sebagai satu tarikan pelancongan yang unik dan istimewa dengan menggalak, dengan mengekalkan ciri-ciri semulajadi alam sekitar pulau ini dirantau ini. Potensi pulau ini sebagai satu tarikan pelancongan hendaklah di beri pertimbangan dengan segeranya.

Dato' Speaker, selain daripada Pulau Jerejak yang berpotensi sebagai satu tarikan pelancongan hijau tempat tarikan pelancongan yang sedia ada telah juga mendapat perhatian Kerajaan Negeri dalam anggaran pembangunan kali ini. Saya berasa gembira kerana Kerajaan Negeri telah mencadangkan peruntukan sejumlah \$80,000 untuk kajian rancangan pemajuan Bukit Bendera. Peruntukan tambahan Kerajaan Negeri selain daripada peruntukan pusat iaitu \$300,000 dan Majlis Perbandaran Pulau Pinang sebanyak \$70,000 ini sudah jelaslah menunjukkan hasrat Kerajaan untuk memajukan tempat ini sebagai tempat peranginan seperti yang telah dijanjikan setelah Kerajaan Negeri memutuskan untuk menolak projek Bukit Bendera yang begitu kontraversi itu. Sedang kita menunggu kajian tersebut saya ingin menyeru Kerajaan agar tidak melupakan pembangunan Taman Botanic sebagai satu lagi tarikan pelancongan hijau.

Dato' Speaker, memandangkan hakikat bahawa bilangan pelancong yang melawat negeri ini dijangka mencapai angka 2 juta maka adalah perlu agar kemudahan-kemudahan pelancongan yang sedia ada ditingkatkan dari masa ke masa. Taman Botanic yang menjadikan tarikan pelancongan asing dengan kunjungan penduduk tempatan terutamanya pada sebelah pagi dan malam telah mengakibatkan tempat itu dipenuhi dengan kenderaan-kenderaan. Keadaan ini bertambah buruk terutamanya pada musim cuti sekolah, dengan bilangan bas-bas yang begitu ramai. Saya ingin menarik perhatian Kerajaan Negeri untuk mempertimbangkan kemungkinan menggunakan kawasan-kawasan kuarters Kerajaan berdekatan untuk digunakan sebagai tempat meletak kenderaan supaya masalah yang ketara ini dapat diselesaikan dengan segera.

Dato' Speaker, Kerajaan Negeri telah mencadangkan peruntukan sejumlah \$3.6 juta untuk rancangan perumahan murah awam untuk tahun hadapan. Saya menyokong dengan penuhnya gesaan Y.A.B. Ketua Menteri kepada sektor swasta, untuk tampil ke hadapan bagi membina lebih banyak rumah kos rendah dan sederhana. Penglibatan agresif daripada sektor swasta amatlah penting memandangkan kemampuan Kerajaan adalah begitu terhad. Sungguhpun Kerajaan Negeri menerusi PDC dan PERDA akan terus menjalankan projek-projek perumahan kos rendah dan terendah namun kemampuan mereka juga terbatas berbanding dengan keperluan yang meningkat. Berdasarkan angka yang diberi oleh Kerajaan mengenai bilangan unit yang akan dibina tahun depan nampaknya ia tidak akan dapat menyelesaikan masalah yang sedang dihadapi ketika mempunyai lebihkurang 31,347 pemohon yang masih menunggu untuk mendapatkan perumahan yang mana 236 pemohon telah menunggu lebih daripada 15 tahun. Saya menggesa Kerajaan agar 236 pemohon ini diberi keutamaan yang tertinggi dalam pengagihan perumahan kos rendah yang sudah dirancang. Saya juga ingin menyerahkan kepada Kerajaan Negeri agar mempertimbangkan penggunaan tanah-tanah negeri dan PBA

disepanjang Jalan Kebun Bunga bagi pembangunan perumahan kos rendah. Jika ini jadi satu kemungkinan maka masalah kekurangan perumahan akan dapat dikurang lagi.

Dato' Speaker, sejumlah \$20 juta telah dicadangkan untuk Pihak Berkuasa Air bagi meneruskan projek-projek bekalan air di negeri ini pada tahun depan. Saya ingin menarik perhatian PBA kepada masalah-masalah kekurangan air di kawasan saya khasnya di kawasan Ladang Hong Seng dan Mount Ekskine terutamanya pada masa kemarau. Tekanan air yang begitu rendah pada masa itu akan menyebabkan penduduk-penduduk ditempat yang lebih tinggi mengalami masalah kekurangan air. Saya mencadangkan agar PBA menimbang kemungkinan membina tangki-tangki air di kawasan-kawasan itu untuk menyelesaikan masalah yang dihadapi pada masa ke masa.

Dato' Speaker, usaha-usaha Kerajaan Negeri untuk terus membangunkan negeri ini telah begitu jelas dialurkan dalam rancangan pembangunan strategik 10 tahun. Usaha-usaha ini telah dipindahkan dalam belanjawan tahun depan dan Anggaran Pembangunan tahun depan sebagai langkah perletakan asas kepada pembangunan yang akan datang. Kerjasama dan sokongan rakyat amatlah diperlukan untuk memastikan negeri ini terus maju dan taraf kehidupan mereka meningkat. Kita perlu mengajak rakyat supaya terus bersama dengan Kerajaan Barisan Nasional bagi memastikan hasrat-hasrat kita ini dicapai. Pada pandangan saya rancangan pembangunan strategik ini adalah rancangan untuk kepentingan rakyat.

Dato' Speaker, sungguhpun ada pihak yang cuba memperkecil-kecilkan usaha Kerajaan dalam penyediaan rancangan pembangunan strategik ini namun adalah jelas bahawa mereka hanya melepaskan batuk di tangga. Negeri ini tidak akan maju dengan kritikan yang membinasa. Ada orang yang menuduh Kerajaan sebagai pengkhianat politik. Ini merupakan satu tuduhan yang paling liar dan tidak bertanggungjawab. Pengkhianat politik adalah seorang yang melompat daripada satu parti ke parti yang lain dengan motif sempit peribadi untuk menjadi wakil rakyat saja. Itu adalah pengkhianat politik kelas satu ataupun pertama.

Dato' Speaker, saya mohon menyokong.

Ahli Kawasan Telok Ayer Tawar (Puan Hajjah Rokiah Bee bt Hassan):

Dato' Speaker, Y.A.B Ketua Menteri dan Ahli-ahli Yang Berhormat, izinkan saya mengambil bahagian dalam membahaskan usul Belanjawan Pembangunan 1993. Dato' Speaker, terlebih dahulu

saya mengambil kesempatan ini untuk mengucapkan tahniah kepada Kerajaan Negeri yang mana telah sedia strategi perancangan pembangunan untuk Negeri Pulau Pinang. Walau bagaimanapun dalam membuat perancangan pembangunan ini, isu-isu memperbaiki alam persekitaran dan mengatasi masalah perhubungan lalulintas dan pembangunan ekonomi tempatan perlulah diambilkira.

Dato' Speaker, saya ingin menyentuh tentang isu alam sekitar. Bencana alam seperti ribut dan hakisan pantai merupakan isu alam yang kerap berlaku di kawasan saya yang mana kerap kali selepas berlakunya ribut atau *high tide* ianya menimbulkan masalah-masalah sosial seperti rumah-rumah yang rosak dan juga kehilangan tempat tinggal. Apa yang saya ingin cadangkan ialah satu rancangan pembangunan perkampungan yang lebih teratur di sepanjang pantai dan juga diadakan satu perancangan yang lebih berkesan untuk menempatkan semula setinggian-setinggian yang berada di atas tanah Kerajaan atau tanah persendirian. Dengan adanya perancangan penempatan semula ini akan mewujudkan kampung-kampung tersusun dan rumah-rumah dapat dibina dengan struktur bangunan yang lebih kukuh dan kemudahan awam yang disediakan oleh Kerajaan dapat dipusatkan di satu tempat dan ini akan meringankan kos perbelanjaan Kerajaan dalam jangka panjang. Tembok-tebok penahan pantai untuk mengurangkan kesan hakisan pantai perlulah diadakan dengan kadar segera oleh kerana isu hakisan pantai ini telah dibangkit oleh rakyat di sepanjang pantai dan juga hakisan tebing sungai melibatkan penduduk di simpang tebing-tebing sungai terjejas. Dato' Speaker, saya harap pihak Kerajaan dapat mengadakan perancangan untuk mengatasi masalah hakisan pantai dan hakisan tebing sungai.

Mengenai isu perhubungan dan lalulintas. Sekarang dengan pesatnya pembangunan yang dirancang menyebabkan bertambahnya bilangan kereta dan kenderaan di atas jalanraya yang mana perlu mendapat perhatian yang serius oleh pihak Kerajaan. Keadaan jalanraya yang berlubang-lubang menyebabkan bertambahnya jumlah kemalangan jalanraya. Wujudnya simpang empat yang membahayakan juga menyebabkan kemalangan seperti Persimpangan Permatang Binjai, Kepala Batas dan juga keadaan jalan gelap di sepanjang jalan utama Butterworth ke Kepala Batas dan Kepala Batas sempadan Kedah dimana lampu-lampu jalan di simpang jalan ini perlulah diadakan atau ditambah. Jejambat untuk kegunaan orang ramai dan murid-murid sekolah perlulah diadakan di kawasan Telok Air Tawar dan juga kawasan Bagan Ajam, Butterworth. Ini merupakan kawasan kerapnya berlaku kemalangan terhadap orangramai yang melintasi jalan utama ini.

Dato' Speaker, saya ingin mencadangkan juga supaya pihak Kerajaan yang telah memberi tanah-tanah TOL kepada rakyat bagi tujuan membina rumah-rumah kediaman untuk mengatasi masalah-

masalah ini. Bagaimanapun keadaan rumah-rumah yang dibina di atas tanah-tanah Kerajaan tersebut adalah tidak teratur dan mendatangkan masalah seperti sistem perparitan, jalan masuk yang sempit, bekalan air yang tidak sampai dan juga tidak mempunyai kemudahan awam yang cukup dan ini saya ingin mencadangkan supaya Kerajaan mengambil semula tanah-tanah tersebut dan dimajukan untuk perumahan kos rendah seperti tanah Kerajaan di Rumah Hijau Mak Mandin ataupun kawasan Mak Mandin, Bagan Ajam dan Bagan Jermal.

Dato' Speaker, pada masa kini didapati pembangunan perumahan dan pembangunan bandar begitu aktif di jalankan, hanya di sepanjang jalan-jalan utama tetapi di bahagian belakang kemajuan ini masih terdapat perkampungan dan rumah-rumah setinggan yang tidak tersusun yang menyebabkan masalah-masalah sosial dan kegiatan-kegiatan yang tidak diingini seperti kegiatan pelacuran dan kegiatan menyalahgunakan dadah. Dengan itu pihak Kerajaan perlulah memikirkan cara mana tanah-tanah persendirian di tengah-tengah bandar ini seperti Jalan Pak Abu, Kampong Mengkuang, Bagan Dalam, Bagan Jermal dapat dimajukan.

Dato' Speaker, sekarang ini banyak taman-taman yang tidak ada tapak beribadah contohnya tapak surau dan taman rekreasi kanak-kanak.. Saya minta perhatian Kerajaan Negeri supaya perumahan-perumahan yang akan wujud dapat mengadakannya. Di samping itu saya ingin mencadangkan juga supaya perumahan yang akan dibina dapat mengadakan berbagai-bagai kemudahan. Contohnya sekarang ini Kerajaan melancarkan program Malaysia Cergas. Kenapa kita tidak boleh buat *track jogging* yang ada halangan, dengan izin, *obstacle run* dan gimnasium. Kalau hendak padang-padang yang luas mungkin kita tidak mampu. Dari sini kita dapat mengatasi menjaga tubuh badan yang sihat dengan harapan kita dapat memajukan anak-anak kita ke arah kecergasan dan kesihatan untuk mencapai matlamat Kerajaan Malaysia iaitu Wawasan 2020.

Dato' Speaker, untuk terus memajukan sektor pertanian, saya ingin mencadangkan juga supaya diwujudkan taman teknologi pertanian dan dapat peruntukan daripada Kerajaan Negeri. Ini akan memanfaatkan semua pihak dalam rancangan pembangunan strategik bagi 10 tahun yang akan datang.

Dato' Speaker, akhir kata saya sekali lagi ingin menyeru supaya Kerajaan Negeri dapat menempatkan kilang-kilang haram di satu tempat khas dan beri peluang kepada pengusaha-pengusaha kilang untuk mendapatkan tapak di kawasan industri ini dan sekarang ini selaras dengan apa yang dibentang oleh Y.A.B Ketua Menteri untuk mewujudkan tempat perindustrian.

Dato' Speaker, saya ingin menyentuh tentang apa yang dikatakan oleh ADUN Kampong Kolam tadi. Saya tidak sangka beliau dapat menghentam Kerajaan Negeri. Saya nampak beliau ini diam-diam ubi tetapi berisi. Saya harap fikirlah dahulu sebelum menghentam pihak kami.

Sekian, saya mohon menyokong Dato' Speaker.

Ahli Kawasan Pengkalan Kota (Encik Chow Kon Yeow):

Terima kasih, Tuan Speaker kerana memberi kesempatan kepada saya untuk mengambil bahagian dalam perbahasan mengenai Belanjawan Pembangunan di mana saya akan mengkhususkan pemerhatian saya kepada satu topik sahaja iaitu berkenaan dengan keperluan golongan khas iaitu di antara golongan-golongan khas ini ialah penagih dadah, golongan yang cacat anggota dan akal, bekas pesakit jiwa, mangsa keganasan, kanak-kanak pelarian, orang-orang yang terbiar seperti bekas penagih dadah dan bekas banduan.

Tuan Speaker, isu yang saya ingin utarakan di sini ialah berhubung dengan satu perintah yang dikeluarkan oleh Kementerian Perumahan dan Kerajaan Tempatan iaitu mengarahkan kesemua Kerajaan Negeri untuk mengwartakan Perintah berhubung dengan kemudahan-kemudahan asas kepada orang-orang cacat anggota di semua bangunan awam baikpun di sekolah, di pejabat-pejabat kerajaan, kompleks-kompleks pentadbiran, klinik, pasaraya, pawagam, restoran, hotel-hotel, perpustakaan awam dan lain-lain tempat awam di mana kepentingan golongan khas ini dapat dipelihara.

Tuan Speaker, saya menyahut baik cadangan ini kerana sebagai sebuah masyarakat yang penyayang kita juga berharap melihat masyarakat atau golongan khas yang tidak bernasib baik ini dapat diserap ke dalam *main stream* masyarakat kita, dapat menikmati segala pembangunan fizikal di sekeliling masyarakat mereka. Dengan adanya satu tujuan untuk menyediakan kemudahan asas di tempat-tempat awam, kita dapat menggalakkan lebih ramai orang-orang yang cacat tampil ke hadapan untuk merapatkan diri dengan masyarakat dan bukannya mengasingkan diri ataupun diketepikan oleh masyarakat.

Tuan Speaker, setakat ini kalau saya tidak silap Kerajaan Negeri Pulau Pinang masih belum mematuhi perintah yang dikeluarkan oleh Kementerian iaitu untuk mengwartakan supaya tempat-tempat awam di Negeri Pulau Pinang khususnya dengan mulanya tempat-tempat awam seperti kompleks pentadbiran Kerajaan, kompleks awam seperti KOMTAR disediakan dengan kemudahan seperti ramp untuk membolehkan orang-orang yang cacat yang berjalan atau bergerak dengan bantuan kereta roda untuk memasuki dan keluar dari tempat-tempat awam seperti KOMTAR di mana

terletaknya bukan sahaja tempat-tempat membelibelah tetapi juga menjadikan juga *seat of power* di Negeri Pulau Pinang di mana letaknya pejabat-pejabat Kerajaan Negeri di mana orang-orang cacat ini perlu kadangkala untuk pergi meminta bantuan ataupun menyelesaikan sesuatu masalah berhubung dengan cukai, pembayaran hasil dan lain. Tetapi Tuan Speaker kalau kita lihat di KOMTAR yang kononnya menjadi satu projek megah, satu projek yang mengsymbolisekan kemajuan Negeri Pulau Pinang, amat kesal bahawa kita tidak nampak setakat ini apa-apa kemudahan awam yang saya katakan tadi disediakan untuk menolong, membantu dan memudahkan lagi orang-orang cacat pergi ke KOMTAR atas apakah urusan atau tujuan pun. Saya berharap, saya pun ada terima aduan daripada golongan ini bahawa khususnya di KOMTAR tidak ada *access* kepada golongan ini di mana kalau mereka yang memakai motor beroda tiga pun tidak ada tempat khas disediakan kepada mereka. Kalau hendak naik ke KOMTAR pun hanya melalui satu tempat larangan iaitu tempat di mana lori-lori mengangkut dan menurunkan barang-barang di tingkat bawah di hadapan Pejabat Pos di Leboh Tek Soon. Mereka mengadu bahawa kadangkala pengawal-pengawal tidak membenarkan mereka masuk dan tidak memberi apa-apa bantuan kepada golongan yang tidak bernasib baik ini. Saya berharap Kerajaan Negeri tidak setakat menggubal dasar-dasar di dalam pelan-pelan strategik dan lain tetapi mesej masyarakat penyanyang ini tidak sampai ke peringkat bawahan, tidak sampai sasarannya walaupun ada blue print, ada perintah daripada Kementerian namun walaupun dilaung-laungkan dalam pelan strategik Pulau Pinang tetapi masih tidak nampak ada satu keazaman yang kukuh ke arah menyediakan kemudahan-kemudahan ini.

Tuan Speaker, saya berharap selepas saya mengutarakan masalah ini bagi pihak golongan-golongan cacat ini, pihak Kerajaan Negeri dapat membetulkan sikap terhadap golongan yang tidak bernasib baik ini sebelum Kerajaan Negeri dapat menggalakkan masyarakat awam supaya lebih peka, lebih sensitif kepada keperluan-keperluan orang-orang cacat dan golongan-golongan khas yang saya maksudkan tadi.

Tuan Speaker, selain daripada kemudahan asas ataupun kemudahan awam yang saya sebutkan tadi, satu bidang yang cukup penting untuk membantu golongan-golongan khas ini ialah untuk menyediakan peluang-peluang kerja ataupun memudahkan golongan-golongan khas ini dapat mencari nafkah. Kalau kita sering dengar bahawa Kerajaan Pusat, Kerajaan Negeri dan Kerajaan Tempatan sering kala menggalakkan sektor swasta untuk membuka jalan dan membuka peluang kepada golongan khas ini, saya ingin bertanya atau saya ingin mengingatkan bahawa Kerajaanlah yang harus menjadi front liner ataupun berjalan ke hadapan untuk menyediakan peluang-peluang seperti peluang-peluang kerja kepada golongan khas ini.

Tuan Speaker, seperti yang saya katakan tadi, walaupun ada dasar-dasar di atas, tetapi kadangkala mesej masyarakat penyayang ini tidak sampai ke peringkat bawahan. Masalahnya baru-baru ini Tuan Speaker, sehubungan dengan penempatan semula penjaja-penjaja di Rope Walk dan Lebuh Hong Kong ke dua tapak yang baru iaitu Lorong Kulit dan Lebuh Cecil. Majlis Perbandaran Pulau Pinang kononnya atas nasihat pihak Polis enggan memberi lesen perniagaan atau lesen tapak kepada segolongan penjaja-penjaja barang-barang terpakai atas alasan bahawa mereka adalah bekas banduan, adalah bekas penagih dadah. Inilah, Tuan Speaker, yang saya maksudkan bahawa walaupun ada dasar yang di atas, namun dari segi perlaksanaan konsep dan harapan murni ini tidak dapat diserapkan ke peringkat bawahan. Bekas penagih dadah ini, bekas banduan ini telah membayar harga kesilapan mereka. Banduan-banduan ini telah menjalankan hukuman penjara mahupun hukuman denda dan penagih-penagih dadah ini juga telah menjalani *reform* di mana mereka sudah bebas daripada dadah dan haruslah diberi peluang untuk mencari nafkah dan tidak menjadi beban kepada masyarakat. Oleh itu saya berharap Kerajaan Negeri mahupun Majlis-majlis Tempatan khususnya akan menjadi tauladan kepada sektor swasta membuka jalan kepada golongan-golongan khas yang saya utarakan itu.

Begitulah Tuan Speaker, ucapan saya yang sentuh kepada keperluan golongan khas dan harap perhatian, pertimbangan dan juga peruntukan diberikan oleh Kerajaan Negeri bagi membolehkan golongan khas ini masuk balik ke dalam *main stream* masyarakat.

Sekian, terima kasih.

Ahli Kawasan Bayan Lepas (Encik Lim Chien Aun):

Dato' Speaker, saya bangun untuk mengambil bahagian dalam perbahasan usul yang dibentangkan oleh Y.A.B Ketua Menteri mengenai cadangan beliau berkaitan dengan Belanjawan Pembangunan Tahun 1993 kepada Dewan yang mulia ini. Terlebih dahulu saya mengambil kesempatan di sini untuk merakamkan tahniah dan syabas kepada Y.A.B Ketua Menteri dan pasukannya termasuk pegawai-pegawai Kerajaan yang terlibat ke atas usaha yang dikendalikan untuk menyediakan ucapan belanjawan bekalan dan pembangunan yang dikemukakan kepada Dewan yang mulia ini. Saya tahu dan faham usaha dan tugas ini bukan senang dan keputusan yang diambilpun bukan senang dibuat oleh sebab banyak kajian dan kerja-kerja am hendak dijalankan sebelum keputusan-keputusan terakhir terjadi. Di sini, Dato' Speaker, sayapun mengambil kesempatan untuk merakamkan ribuan terima kasih kepada kesemua pegawai dan kakitangan daripada seluruh pihak Kerajaan dan agensinya ke atas bantuan berhubung dengan kerjasama yang dikemukakan kepada saya dan seluruh penduduk Dewan Undangan Negeri Bayan Lepas pada tahun yang lepas. Dengan ini saya harap kitapun boleh sambung buat

begitu dengan semangat yang lebih rapat untuk mencapai objektif-objektif dan matlamat-matlamat dan hasrat Kerajaan dan rakyat jelata kepada tahun-tahun hadapan. Berkaitan dengan isu bekerjasama dan perhubungan di antara Ahli Dewan Undangan Negeri dan pegawai-pegawai Kerajaan dan agensi-agensi, saya ingin sentuh sedikit ke atas masalah kekurangan perhubungan dari segi cara bermesyuarat dan taklimat yang sedang berbangkit. Di sini, Dato' Speaker, saya ingin menggesa Y.A.B. Ketua Menteri untuk mengarahkan Jabatan-jabatan Kerajaan Negeri dan Persekutuan, Pihak-pihak Berkuasa, Lembaga-lembaga, Majlis-majlis Perbandaran, Pejabat-pejabat Daerah dan agensi-agensi Kerajaan untuk mengendalikan mesyuarat dan taklimat yang perlu dengan secara sentiasa kepada kesemua Ahli Dewan Undangan Negeri mengenai cadangan kegiatan-kegiatan, situasi pembangunan, keselamatan dan projek-projek sosial dan sivik yang sedang dijalankan atau dirancang olehnya. Untuk maklumat Ahli-ahli di Dewan yang mulia ini, saya diberitahu mesyuarat dan taklimat yang saya sebutkan ini telah dikendalikan oleh Kerajaan Persekutuan untuk Ahli-ahli Parlimen dengan secara sentiasa. Di sini saya harap jikalau Y.A.B. Ketua Menteri sebagai ketua pihak Kerajaan bersetuju dengan saya, jika dan bila sesi-sesi mesyuarat dan taklimat telah diwujudkan dan dikendalikan ia mesti mengikut satu tarikh jadual dan taraf mesyuarat yang tetap, di mana pengerusi mesyuarat akan memastikan kesemua peserta terutamanya pegawai-pegawai Kerajaan dan agensi-agensinya yang terlibat mesti hadir dan bukan sahaja hantar wakilnya untuk menghadiri mesyuarat atau taklimat yang berkenaan. Sebagai satu contoh tafsiran yang dialami oleh saya sebagai seorang Ahli Dewan Undangan Negeri dan oleh sebab itu dipilih sebagai Ahli Jawatankuasa Pembangunan Daerah Balik Pulau. Nampak saya bila mesyaurat dijalankan, seringkali ia tidak dijalankan dengan secara sentiasa atau *on a regular basis* dan kebanyakan ahli-ahli terutamanya Ketua-ketua Jabatan atau wakilnya yang ditetap pilih tidak dapat hadir, dan akibatnya proses dan objektif-objektif mesyuarat tidak boleh dikendalikan dengan licin. Masalah yang timbul inipun membawa kesan ke atas tugas dan peranan saya sebagai wakil rakyat, di mana peluang untuk mendapat maklumat-maklumat semasa atau *current information* yang penting dan untuk peluang mengesyorkan tindakan-tindakan yang ingin dikendalikan berkaitan dengan perkara-perkara pembangunan. Selain daripada ini, saya pun harap minit-minit mesyuarat Jawatankuasa dan laporan-laporan tahunan yang sedang ada dari Jabatan-jabatan, pihak-pihak berkuasa, lembaga-lembaga, Majlis-majlis Perbandaran, Pejabat-pejabat Daerah dan agensi-agensi Kerajaan Negeri dan Persekutuan boleh dikemukakan kepada kesemua Ahli Dewan yang mulia di sini yang mana belum dibuat lagi sebagai risalah-risalah dan mengenai perkara ini mungkin Dato' Speaker pun boleh membantu dalam isu ini. Saya yakin dengan maklumat-maklumat yang kita boleh dapati daripada risalah-risalah yang dicadang untuk tambah, kita boleh meningkatkan lagi taraf perkhidmatan kita sebagai Ahli Dewan Undangan Negeri dan bersama-sama ini boleh membantu Kerajaan dan rakyat Pulau Pinang untuk

mencapai matlamat dan objektif-objektifnya ke arah tahun 2020.

Dato' Speaker, sistem belanjawan untuk sebuah negeri ialah suatu perkara yang penting dalam aspek pentadbiran dan pengurusan sumber-sumber kewangan oleh pemerintah khususnya untuk menjalankan tugas dan peranannya dengan keadilan merujuk kepada amanah yang diberikan oleh majoriti rakyat dalam konteks suasana politik yang berdemokratik. Di sini saya ingin mengambil kesempatan untuk menggesa kesemua pihak Kerajaan untuk berjimat cermat bila menjalankan tugas berhubung dengan perbelanjaan wang umum atau *public money* dan memastikan perbelanjaan yang akan perlu dikendalikan merupakan alternatif yang terbaik dan ini memberi manfaat yang maksima kepada orang awam.

Dato' Speaker, saya amat berterima kasih kepada Kerajaan Negeri dan Perbadanan Pembangunan Pulau Pinang ke atas projek tebusguna tanah seluas 130 hektar dari Sungai Nibong ke Jambatan Pulau Pinang yang telah dimulakan dan dijangka akan siap pada penghujung tahun 1993 seperti yang ditimbulkan oleh Y.A.B Ketua Menteri dalam ucapannya. Y.A.B Ketua Menteri pun mengatakan projek ini akan termasuk pembinaan sebatang lebuh raya pantai yang akan menyambung Jambatan Pulau Pinang ke Lebuh raya Pantai Bayan Lepas yang telah siap dibina dan bukan sahaja termasuk projek perumahan, komersial dan marina. Mengikut pendapat saya, projek-projek ini khasnya projek Lebuh raya Pantai akan memberi banyak manfaat kepada penduduk-penduduk dan juga pekerja-pekerja tempatan kawasan Bayan Baru dan Bayan Lepas dan jugapun kepada pelawat-pelawat ke kawasan yang begitu pesat membangun. Merujuk kepada kenyataan oleh Y.A.B Ketua Menteri di mana Lebuh raya Pantai Bayan Lepas siap dibina, saya ingin memberitahu beliau bahawa sebahagian sahaja Lebuh raya Pantai ini disiapkan pada masa ini dan bahagian yang akan disambung ke Batu Maung belum mula dibina lagi dan saya bersama-sama penduduk-penduduk di kawasan Sungai Nipah, Batu Maung, Telok Tempoyak dan Permatang Damar Laut harap Lebuh raya Pantai tersebut disiapkan dengan secepat mungkin.

Di sini, Dato' Speaker, saya inginpun mengambil kesempatan untuk mengesyor dan mendesak Kerajaan Negeri dan pihak Perbadanan Pembangunan Pulau Pinang ke atas suatu masalah penting yang berbangkit berkaitan dengan projek tebusguna tanah ini. Dalam perbahasan belanjawan pembangunan bagi tahun dahulu, saya pun ada membangkitkan isu mengenai nelayan yang sedang menggunakan kawasan persisiran pantai dari Jambatan Pulau Pinang ke Bayan Lepas di mana kegiatan golongan ini akan diganggu oleh proses tebusguna tanah dan saya pun ada cadang pada masa itu sebuah pelabuhan ataupun pusat nelayan tepi laut yang termoden sekali dibangunkan untuk menetapkan golongan ini. Tetapi setakat ini walaupun beberapa mesyuarat perhubungan dan taklimat telah dikendalikan di antara saya, Ahli Kawasan Batu Uban pun, pihak

Perbadanan Pembangunan Pulau Pinang dan Lembaga Kemajuan Ikan Malaysia dengan golongan nelayan yang terlibat, tidak ada lagi keputusan yang tetap dibuat dan setahu saya kerja untuk tebusguna tanah yang tersebut sudah dijalankan dan lambat-laun atau *sooner or later* akan terjadi kesan kekacauan kepada kegiatan golongan nelayan tepi laut yang tersebut. Dengan ini saya harap pihak Kerajaan boleh mengambil tindakan segera untuk mengatasi dan menyelesaikan masalah ini sebelum kesan kekacauan terjadi.

Sehubungan dengan projek tebusguna tanah yang disebut, saya suka menarik perhatian pihak Kerajaan ke atas isu banjir yang mungkin akan terjadi di kawasan yang berhampiran dengan projek ini. Kita semua sedar projek ini akan tambah lagi tanah di bahagian pantai dan akibatnya kesemua pengaliran keluar atau *outlet* sungai-sungai, parit-parit, longkang-longkang dan saliran air lain yang sedia ada akan diganggu. Lagi juga jikalau paras tanah yang akan ditebusguna jadi lebih tinggi berbanding dengan paras tanah sempadan pantai lama ini juga akan melarang pengaliran keluar kesemua jenis saliran air. Berkaitan dengan perkara pengeluaran air dari sistem pengairan dan saliran ke laut, saya juga harap pihak Kerajaan yang bertanggungjawab berkaitan dengan mencegah pencemaran air laut atau *prevention of sea pollution* dapat mengambil tindakan yang perlu untuk memastikan cuma air yang bersih dibenarkan keluar ke laut. Saya harap apa yang disyorkan sudah dapat diambilkira bila proses perancangan dikendalikan dan juga memastikan tindakan yang sesuai akan dikendalikan dalam proses pembangunan untuk mencegah kesan buruk kepada kehidupan harian orangramai yang terlibat. Jika langkah-langkah untuk mencegah pencemaran air laut dikendalikan dengan awal, saya yakin ini boleh menggalakkan lebih kegiatan-kegiatan air di kawasan baru yang telah diwujudkan dan jadi satu *premium value* kepada pemilik-pemilik dan pengguna-pengguna kawasan tanah baru ini dalam tahun yang akan datang.

Dato' Speaker, sekali lagi saya juga mengambil kesempatan untuk mengucapkan ribuan terima kasih kepada Y.A.B Ketua Menteri dan pihak Kerajaan ke atas kesedaran beliau mengenai kepentingan-kepentingan kegiatan-kegiatan sukan air dan juga ke atas peruntukan \$60,000 untuk membiayai sebuah pelantar dan jambatan di Batu Uban bagi kemudahan menganjurkan acara-acara sukan air. Walaupun peruntukan ini merupakan pembiayaan sahaja, saya harap kesemua Ahli Dewan Undangan Negeri termasuk Y.A.B Ketua Menteri, dan Ahli-ahli EXCO dan Dato' Speaker pun boleh memberi bantuan dari segi menggalakkan firma-firma atau badan-badan korporat yang besar untuk memberi sumbangan wang atau peralatan sebagai penaja atas matlamat untuk membangunkan satu kompleks sukan air dengan bangunan, kemudahan-kemudahan dan alat-alat yang perlu.

Dato' Speaker, sukan air pada masa ini pun dinikmati oleh banyak belia dan dapat populariti yang besar di mana untuk makluman

sahaja, contohnya untuk sukan perahu naga, ada banyak belia yang mengambil bahagian dan sukan ini pada masa ini sudah buat populariti yang besar di mana pasukan Pulau Pinang pada masa ini boleh dikatakan mendapat kedudukan nombor enam di seluruh dunia dan kita ialah juara bagi bahagian Malaysia dalam sukan ini. Saya harap bantuan dan publisiti yang lebih boleh diberikan untuk sukan ini.

Dato' Speaker, saya ingin mengucap sedikit mengenai isu perumahan khususnya mengenai pengurusan perumahan di mana nampak saya pengurusan ini tidak dijalankan dengan memuaskan pada masa ini. Saya ingat ada beberapa *reasons* dan di sini saya harap golongan profesional luar boleh digunakan untuk membantu oleh sebab pengurusan perumahan adalah satu urusan yang penting. Isu pembangunan adalah satu cara di dalam pembangunan sahaja sebab apabila pembangunan sudah habis dan pemaju pun sudah jual rumah itu atau rumah pangsa, dia pun saya ingat cabutlah dan siapa yang bertanggungjawab untuk membuat penyelenggaraan ataupun *maintenance* untuk bangunan-bangunan ini? Cara penyelenggaraan atau *maintenance* bukan senang sebab ini ialah satu subjek yang teknikal di mana perlukan lebih banyak profesional untuk terlibat dan kosnya pun bukan sedikit. Dengan ini, di sini saya ingin mengesyorkan sahaja untuk pihak Kerajaan mengambil perhatian di mana badan-badan profesional boleh digunakan untuk membantu dalam perkara ini.

Dato' Speaker, saya ingat banyak isu dalam perbelanjaan pembangunan telahpun dibangkitkan oleh rakan-rakan saya dan di sini saya tidak mahu membuang masa panjang untuk berucap lagi dan sekali lagi saya memohon menyokong usul mengenai belanjawan pembangunan yang dibentangkan oleh Y.A.B Ketua Menteri.

Terima kasih.

Ahli Kawasan Bagan Jermal (Encik Phee Boon Poh):

Dato' Speaker, saya bangun mengambil bahagian tentang ucapan Y.A.B Ketua Menteri Pulau Pinang berkenaan anggaran pembangunan 1993.

Dato' Speaker, kami telah mendengar begitu banyak ucapan berkenaan dengan pembangunan dan saya mengambil peluang ini untuk mengucap bahawa Kerajaan mesti beri kepentingan untuk pembangunan masyarakat, *development of the society*.

Dato' Speaker, kami telah mendengar dan melihat juga dalam surat khabar bahawa penagih-penagih dadah atau *drugs addicts* adalah yang terbanyak sekali di Pulau Pinang. Bukan pihak polis tidak bertugas, bukan kelab-kelab atau Kerajaan tidak mengambil,

memberitahu bahawa dadah akan membawa kesusahan kepada keluarga, kematian kepada diri sendiri, AIDS dan sebagainya. Dato' Speaker, adakah kami biasa melihat keadaan kehidupan masyarakat iaitu kata daripada golongan manakah *the drug addicts come from*.

Dato' Speaker, ada banyak pemuda-pemuda selepas keluar daripada sekolah mereka ada begitu banyak masa, *free time* dan mereka adalah *wandering around in the streets*, pergi kompleks-kompleks perniagaan tanpa satu tujuan, hanya hendak membuang masa-masa mereka.

Dato' Speaker, kami mesti ada rancangan-rancangan untuk semua golongan di peringkat dalam bandar, di luar bandar. Misalnya kami ada lebih rancangan sukan seperti bolasepak, bola keranjang, *group activities*, Dato' Speaker. Walaupun kami dapat tengok, kami ada semipro, *professional player, players* yang diimport masuk ke dalam negeri kami tetapi untuk mempertingkatkan pemuda-pemuda kami dalam kampung apakah kami telah buat?

Dato' Speaker, kami sudah dua tahun mendengar bahawa satu *international airport* akan dibina di wilayah ini iaitu kata dibina di Seberang Perai untuk menampung keperluan trafik udara bagi jangka masa 50 tahun atau 100 tahun yang akan datang. Dato' Speaker, dalam laporan ucapan Y.A.B. Ketua Menteri telah menyatakan bahawa satu peruntukan telah diberi oleh Unit Perancang Ekonomi, Jabatan Perdana Menteri untuk menjalankan kajian awal iaitu *pre feasibility study* bagi mengenalpasti keperluan bagi jangka masa panjang dan menetapkan tapak yang sesuai untuk cadangan ini, dan beliau pun ada menyatakan bahawa kajian ini dijangka akan bermula tidak lama lagi. Tetapi Dato' Speaker, kami ada lihat beberapa kali pemimpin-pemimpin Kerajaan yang menyatakan: *Airport to be built in Kepala Batas, Airport to be built in* tempat ini, tempat itu, tetapi kajian pun belum ada lagi.

Dato' Speaker, jikalau kajian belum bermula dan tapaknya belum ditetapkan dan jikalau pemimpin-pemimpin hanya memberi berita akan di sini dan di sana akan timbul satu masalah ada orang cuba cepat-cepat membeli tanah sini, tanah sana, dan telah memberi *a false economic development*. Ini tidak sihat Dato' Speaker. Kami pun ada mendengar dalam ucapan Y.A.B. Ketua Menteri berkaitan dengan *North Butterworth Cargo Container Terminal*. Ini juga satu projek Kerajaan Pusat dan apa yang saya terkejut adalah walaupun PPC yang pada hari ini mengawalkan *the port of Penang* dan NBCT telah dibina dalam berperingkatnya PPC sekarang hanya baru buat satu kajian iaitu kata *Penang Port Master Plan*. *Why was there no coordination?* Mengapa tidak ada satu *coordination*? Apabila dermaga dalam PPC telah ada, dan kami ada *North Butterworth Container Terminal* yang telah dibina dalam beberapa peringkat mengapa tidak ada

perhubungan di antara Kerajaan Pusat dan Kerajaan Negeri dan kami ada lihat dengan jelasnya bahawa pembinaan NBCT ini tidak dalam kawalan Kerajaan Negeri, tidak dalam kawalan Kerajaan Tempatan. Bermaksud apa yang dibina, *construction, infrastructure, no coordination*.

Di sini, saya hendak bawa satu masalah. NBCT ini telah dibina di kawasan Mak Mandin, dan dekat dengan jalan tepi laut, Jalan Tokong, Jalan Jetty Lama, Jalan Market, dan juga dekat dengan bangunan MPSP. Apabila NBCT telah dibina, mereka telah membina parit yang begitu besar tetapi pihak MPSP tidak ada satu kawalan dan ada *outlet* yang tidak sesuai misalnya *the flow of water, gradient* paritan-paritan MPSP yang lama tidak diambilkira dan kami ada melihat bahawa perparitan NBCT ini adalah lebih tinggi daripada perparitan MPSP yang lama ini, dan apakah terjadi apabila *after heavy rain* seluruh Jalan Jetty Lama, Jalan Pasar dan juga Jalan Dato' Haji Ahmad Said iaitu dihadapan Bangunan MPSP di banjir air. Mula-mula kami terdengar penduduk-penduduk tidak bertanggungjawab, membuang sampah hanya di dalam parit dan dengan demikian telah mengakibatkan air banjir di seluruh jalan-jalan ini. Saya pun ada peluang melihat pekerja-pekerja MPSP yang bertugas mencuci dan membersihkan, dan pada mula-mulanya saya bersetuju dengan pihak MPSP kerana sampah-sampah dalam parit ini telah mengakibatkan air banjir di tempat-tempat ini. Sementara itu Bangunan UMNO, *basement parking* telah menjadi *temporary swimming pool*, Dato' Speaker. Tetapi selepas dicuci, selepas *grill* ditaruh, dan tidak beberapa hari selepasnya lagi hujan, dan kali ini banjir juga. Saya bukan hendak kata bukanlah sampah yang akibat banjirnya tetapi pada pendapat saya *construction without coordination*. Jikalau satu projek pusat dan satu projek negeri tidak ada koordinasi, masalah-masalah ini akan timbul. NBCT *Phase I* sudah siap dan tidak lama lagi dermaga ini akan digunakan oleh syarikat-syarikat perkapalan dan kontena akan mula di *discharge at* NBCT. Kerajaan Negeri sehingga ini belum mengemukakan satu *structure plan how to coordinate* dengan NBCT. Apakah jalan-jalan baru yang akan dibinakan, dimana dibinakan? Kami tidak boleh tunggu sehingga NBCT ini sudah siap kami baru hendak bina jalan. Misalnya kalau kami terima perangai ini, *how to operate the container terminal without back up infrastructure roads*. Adakah kami akan menggunakan helikopter mengambil kontena ini kepada kilang-kilang atau tempat-tempat yang menyimpan kontena Kami terpaksa, dan di sini saya hendak tanya, apakah kajian yang telah dibuat oleh Kerajaan Negeri atas masalah ini?

Dato' Speaker, hari ini kami lihat begitu banyak kontena di Seberang Perai, dan lihat kontena ini saja bukan mengatakan atau memberi satu gambaran bahawa kemajuan perindustrian - bukan. Sebenarnya kami telah ada satu *global slow down*. Apabila kami telah ada *global slow down* bermaksud kekurangan import, eksport, barang yang dihantar keluar, barang yang diambil masuk tetapi sebenarnya

kerana *economical slow down overseas* mereka tidak mampu menyimpan kontena-kontena di tempat mereka kerana kadar sewa kontena di luar negeri begitu tinggi dan mereka terpaksa mencari satu *dumping ground*. Negara kami *geographically* adalah dalam *very important shipping route*, dan negeri-negeri daripada Amerika Syarikat, daripada Eropah kerana kadar sewa menyimpan kontena, mereka terpaksa menghantar kontena kosong ke tempat kami. Singapura pun lebih mahal kadarnya. Port Klang juga mahal daripada Seberang Perai. Namun demikian mereka terpaksa menghantar kontena-kontena kosong kepada Negeri Pulau Pinang, dan Negeri Pulau Pinang telah digunakan sebagai satu *international dumping ground of empty containers*. Kami telah lihat begitu banyak kontena-kontena kosong yang telah disimpan di Bagan Dalam. Saya telah mendengar alasan-alasan bahawa kontena-kontena ini yang disimpan di Bagan Dalam kotor, bahaya, buat kekacauan, merosakkan jalan-jalan dan sebagainya. Di sini saya hendak tanya, jikalau di kawasan Bagan Dalam, penduduk-penduduk di kawasan sana *have been disturbed, have been threatened* iaitu kata mereka tidak terima lagi masalah-masalah kontena-kontena di kawasan mereka, adakah masalah-masalah ini telah diatasi apabila mereka telah dipindahkan ke Mak Mandin iaitu kata taruh di Jalan Bagan Dalam sementara waktu, *temporary*. Sementara ini, berapa lama? Kami telah melihat beberapa kali apa yang sementara waktu telah menjadikan *permanent*. Selepas dipindahkan ke sana, saya takut *somebody* akan lupa dan tempat di sana akan digunakan sepanjang masa. Kami tidak ada halangan kepada pembangunan tetapi apa yang tidak diterima oleh sekumpulan orang, tidak boleh menyakinkan lain kumpulan orang menerima masalah ini yang ini tidak patut kerana di Bukit Tengah, MPSP telah menyediakan satu tapak yang luasnya lebih daripada 100 ekar untuk menjadi *permanent site*. Saya merayu kepada Kerajaan Negeri bahawa jikalau ada satu tempat *permanent*, pindahlah ke tempat *permanent* kerana ditempat yang dicadangkan untuk sementara waktu adalah juga satu perkampungan, dan tempat itu penduduk-penduduknya ada juga budak-budak kecil yang pergi ke sekolah, dan pada masa sekarang Jalan Bagan Lallang tiap-tiap hari tanpa kontena masuk telah ada kesesakan lalulintas. Jalannya sudah begitu rosak. Kami lihat Jalan Permatang Pauh. Tiap-tiap pagi apabila orang hendak pergi kerja - kesesakan lalulintas. Tiap-tiap petang selepas orang habis kerja - kesesakan lalulintas, dan panjangnya daripada *traffic light* Seberang Jaya, Permatang Pauh kadang-kadang sampai *traffic light* di Jalan Telaga Air dan Permatang Pauh begitu dahsyat.

Dato' Speaker, saya tahu kerana saya dapati *Butterworth outer ring road* pun ada satu projek Kerajaan Pusat. Tetapi kami lihat dalam Laporan Ketua Audit Negara apabila diberi peruntukan untuk membinakan jalan-jalan baru seperti dalam tahun 1990, kami ada satu peruntukan yang bernilai \$8.9 juta. Hanya \$265,000 digunakan. *Out of an allocation of \$8.9 million to build new roads*, Kerajaan hanya menggunakan \$265,000, lebih kurang 3% sahaja. Mengapa hanya 3%?

Bukannya tidak ada kewangan, peruntukan. Tidak, semuanya sedia ada tetapi *no planning*, tidak ada perancangan. Saya merayu kepada Dewan ini, kami mesti *keep up with time*. Kami mesti ada rancangan-rancangan, *foresight*, bukannya ada masalah, baru hendak mengatasi masalah. Kami mesti dengan seboleh-bolehnya *with the foresight, prevention better than cure* iaitu kata sebelum masalah ini datang, kami mesti ada *foresight*, kami mencegah ini, *plan to overcome all these infrastructure problems*.

Dato' Speaker, PDC adalah satu badan Kerajaan yang penting pada kemajuan negeri kami. *PDC is very important to the development of our state*, dan kami mesti memberi sokongan penuh kepada PDC. Tetapi sokongan ini bukan dengan satu *blank cheque* sahaja. Kami telah melihat berapa juta Kerajaan beri kepada PDC untuk kemajuan negeri kami, dan jikalau kami membandingkan kerugian dengan keuntungan, *it is in a very bad state*. Di antara kilang-kilang kepunyaan PDC *or having share by PDC* seperti penjelasan yang diberi oleh Y.A.B. Ketua Menteri pada hari itu apabila menggulung, kami telah diberitahu bahawa PDC sedang mencari orang untuk membeli Malaysia Food Berhad, Malaysia Food Berhad yang telah mengalami kerugian yang begitu banyak. Apakah kami hendak jual daripada Malaysia Food Berhad? Syarikat yang tanpa aset atau nama sahaja yang kami hendak jual kerana saya telah menyatakan dalam Dewan ini, sejak 1985, PDC telah menjual alatan-alatannya, mesin mengetin, *boiler*, alatan semuanya telah dijual. Kilangnya telah dibuka, infrastruktur semua telah dijual dan tanahnya telah dijual. *Every single thing has been sold except the debts and the company's name*. Semua sudah dijual. Tapak kilang ini pun sudah dijual bagi lain syarikat tetapi kami lihat Malaysia Food ini masih ada begitu banyak kerugian. Kerajaan mesti buat satu, *take any action to stop all this nonsense*.

Dato' Speaker, PDC telah membinakan banyak SMI iaitu bangunan untuk kilang-kilang *small and medium industries*, tetapi nampaknya tidak begitu cukup. Kami terpaksa membina lebih di Seberang kerana seperti apa yang telah diberitahu oleh pihak MPSP, di Seberang kami ada begitu banyak *small and medium industries*. Saya cadangkan bahawa jikalau kami hendak menolong *small and medium industries* ini yang lebih banyaknya datang dari orang tempatan, *our own local investors*, kami mesti menolong mereka dengan tapak-tapak yang mereka hendakkan. Bukan hanya tapak bangunan tetapi kewangan. Menolong kewangan mereka boleh datang sepertinya apabila mereka dipindah ke dalam kawasan-kawasan perindustrian khas untuk SMI. Kami boleh beri mereka bayaran dipanggil seperti tanpa bayaran, tanpa bunga satu tahun. *Ask them to move in for the first year* tanpa apa bayaran. Tahun kedua, bayaran bunga pada harganya, dan tahun ketiga, mereka membayar ansuran. Tetapi apabila kami hendak memberikan mereka pertolongan ini, kami mesti tetapkan *only genuine people* iaitu kata syarikat-syarikat yang

betul-betul jalan iatu *existing factories to be shifted only* kerana kami tidak mahu orang menyalahgunakan apa yang Kerajaan cuba menolong kepada mereka. Mereka tidak boleh menjual kilangnya dalam 10 tahun. Jikalau mereka telah membayar ansuran lima tahun, tujuh tahun, dan mereka tidak mahu berusahaniaga lagi, mereka tidak boleh menjual kepada orang lain, hanya Kerajaan akan mengambil balik. Dengan demikian kami akan dapat mengawal pada syarikat-syarikat yang betul-betul hendak menjalankan perniagaan mereka. *To stop the abuse of this kind of privilege*. Mengapa saya cadangkan begitu? Kerana apabila satu kilang mereka tukarkan ke lain tapak, mereka terpaksa menggunakan banyak kewangan bagi *infrastructure* - kemudahan-kemudahan untuk pengeluaran mereka seperti *electrical wiring, renovation*. Misalnya satu pokok apabila kami tarik naik akar-akarnya akan jadi rosak. Mereka perlu sedikit masa untuk *back to normal*. Mereka terpaksa belanja kewangan untuk tukar dari satu tempat ke satu tempat.

Industri *skilled* kecil dan sederhana ini juga adalah perindustrian keemasan - *the goldsmith industry* yang pada tradisinya *hand over from one generation to another, skilled craftsmanship*. Perindustrian *goldsmith* ini pada satu tahun yang lalu pada hari ini mereka telah mendapat bukan sokongan daripada Kerajaan tetapi apa yang boleh dikatakan - *actions*, tindakan kepada mereka seperti kami semua tahu, *the goldsmith industry in Malaysia* pada tahun 60an kami adalah yang utama sekali *the biggest in Asia* dan pasaran kami adalah *in the Middle East*. Kami yang besar sekali - *the biggest industry*. Pada tahun 80an, *in the eighties*, kami telah *degrade from* nombor satu ke nombor dua, dan pada tahun 90an, daripada nombor dua ke nombor tiga. *Malaysia is now ranking only third*. Dalam Malaysia keseluruhannya, Pulau Pinang yang terbanyak industri ini dan di dalam Pulau Pinang, Seberang Perai yang terbesar sekali. Mereka telah menggunakan rumah kediaman untuk perindustrian ini kerana *security reasons*, dan saya bersetuju dengan pihak MPSP bahawa apabila mereka menggunakan rumah kediaman *will pollute the surrounding*. Saya bersetuju kerana mereka telah menggunakan *acid treatment* yang berbau tetapi jikalau mereka dapat mengatasi masalah ini iaitu kata kalau mereka tidak menggunakan *acid treatment* dan mereka menggunakan *electrolysis system* iaitu kata mereka tidak menggunakan asid, adakah Kerajaan Negeri sedia menolong mereka kerana sampai hari ini selaras dengan DOE tidak ada satu kawasan yang mereka boleh menggunakan untuk menjalankan perusahaan ini. *Not even in the industrial estate* kerana mereka ada bertanya kepada *Department of Environment*. Sila beritahu tempat manakah kami boleh membina kilang ini? Pada mula-mulanya pihak MPSP telah menasihatkan kepada mereka menggunakan rumah kedai. Ada yang dinasihatkan untuk membeli *industrial flat* yang telah dibina oleh satu syarikat di dalam kawasan perumahan *industrial flat* tetapi *Department of Environment* pun tidak memberi kebenaran menggunakan tempat itu untuk membuat perindustrian keemasan.

Sekarang, *what do you want them to do?* Di dalam rumah kediaman tidak boleh. Di dalam kawasan perindustrian, tidak boleh. Dimanakah tempat yang boleh? Tidak tahu. *What is happening?* Apabila tiap-tiap kali, kami telah mengatakan *development of skill* - buat barang emas pun satu *skill* juga, *the craftsmanship*. Jikalau pada 60an, 70an, negara-negara di *Middle East* begitu minat membeli barang-barang emas dari Malaysia, mengapa? *Is it because of the cheap labour or is it because of the craftsmanship*. Jikalau Kerajaan tidak sedar untuk menolong mereka, *we will lose this skill forever*. Kami mesti berbangga bahawa anak-anak Pulau Pinang, kami mesti berbangga bahawa syarikat-syarikat tempatan, kilang-kilang tempatan boleh menjual barangan mereka *as far as Middle East, to compete with those from Hongkong and Taiwan*. Kami boleh dalam pasaran antarabangsa menunjuk kekuatan, kebolehan kami. Mengapa Kerajaan tidak mahu berasa bangga? Mengapa tidak mahu memberikan pertolongan kepada mereka? Adakan Kerajaan tahu, berapakah orang yang telah terlibat dalam perusahaan ini? Kami di Pulau Pinang tidak kurang daripada 10,000 orang yang terlibat dalam perindustrian ini.

Dato' Speaker, kami telah melihat banyak kebakaran. Kebakaran-kebakaran ini apabila terjadi, semua bangunan terbakar. Mengapa orang selalu menuduh kepada pihak Bomba tidak cekap, perlahan, takut tetapi adakah kami semak alatan-alatan yang kami berikan kepada pihak Bomba? Adakah? Adakah kami melengkapkan pihak Bomba dengan alatan-alatan terbaru? *They never develop with our development*. Tetapi yang saya dapat tengok, Dato' Speaker, kebakaran rumah-rumah - *terrace house*, seperti malam itu apabila Yang DiPertua dan Ahli Yang Berhormat daripada kawasan Ara Rendang ada melihat kebakaran di Grand Supermarket. Mengapa boleh membakar dengan begitu cepat? Selepas saya membuat kajian-kajian, tengok dan bertanya, saya mendapat tahu ada banyak rumah-rumah teres sekarang apabila dibina tidak ada seperti orang panggil *fire breaker wall*. Misalnya apabila mereka membina terus sampai ke bumbung - tidak ada satu dinding *a wall higher by 9" to 12" above the roof to break the fire*. Mengapa rumah-rumah yang lama, rumah-rumah dahulu seperti rumah-rumah Kerajaan di Jalan Burmah, kita boleh nampak dengan begitu terang - dinding - bumbung, dinding - bumbung. Tetapi rumah-rumah yang dibina sekarang, terus bumbung saja iaitu kata apabila ada satu kebakaran, api *just walk across*, adalah kerana pihak Kerajaan Tempatan *abolished* syarat-syarat ini untuk pemaju-pemaju menjimat wang atau *could'nt care less*. Dato' Speaker, ini soal kemanusiaan. Mengapa rumah-rumah teres baru, semuanya tidak ditetapkan syarat-syarat ini?

Dato' Speaker, kami telah pun melihat Kerajaan Pusat telah cuba menolong rakyat-rakyat dengan membatalkan cukai-cukai atau mengurangkan cukai-cukai pada banyak barangan. Seperti dalam surat khabar, kami telah lihat tidak kurang daripada 600 item barangan terpaksa turun harga. Barangan seperti kasut-kasut, komputer, alatan-

alatan elektrik, bagus. Saya sokong kepada Kerajaan tetapi kepada golongan masyarakat-masyarakat, *the level of the public*, khasnya orang-orang miskin, apakah lebih penting kepada mereka - komputer, kasut import, alatan-alatan elektrik.....(gangguan).

Tuan Speaker:

Ahli Yang Berhormat, masih panjang lagi?

Ahli Kawasan Bagan Jermal (Encik Phee Boon Poh):

Sangat panjang, Dato' Speaker.

Tuan Speaker:

Ahli-ahli Yang Berhormat, Dewan ditangguhkan sehingga jam 2.45 petang.

*Dewan ditangguh pada jam 1.30 tengahari.
Dewan bersidang semula pada jam 2.50 petang.*

Tuan Speaker:

Ahli-ahli Yang Berhormat, Dewan disambung semula dengan perbahasan diteruskan dengan Ahli Bagan Jermal.

Ahli Kawasan Bagan Jermal (Encik Phee Boon Poh):

Terima kasih Dato' Speaker. Dato' Speaker, seperti kami tahu bahawa Kerajaan Pusat telah mengurangkan cukai-cukai yang ada, dibatalkan cukai pada tidak kurang daripada 600 barangan yang dibawa masuk, *imported items*. Ini adalah satu langkah untuk menolong rakyat, tetapi yang saya rasa sedih adalah mengapa barangan asal kehidupan rakyat tidak dijaga, seperti beras, tepung susu, minyak masak, gula, kopi, teh dan barangan *health care*, misalnya ubat gigi, sabun, syampu. Ini barangan yang amat mustahak pada *daily use in life*. Mengapa harga beras tidak diturunkan tetapi Kerajaan membenarkan harga beras lagi naik? Apabila beras naik harga *the impact, the chain reaction*, misalnya bihun pun naik harga juga, tepung beras akan naik harga juga dan makanan kuih-kuih akan naik harga juga.

Ini yang penting, ini yang penting kerana seorang terpaksa makan nasi. Orang-orang terpaksa makan pagi sepertinya kuih-kuih, bihun, mee dan lain-lain lagi. Yang ini penting, tetapi yang pentingnya tidak dijaga, tidak pentingnya siang malam untuk mengambil tindakan pada *supermarket*. Kata inilah tidak turun harga itu tidak turun harga.

Dato' Speaker, pada suatu hari saya ada dalam, bukan kawasan saya, kawasan Telok Ayer Tawar, dalam satu kedai kopi. Saya kata Kerajaan bagus, semua *right*, semua sudah turun harga. Apa yang turun harga? Ini gila punya kerja. Mana boleh cakap ini gila punya kerja. Ini bagus punya kerja. Encik, *you* tidak tahu. Kerana dia tidak tahu saya siapa. Dia kata kami minum kopi di kedai ini hanya 30 sen tetapi orang besar dia pergi *coffee house* \$4.00. Dia kata tidak serupa. Kami tidak kisah apa. Apa yang kami kisah, apa yang kami kisah adalah asal pada kehidupan kami - harga beras, harga makanan. Itu lebih penting. Mengapa harga beras di Malaysia dan harga beras di Thailand tidak begitu serupa? Mengapa di Thailand beras boleh dijual dengan begitu murah?

Tuan Speaker:

Di Thailand banyak barang murah ... (ketawa).

Ahli Kawasan Bagan Jermal (Encik Phee Boon Poh):

Saya tahu kerana Dato' Speaker pun selalu ada pergi sana. Saya ada dengarlah.

Tuan Speaker:

Saya tidak pernah pergi, cuma saya ada dengar cerita dari Ahli Bagan Jermallah ... (ketawa).

Betul?

Ahli Kawasan Bagan Jermal (Encik Phee Boon Poh):

Betul juga Dato' Speaker. Ayam pun banyak murah di Thailand. Sini *Kentucky* satu *barrel* berapa puluh ringgit? Tetapi sana ayam goreng satu cucuk satu ringgit. Ayam murah juga Dato' Speaker. Ayam goreng ... (gangguan).

Tuan Speaker:

Ayam cucuk berapa ringgit?

Ahli Kawasan Bagan Jermal (Encik Phee Boon Poh):

Satu ringgit sahaja satu cucuk.

Tuan Speaker:

Satu paha berapa ringgit?

Ahli Kawasan Bagan Jermal (Encik Phee Boon Poh):

Apa itu?

Tuan Speaker:

Satu paha berapa ringgit?

Ahli Kawasan Bagan Jermal (Encik Phee Boon Poh):

Ah.. itu saya tidak tanya, Dato' Speaker ... (ketawa). Itu sensitif sikit ... (gangguan). Memanglah yang besar itu, tua punya, tidak sedap makan, itu murah sedikitlah. Muda punya, kecil punya, murah sedikitlah, *spring chicken*.

Dato' Speaker, mengapa Negara Thai begitu berjaya dalam bidang pertanian tanam padi?

Tuan Speaker:

Ahli Yang Berhormat, teruskan dengan belanjawan kita.

Ahli Kawasan Bagan Jermal (Encik Phee Boon Poh):

Ya, Dato' Speaker.

Tuan Speaker:

Ya.

Ahli Kawasan Bagan Jermal (Encik Phee Boon Poh):

Saya beri pembangunan masyarakat, Dato' Speaker.

Tuan Speaker:

Teruskan dengan lebih tepat lagiilah.

Ahli Kawasan Bagan Jermal (Encik Phee Boon Poh):

Kami mesti cari jalan, cara, rangka untuk menjaga kepentingan rakyat bukan hanya publisiti kerana dalam Negeri Pulau Pinang kami ada orang-orang daripada golongan yang termiskin. Orang yang kaya jikalau mereka hendak beli komputer yang berapa mahal, itu dia punya masalah. Walaupun kami mahu lebih banyak orang ada mampu menggunakan alat-alat moden tetapi kami tidak boleh melupakan pada orang-orang di kampung. Kami tidak boleh melupakan orang-orang daripada golongan yang miskin ini.

Dato' Speaker, saya cadangkan kepada Negeri, Kerajaan Negeri, jikalau kami ada masalah tanam padi dan hasilnya tidak memuaskan, bukan kerana peladang-peladang kami, orang yang pergi tanam padi itu, tidak ada skil. Kemungkinan kerana terlampau banyak tikus, tikus yang makan pucuk padi ini, sudah tidak jadi. Ini pernah terjadi Dato' Speaker, di Permatang Pauh, di Penaga, tikus makan padi sampai hasil tanam padi itu tidak memuaskan. Jikalau kami tidak dapat hasil yang memuaskan, Kerajaan mesti cuba satu cara, turunkan cukai *import* pada beras ataunya jangan beri satu kumpulan orang yang berpengaruh *control the rice*. Jangan bagi orang-orang yang tertentu *control* makanan, barang-barang makanan. Jangan bagi orang yang tertentu sahaja boleh *import* beras, masuk mari. *Removed the control* bagi lebih banyak orang *mengimport* beras-beras masuk mari. *Have free trade*. Saya percaya dengan demikian harga beras boleh turun kerana nampaknya berbanding harga beras di Malaysia dan di Thailand, saya percaya orang-orang tertentu hendak buat keuntungan yang lebih besar, hendak memperkayakan diri sendiri atau kumpulan-kumpulannya. Jikalau kami membiarkan keadaan ini, keadaan ini tidak berubah, ini akan jadi satu masa yang akan datang semua tidak sihat, dan rakyat akan jadi lebih susah.

Dato' Speaker, kami ada dengar bahawa pelancong-pelancong ke Pulau Pinang akan bertambah lagi: "*Eva Air's increased Taiwanese tourist arrival in Penang*" dan mereka mengatakan "*Penang is attractive to Taiwanese tourists because of reasonable cost of tourist packages and also the ease of communicating in Mandarin*".

Dato' Speaker, nampak dengan jelas Kerajaan pun tahu kepentingan komunikasi, kepentingan dan kebolehan rakyat sama rakyat berhubungan - *communication, expression, language*. Kami tidak persoal *the importance of the National Language*, Bahasa Malaysia. Itu penting kerana setiap-tiap rakyat Malaysia kena utamakan kegunaan Bahasa Malaysia dan kami ada nampak dengan terus terang bahawa *the decline of English* sampai hari ini Kerajaan Pusat kata kami mesti kekalkan dan kami mesti *stress the importance of the English Language* dan hari ini kami tengok perkembangan politik-politik dan sosio-ekonomi *Pacific, Asia Pacific Rim* dan kami ada nampak dengan jelas bahawa dahulu orang-orang Malaysia pergi Taiwan melancong. *The trend is now reversed*. Mereka, orang-orang *Taiwanese*, sekarang sudah datang ke Malaysia. *There are increasing numbers of Taiwanese entrepreneurs in Penang who established factories and also invested in property markets* iaitu kata mereka, orang-orang asing khususnya orang-orang Taiwan, sekarang datang pada Malaysia untuk melabur dan mereka pilih Pulau Pinang kerana kami ada kemudahan, ada orang-orang yang boleh bercakap dalam Bahasa Mandarin. Dengan demikian saya merayu pada Kerajaan Negeri memberi lebih kepentingan dalam *language*. Kami mesti ada lebih kursus walaupun di sekolah, di kesatuan-kesatuan atau kelas-kelas muhibbah untuk mengajar pada semua rakyat Malaysia, kepada

sesiapa yang berminat *languages*, bukan hanya Mandarin tetapi *Japanese language*, *German language* supaya rakyat Pulau Pinang yang berminat boleh belajar *the language of the investors*. Ini penting. Jikalau kami dapat cakap dalam bahasa-bahasa orang asing ini, mereka berasa lebih senang hati bila mereka buat komunikasi dengan kami. *It is easier to communicate* dan kami jangan lupa bahawa Kerajaan Pulau Pinang juga mengatakan kepentingan Negara China dalam kemajuan Negeri Pulau Pinang ini, dan sebagai dalam ucapan Y.A.B Ketua Menteri, telah mengatakan bahawa satu syarikat dari Negara China telah diberi satu tender untuk menolong PBA membuat dan mengatasikan masalah air di Pulau Pinang. Kami mesti ada fikiran yang lebih terbuka, *be more open minded about language*.

Kami ada nampak the importance, kemustahakan education. Kerajaan Pulau Pinang ada umumkan bahawa banyak sekolah-sekolah teknikal, sekolah-sekolah tinggi akan dibina di Pulau Pinang dan Kerajaan juga ada mengatakan bahawa diharapkan kesemua daerah juga ada sekolah teknikal. Apa yang mustahak pada kami sekarang dalam sekolah teknikal ini? *We must*, kami mesti mengajar mereka skill yang sesuai. *We can't put round pegs in a square hole* kerana ada banyak kilang yang mengatakan pada Kerajaan mereka terpaksa menggunakan orang teknikal ini dan dukacita kami tidak ada orang yang sesuai untuk memenuhi jawatan kosong ini. Kami tidak dapat memenuhi jawatan kosong ini bukan kerana kami tidak ada orang tetapi kami tidak ada orang yang skillnya sesuai untuk jawatan itu. Adakah satu kajian dibuat, dibuat bahawa dalam tahun yang akan datang apakah perindustrian yang kami mahu dalam Pulau Pinang? Kami ada dengar pengumuman-pengumuman oleh pemimpin Kerajaan - *hightech*. Selain daripada *hightech*, apa? Apa yang benar-benarnya kami mahu dan setiap kali *delegation from overseas* datang mesti ada satu pemimpin mengumumkan, ada kilang hendak dibuka hendak beri peluang berapa-berapa kerja, ada berapa orang boleh dapat kerja. Kami mesti kaji kerana tanah dan tenaga Negeri Pulau Pinang sekarang terhad sampai kami terpaksa membawa tenaga orang asing untuk bekerja dalam kilang. Ini satu gambaran, *an uncontrollable growth which is not beneficial to the country*. Seperti saya kata tadi kami tidak ada halangan pada pembangunan. Tidak. Tetapi apabila pembangunan, kami minta pembangunan yang sesuai kerana jikalau kami buat satu siasatan banyak budak-budak sekolah telah bekerja dalam kilang-kilang kerana kilang-kilang ini ada kurang pekerja-pekerja.

Budak sekolah yang baca sesi pagi, pergi kerja pada waktu petang iaitu kata selepas sekolah pukul 1, pukul 2, pukul 3. Mereka tidak rehat, mereka tidak buat *homework*, terus pergi kilang, buat kerja sampai pukul 7, pukul 8. Budak-budak sekolah dalam sesi petang telah pergi kerja pada waktu pagi, 8 sampai pukul 12, kerana budak-budak sekolah daripada keluarga yang miskin, kerana cuba menolong keluarganya, ibubapanya, untuk mendapat kewangan yang

lebih sedikit. Mereka telah pergi kerja dalam kilang. Kilang hendak menggunakan tenaga, mereka pergi kerja. Masa dan jangka pendek *okay*. Tetapi kalau *trend* ini diteruskan lagi, apa akan terjadi? Walaupun Kerajaan telah menggunakan begitu banyak kewangan untuk memberi *education to the rakyat*, kerana *circumstances*, budak-budak ini pergi kerja dan tidak menunjuk minat dalam pelajaran-pelajaran mereka. Ini ...(gangguan).

Ahli Kawasan Ara Rendang (Tuan Haji Zakaria bin Bakar):

Penjelasan boleh?

Ahli Kawasan Bagan Jermal (Encik Phee Boon Poh):

Ya.

Ahli Kawasan Ara Rendang (Tuan Haji Zakaria bin Bakar):

Yang Berhormat, tahukah Yang Berhormat sebahagian besar daripada kita yang ada di sini juga, termasuk saya sendiri, masa sekolah dahulu bela kerbau, tolong ibubapa untuk potong rumput, potong padi dan sebagainya. Kerana ibubapa miskin terpaksa kita bantu. Terima kasih.

Ahli Kawasan Bagan Jermal (Encik Phee Boon Poh):

Dato' Speaker, jikalau seorang walaupun dia budak kecil cuba tolong ibubapa, itu bagus. Itu bagus, tetapi jikalau kami terpaksa dan kami telah banyak nampak dari segi kewangan sahaja dan budak-budak sekolah ini kerana kilang sekarang bayar gaji yang lebih tinggi untuk menarik mereka masuk ke kilang kerja, mereka akan kata tidak apa, buku buang ke tepi dahulu, saya cari kewangan dahulu. Nampak tengok orang kaya gaya baju *branded*, kasut *branded*. Saya anak kampung tidak ada tidak apa. Saya kerja kuat sedikit, lebih masa sedikit, buku taruh ke tepi. Dapat \$10 beri ibu bapa \$5, saya simpan \$5, jimat-jimat saya dapat beli juga. Anak-anak daripada orang kaya boleh masuk video *centre* main video *game*. Saya hendak pergi juga. Adakah sihat *trend* ini? Kalau balik ke asalnya negeri kami sudah maju, semua orang ada kerja. Mengapa budak-budak kecil, budak-budak sekolah terpaksa tolong ibu bapa? Ada satu jawapan saja. Pendapatan, *income, cannot chase*, walaupun ada gaji yang tinggi tetapi barangan yang mahal iaitu kata seperti saya kata tadi lebih sedikit *cost of food, of items*.

Tuan Speaker:

Ahli yang Berhormat teruskan dengan tepat sedikit. Nampak melelong.

Ahli Kawasan Bagan Jermal (Encik Phee Boon Poh):

Bukan, Dato' Speaker, dia tidak faham, saya cuba beri penjelasan sehingga dia faham.

Tuan Speaker:

Lagi tidak faham.

Ahli Kawasan Bagan Jermal (Encik Phee Boon Poh):

Lagi tidak faham?

Tuan Speaker:

Ya, *Direct* sedikit.

Ahli Kawasan Bagan Jermal (Encik Phee Boon Poh):

Lagi *direct* sedikit?

Tuan Speaker:

Dan teruskan dengan Ucapan Belanjawan.

Ahli Kawasan Bagan Jermal (Encik Phee Boon Poh):

Belanjawan, Dato' Speaker, mereka pergi kilang, dapat gaji, mereka belanja.

Tuan Speaker:

Itu belanjawan dia. Yang kita bincang ini Belanjawan Negeri.

Ahli Kawasan Bagan Jermal (Encik Phee Boon Poh):

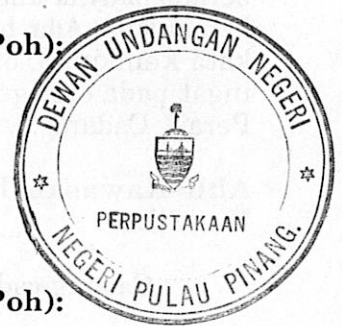
Oh, belanjawan negeri Dato' Speaker.....

Tuan Speaker:

Bukan belanjawan di rumah dia.

Ahli Kawasan Bagan Jermal (Encik Phee Boon Poh):

Ya, negeri sama keluarga pun serupa juga Dato' Speaker. Dato' Speaker, jikalau *trend* budak-budak sekolah pergi bekerja di kilang tidak dikawal dengan rapat, pada suatu hari seperti Yang Berhormat daripada Penaga mengatakan mengapa begitu banyak budak-budak murid daripada kawasan saya tidak dapat 4A.

Dato' Speaker, Negeri Pulau Pinang seperti dikata oleh Y.A.B Ketua Menteri dikenali sebagai sebuah negeri perindustrian dan dia juga menyatakan kepentingan sektor pertanian dan pembangunan luar bandar tidak boleh diabaikan. Itu saya sokong tetapi kami nampak di mana tempat luar bandar telah diberi kemajuan. Kuala Muda sejak *independence* sampai hari ini Kuala Muda juga kerana kemajuan, Kerajaan Pulau Pinang selalu dalam pulau dan tidak ada dalam Seberang. Bukan kawasan saya tidak maju, kawasan saya sekarang berapa banyak kilang tetapi kami nampak di Telok Ayer Tawar ada apa kemajuan? Ada, bukan tidak ada rumah kos mahal tetapi apabila kami kata kemajuan, orang ingat orang kaya sahaja. Bila saya cakap saya ingat pada orang miskin. Ada apa untuk orang miskin di Seberang Perai? Cadang.....

Ahli Kawasan Permatang Pasir (Tuan Haji Adnan bin Haji Ramli):

Cadang-cadang mahu buat apa.

Ahli Kawasan Bagan Jermal (Encik Phee Boon Poh):

Cadang, misalnya saya tidak cadang main golf kerana golf itu orang kaya punya. Tetapi ada Ahli-Ahli Yang Berhormat daripada Seberang Perai, ada apa di Seberang Perai untuk orang-orang tempatan misalnya, tempat melancong di Butterworth, adakah? Memang you akan kata ada - *Bird Park* tetapi *Bird Park* masuk \$3, \$4. \$3 orang boleh beli berapa kilo beras sekarang. Sampai Penanti pun mengatakan bahawa kawasan dia macam *cowboy town*. Dahulu sama sekarang sama juga. Saya tahu Ahli Yang Berhormat daripada Kebun Bunga tempatnya sudah maju.

Ahli Kawasan Telok Kumbar (Dato' Haji Mohd. Zain bin Haji Omar):

Banyak bunga.

Ahli Kawasan Bagan Jermal (Encik Phee Boon Poh):

Bukan banyak bunga, banyak monyet, *monkeys*..... (ketawa)

Ahli Kawasan Permatang Pasir (Tuan Haji Adnan bin Haji Ramli):

Dengan bunga mana ngam?

Ahli Kawasan Bagan Jermal (Encik Phee Boon Poh):

Monkeys

Ahli Kawasan Telok Kumbar (Dato' Haji Mohd. Zain bin Haji Omar):

Tidak pernah tengok betullah.

Ahli Kawasan Bagan Jermal (Encik Phee Boon Poh):

Dato' Speaker, dalam pembangunan kami tidak boleh melupakan orang miskin, tidak boleh, kerana jikalau pada hari Ahad Dato' Speaker, ada senang, marilah Butterworth tengok di Jalan Permatang Pauh dekat dengan sungai, tanah yang begitu sempit tidak sampai 10 kaki letak beberapa van, orang-orang kampung taruh satu kain di sana berkelah. Mereka *wanted just a change of environment*, tidak ada tempat pergi kerana kalau mereka pergi sampai ke Pulau Pinang mana tempat mereka hendak pergi. Keluar daripada rumah ke mana? Kewangan!

Dato' Speaker, seperti tadi saya merayu kepada Kerajaan Pulau Pinang untuk menolong syarikat-syarikat tempatan iaitu SMI, saya merayu pada Kerajaan Negeri Pulau Pinang supaya meminta Kerajaan Pusat bahawa *duty* iaitu *sales tax* pada emas yang di *import* oleh syarikat-syarikat tempatan untuk dibuat dan dieksport kembali dibatalkan kerana seperti saya tadi kata jikalau kami tidak menolong perindustrian keemasan, *the goldsmith industries, not jewellery, goldsmiths* daripada *standing* yang ketiga saya percaya lagi sedikit hari mereka akan turun kepada *no standing*. *No standing* bermakna tidak boleh *bercompete* dengan lain-lain negara dan demikian, Dato' Speaker, saya berharap bahawa pembangunan negeri kami janganlah melupakan orang-orang miskin. Sekian, Dato' Speaker.

Tuan Speaker:

Diteruskan dengan perbahasan.

Ahli Kawasan Padang Kota (Encik Lim Kit Siang):

Dato' Speaker, saya baru balik daripada Johor Bahru, ibu pejabat isu yang sangat kontraversi sekarang. Rakan-rakan saya ada ambil bahagian dalam perbahasan *budget* pembangunan dan lagi ada rakan-rakan saya akan ambil bahagian. Sebab itu saya hendak menyentuh dua, tiga perkara sahaja. Pada hari semalam Menteri Perumahan dan Kerajaan Tempatan Dato' Dr. Ting Chew Peh ada kata bahawa.... ada di Negeri Pulau Pinang.... dan beliau berkata bahawa ada satu *time frame* untuk pemansuhan Akta Kawalan Sewa di mana bangunan-bangunan yang dikawalkan dan dibina sebelum peperangan akan di, dengan izin, *phased out* dan masa yang beliau sebut ialah antara 3 ke 5 tahun. Tentulah rakyat Negeri Pulau Pinang tidak boleh lupa satu pengisytiharan yang dibuat oleh Y.A.B. Ketua Menteri dalam interviu selepas seratus hari memegang jawatan sebagai Ketua

Menteri di mana beliau melahirkan hasrat keutamaannya untuk menghapuskan Akta Kawalan Sewa dan lapuran khas ini dalam *New Strait Times* bertarikh 4hb. Februari, 1991 ada kata, dengan izin, bahawa

"Dr. Koh is also prepared to face the impending storm over the move to repeal the Rent Control Act that has for so long stultified the inner city in a sort of a pre-war time warp".

Dan beliau ada dipetik sebagai berkata:

"Yes, there will be repercussions, but someone has to do it or else there won't be any progress. We are prepared to face the challenge even if it means a decline in popularity".

Itulah quote daripada YAB Ketua Menteri dan laporan terus berkata

"He favours repealing the Act but stressed that decontrol must be done in phases according to the period of construction. There must also be a massive rehousing programme, by both the public and private sectors and thought be given to heritage buildings. The move he hopes will enable the Government to turn the city into a more ethnically mixed entity."

Dato' Speaker, selepas sambutan yang sangat *adverse* terhadap pengumuman Y.A.B Ketua Menteri dalam *interview*nya mengenai hasrat dan keutamaan yang diberi oleh beliau dalam perkara ini sampai sekarang kita boleh lihat satu usaha untuk menyembunyikan apa yang sebenarnya berlaku dalam perkara ini di mana sungguhpun Kerajaan Negeri Pulau Pinang sudah bersetuju dengan Kerajaan Federal dalam perkara mengenai pemansuhan, penghapusan *Rent Control Act* tetapi untuk orang ramai mahu memberi satu gambaran bahawa ini tidak berlaku dan sebenarnya semua pengumuman yang dibuat baik pun Menteri Perumahan dan Kerajaan Tempatan atau Timbalan Menteri semuanya adalah satu *message* yang sama bahawa semua Kerajaan Negeri termasuk Penang sudah bersetuju untuk menghapuskan, memansuhkan Akta Kawalan Sewa. Tetapi masalah sekarang ialah mengenai *time frame*, *time frame* sama ada *flexibility* diberi kepada negeri masing-masing untuk menetapkan jadual, jadual di mana sama-sama peringkat demi peringkat Akta itu dihapuskan dan semua bangunan, *premis-premis pre-war di decontrol* tetapi prinsip ialah hapuskan, mansuhkan dan Y.B. Menteri Perumahan ada kata semalam bahawa Akta tersebut untuk memansuhkan Rang Undang-undang tersebut, untuk memansuhkan Akta Kawalan Sewa akan dibentang dalam Dewan Parlimen untuk tahun depan. Itulah masalah sudah sampai tetapi apakah usaha ada dibuat oleh Kerajaan Negeri untuk buat persiapan supaya penduduk-penduduk rakyat di Negeri Pulau Pinang tidak menghadapi apa-apa kesusahan apabila proses ini dimulakan? Di mana prinsip ia dibuat sudah diberi oleh Kerajaan

Negeri Pulau Pinang dan apa yang kita boleh lihat ialah sudah dua tahun Kerajaan Negeri Pulau Pinang di bawah Y.A.B Ketua Menteri, sungguhpun inilah satu masalah yang begitu besar tetapi tidak ada apa-apa tindakan diambil terhadap menyelesaikan masalah ini, yang melibatkan lebih kurang 150 ribu orang dalam 12,600 *premis-premis pre-war* di Negeri Pulau Pinang yang akan terlibat apabila proses *decontrol* dilaksanakan. Inilah saya rasa satu sikap yang sangat tidak bertanggungjawab, sangat tidak bertanggungjawab oleh kerana, apabila Kerajaan Negeri Pulau Pinang sudah beri persetujuan pada prinsip untuk memansuhkan *Rent Control Act* sama ada peringkat ke peringkat, sama ada *time frame* lebih *flexible* tetapi sudah setuju, Kerajaan Negeri Pulau Pinang dan Y.A.B Ketua Menteri patut faham bahawa masa sudah sampai untuk memulakan, untuk merancang dan melancarkan satu *massive rehousing* dan satu *massive rehousing programme* memerlukan masa untuk rancang, masa untuk melaksanakan. Kalau kita tunggu sehingga *Rent Control Act* dihapuskan barulah bincang mengenai *massive rehousing programme* tentu sudah terlewat oleh kerana masa diperlukan untuk merancang dan melaksanakan program-program tersebut yang begitu raksaksa khususnya apabila kita lihat betapa gagal, betapa tidak cekap Kerajaan Negeri Pulau Pinang dalam bidang perumahan untuk rakyat jelata, untuk mereka yang berpendapatan rendah. Boleh kata satu bidang di mana Kerajaan Negeri Pulau Pinang kegagalan yang terbesar sekali. Inilah perlu mustahak untuk mengelakkan masalah *upheavle, dislocation* sosial dan ekonomi supaya pemansuhan Akta Kawalan Sewa boleh dijalankan. Kalau sudah disetujui dan inilah disetujukan dengan kesesuaian minima, penderitaan, masalah kepada rakyat yang akan terbabit.

Sebab itu kita di pihak ini mencadangkan bahawa Kerajaan Negeri Pulau Pinang perlu ambil satu sikap yang lebih positif, yang memberi perhatian yang serius terhadap masalah ini dan serta merta menubuhkan satu *Commission* dengan tugas untuk merancang satu *massive rehousing programme* di Negeri Pulau Pinang untuk mengatasi masalah-masalah yang akan timbul apabila Akta Kawalan Sewa peringkat demi peringkat dimansuhkan, supaya nasib, kepentingan 150 ribu orang boleh dapat dipelihara. Apabila kita baca rancangan strategik untuk Negeri Pulau Pinang untuk membawa Negeri Pulau Pinang masuk Abad 21, satu pelan sampai 2020, satu kelemahan, kecacatan yang terbesar sekali ialah *flaw* yang terbesar sekali ialah tidak ada sebut masalah ini, bagaimana *decontrol premis-premis pre-war*, masalah-masalah akan timbul, bagaimana masalah ini akan diatasi. Tidak sebut langsung, tidak sebut langsung dan tentulah apabila tidak sebut masalah itu langsung tidak ada program-program atau usaha-usaha, strategi-strategi untuk mengatasi masalah besar ini yang boleh di kata sebagai satu cabaran yang terbesar sekali untuk Negeri Pulau Pinang dalam dekad ini.

Apa yang kita ada dalam *Penang Strategic Plan* mengenai *housing* khususnya apa itu? Strategi apa itu? *Pricing lowcost housing*

realistically ubah harga perumahan. Itu strategi untuk ubah harga perumahan sahaja, bukan untuk satu program *massive rehousing* dan berikutnya satu pengumuman Penang Development Corporation bahawa tidak akan membina lagi rumah murah yang kurang daripada \$25,000/- di pulau. Ia menunjukkan Kerajaan dalam bidang ini sudah cuai.

Kerajaan ada strategi-strategi, banyak hal, khasnya padang golf. Oh itu ada strategi, sangat berani strategi padang golf tetapi strategi perumahan *massive rehousing* mengatasi masalah-masalah sosio ekonomi rakyat jelata khasnya apabila masalah *rent decontrol* berlaku tidak ada. Akibat ada satu strategi padang-padang golf yang begitu berani mangsa atau pengorbanan, apa yang jadi *disacrifice* ialah *affordable housing*. *Affordable housing* di *sacrifice* untuk *unaffordable golf course*. Rakan saya, Yang Berhormat daripada Datuk Keramat, ada beritahu kepada Dewan yang mulia ini pada hari Jumaat satu kes di mana pemimpin-pemimpin Kerajaan Negeri Pulau Pinang ada secara aktif, memainkan peranan aktif, ada bersubahat, *collaborate* dengan satu pemaju swasta supaya menghentikan projek yang sudah diluluskan perumahan untuk 4,500 unit kos rendah dan 2,338 unit kos sederhana di Relau dan ubah kepada satu projek golf course sungguhpun adalah 1,600 low cost unit. Akibatnya ialah satu keadaan di mana 2,900 low cost unit dan 2,338 unit kos sederhana dikorban. Jumlah ialah 5,230 unit perumahan, dalam satu keadaan di mana di Negeri Pulau Pinang *housing* ialah satu masalah sosial yang begitu rumit. *Affordable housing* dikorban supaya boleh dapat *unaffordable golf course*.

Yang Berhormat dari Datuk Keramat ada namakan Yang Berhormat dari Seberang Jaya bahawa beliau dalam pengetahuan yang sepenuhnya dalam perkara ini. Orang-orang politik pemimpin-pemimpin politik Kerajaan Negeri Pulau Pinang yang ada campur dalam perkara ini, *advise and collaborate*. supaya pemaju swasta, Pembinaan Fungsi Baik, bolehlah tinggalkan, *abandon* projek perumahan 5,230 unit perumahan untuk *venture* yang lebih beruntung untuk membina padang golf. Adakah Kerajaan Negeri Pulau Pinang... Ya, surat itu telah ditunjuk kepada Yang Berhormat dari Seberang Jaya, itu buktilah, itu. Ya, itu bukti bahawa secara aktif, *aid and abet, help and collaborate* pemaju swasta *abandon* projek perumahan untuk projek golf course. Yang sudah diluluskan projek perumahan itu. Adakah itu satu signal yang Kerajaan Negeri Pulau Pinang mahu beri kepada semua pemaju-pemaju bahawa mereka patutlah *abandon* semua projek perumahan, dapat keuntungan yang lebih tinggi kalau ubah, tukar kepada projek-projek golf course. Adakah itu *signal* yang mahu diberi kepada pemaju-pemaju dalam Negeri Pulau Pinang?

Kalau saya tidak silap seorang ahli Kerajaan ada kata, ada mempertahankan pendirian Kerajaan Negeri Pulau Pinang mengenai golf mania ini. Kata satu lubang dalam padang golf boleh bawa keuntungan \$1 juta ringgit kepada Kerajaan Negeri, bukan? Nampak

inilah *obsession* sekarang Kerajaan Negeri Pulau Pinang dan kalau begitu tidak hairanlah kita sekarang lihat betapa rendah dalam *scale priority* keutamaan dalam perkiraan Kerajaan Negeri Pulau Pinang yang menempatkan perumahan-perumahan kos rendah dan *affordable housing* untuk rakyat jelata di Negeri Pulau Pinang. Tadi saya ada tanya dan sekarang kita boleh sampai satu kesimpulan bahawa inilah nampaknya satu trend, satu falsafah yang baru, satu signal yang diberi oleh Kerajaan Negeri Pulau Pinang bahawa lebih mustahaklah ada lubang dalam *golf course*, padang-padang golf daripada ada rumah-rumah untuk mereka yang berpendapatan tinggi, lebih mustahak *holes in the golf courses than houses for the people*. Itulah falsafah yang baru sehingga Yang Berhormat dari Seberang Jaya menggunakan nama sebagai Timbalan Ketua Menteri untuk melibat sendiri dalam perkara di mana masalah lubang \$1 juta ringgit di mana projek-projek perumahan yang diluluskan ditukar kepada projek-projek padang golf. Kita di DAP sini bukan menentang padang-padang golf. Kita bukan anti golf, tidak, tetapi apabila ada perlu satu pilihan, satu *choice* antara lubang-lubang dalam padang-padang golf atau *affordable housing*, rumah-rumah untuk rakyat, tentulah pilihan itu, keputusan itu sangat nyata tentu lebih mustahak perumahan untuk rakyat daripada ada lubang-lubang, *holes in the golf courses, holes in the golf courses*. Mungkin pemimpin-pemimpin Barisan Nasional boleh sembunyi dalam *holes in the golf courses* rakyat tidak boleh. Kita sangat hairan mengenai sikap, falsafah Kerajaan Negeri Pulau Pinang oleh kerana dalam perkara semacam kes di Relau yang ada disebut oleh Yang Berhormat daripada Datuk Keramat patutlah satu Kerajaan yang bertanggungjawab, yang tahu keutamaan, sosial *priorities*, apa yang mustahak, apa yang lebih mustahak, tentu akan menasihatkan pemaju-pemaju semacam pemaju ini, Pembinaan Fungsi Baik di mana projek perumahan sudah diluluskan, menasihatkan syarikat itu patutlah menunaikan tanggungjawabnya kepada negeri, kepada rakyat, supaya pelan yang diluluskan dilaksanakan, bukan bantu, tolong, nasihat syarikat pemaju itu cari jalan supaya tukar projek itu kepada projek *golf course*. Itulah satu tindakan Kerajaan yang bertanggungjawab, yang tahu betapa mustahaknya *affordable housing* untuk rakyat, tetapi kalau satu Kerajaan, pemimpin-pemimpin Kerajaan khasnya Yang Berhormat dari Seberang Jaya campur dalam perkara ini, tolong dalam perkara ini supaya pihak swasta boleh dapat keuntungan yang lebih besar, ketepikan kepentingan tanggungjawab sosial kepada rakyat jelata, berhentikan projek yang telah diluluskan untuk perumahan, untuk rakyat *affordable housing* dan tukar kepada *golf course* supaya lebih lubang kepada padang-padang golf, inilah satu tanggungjawab, satu kelakuan, satu pendirian, perbuatan satu Kerajaan yang tidak bertanggungjawab. Mana ada *social conscience*. Cakap *social conscience, sosial conscience* boleh cari dalam *golf courses*, lubang-lubang dalam *golf courses*. Saya rasa Yang Berhormat Seberang Jaya patutlah memberi penjelasan, pendiriannya kenapa dia campur tangan dalam perkara ini, kenapa dia tidak nasihatkan pihak swasta, pihak pemaju teruskan projek perumahan tetapi dia bantu

projek, bantunya untuk tukar projek itu. Itulah apa yang kita nyata lihat, apa kita tidak boleh lihat, belum lihat, itu belum tahu, bukan? Itu apa yang dilihat sudah tunjuk satu sikap yang anti sosial, anti rakyat. Tetapi itu apa yang kita lihat, apa yang kita tidak boleh lihat? Kita harap bahawa Kerajaan Negeri Pulau Pinang, baik pun Ketua Menteri atau Yang Berhormat daripada Seberang Jaya ... apa itu Telok Kumbar? Nanti-nanti apa? Saya harap bahawa Y.A.B. Ketua Menteri dan Yang Berhormat dari Seberang Jaya janganlah membenarkan kuasa *corrupt* mereka, *corrupt* mereka sehingga mereka sekarang merasa *holes in the golf courses* lebih mustahak daripada rumah untuk rakyat. Itulah *corruption of power*, *corruption of power* dan patutlah sebenarnya Yang Berhormat Seberang Jaya dikutuk dengan sekeras-kerasnya oleh kerana peranannya dalam projek ini. Dia tidak nafi. Dia tidak boleh nafi oleh kerana ini benar. Ada surat-surat dalam tangan Yang Berhormat dari Ara Rendang. Ini benar, bukan? Tidak? Tengok surat itu. Semua beri (ketawa).

Tuan Speaker:

Ahli Yang Berhormat, teruskan dengan ucapan.

Ahli Kawasan Padang Kota (Encik Lim Kit Siang):

....dan ini bukan satu perkara main-main. Oleh kerana inilah kita boleh lihat bagaimana Kerajaan Negeri Pulau Pinang penyelewengan, *deviation*. Apa yang kita lihatlah tentu, apa yang kita lihat semacam perkara ini apa kita lihat lebih banyak kes-kes. Kita adalah dengar, dengar sahajalah, ura-ura, sehari kita akan dapat pun bukti.

Dato' Speaker, pada masa soal jawab saya pernah utarakan satu isu yang menjadi perhatian penduduk-penduduk di Negeri Pulau Pinang, khasnya oleh kerana jenayah-jenayah yang dilakukan oleh pendatang-pendatang daripada Indonesia sama ada haram atau sah atau sudah diberi kedudukan sah di merata-rata tempat - merompak, samun dan sangat zalimnya, kejahnnya satu kes *gang rape* oleh 3 orang di Island Glades, seorang kerani setor, 19 tahun, dan dalam rumahnya, depan ibu bapa beliau. Ini satu masalah sampai sekarang rakyat di Negeri Pulau Pinang sangat risau. Dalam jawapannya, Y.A.B. Ketua Menteri memberi statistik-statistik, menunjuk bahawa insiden jenayah di Negeri Pulau Pinang sudah turun tahun demi tahun. Untuk 1988, 9,570 kes turun kepada 7,761 kes tahun 1989, turun ke 7,577 1990, lagi turun kepada 6,700 ke 1991 dan dalam 10 bulan tahun ini 6,886. Saya bangkit hal ini supaya Y.A.B. Ketua Menteri faham bahawa jawapannya untuk rakyat jelata bukan untuk saya sahaja tidak memuaskan oleh kerana tidak boleh mengatasi kesusahan mereka, ketakutan mereka dengan angka-angka dan oleh kerana khasnya dalam negeri kita adalah begitu ramai bilangan pendatang-pendatang Indonesia sebagai pekerja-pekerja. Apabila mereka baca jawapan itu

reaksi mereka ialah tentulah Y.A.B Ketua Menteri termasuk Timbalannya tidak payah rasa takut oleh kerana mereka dapat polis *escort* sepenuh masa tetapi untuk orang biasa bagaimana keadaan mereka. Itu bukan main-main. Ini boleh pergi luar tanya.....

Ahli Kawasan Penanti (Tuan Haji Ahmad bin Saad):

Ulang-ulang.

Ahli Kawasan Padang Kota (Encik Lim Kit Siang):

Siapa itu? Ulang-ulang orang bodoh begitulah (gangguan) kita tidak perlu untuk menegaskan apa tujuan pembangunan. Pembangunan untuk kesejahteraan rakyat jelata dan tentulah kalau dalam aliran pembangunan rakyat tidak boleh rasa selamat, tentulah ada masalah sudah timbul dalam proses pembangunan kita dan sebab itu rakyat di Negeri Pulau Pinang ada hak untuk menuntut bahawa pihak-pihak yang berkuasa, sama ada Negeri atau *Federal*, perlu, harus ambil satu perhatian yang berat dalam perkara ini supaya ketakutan mereka mengenai keselamatan peribadi termasuk dalam rumah mereka boleh dipertingkatkan, boleh dijaga dan bahawa kuasa yang berkenaan ambil segala tindakan yang perlu untuk mencegah insiden-insiden jenayah semacam ini terus berlaku. Oleh kerana Kerajaan Persekutuan akan mengutip \$500 juta sebagai *levy* daripada pekerja-pekerja Indonesia dan orang Indonesia dan orang asing tentulah wajar bahawa sebahagian ini digunakan untuk mempertingkatkan *law and order* di negeri ini dan pihak yang berkuasa termasuk Kerajaan Negeri perlu ada satu kajian yang dalam mengenai syarat-syarat untuk mengawal keadaan, *presence* pekerja-pekerja Indonesia supaya mereka ada satu sistem *close monitoring* untuk menjaga mereka melakukan jenayah-jenayah khasnya dalam *site-site*, kawasan-kawasan pembinaan, *construction site*, oleh kerana selalu berlaku dalam kawasan-kawasan perumahan yang dekat mana-mana ada *construction site* ada ramai pekerja-pekerja *immigrant* Indonesia, tempat itu akan menjadi tempat sasaran. Satu cara kajian yang seluruh bagaimana satu sistem *monitoring* yang lebih ketat boleh diadakan supaya rakyat di Negeri Pulau Pinang boleh hidup dalam perasaan yang selamat. Sekian, terima kasih.

Tuan Speaker:

Perbahasan diteruskan.

Ahli Kawasan Paya Terubong (Encik Teoh Teik Huat):

Tuan Speaker, saya bangun untuk mengambil bahagian juga dalam perbahasan Anggaran Pembangunan yang telah dibentangkan oleh Y.A.B Ketua Menteri pada hari Khamis lalu. Tuan Speaker,

semasa menggulung perbahasan atas Enakmen Perbekalan Tahun (1993) 1992 pada 10hb Disember yang lalu Y.A.B Ketua Menteri cuba meniru bekas bossnya Tun Dr. Lim Chong Eu dengan menjunjung ke langit sebilangan ADUN DAP sebagai baik, manakala sebilangan lain pula di kutuk sebagai jahat dan tidak berguna.

Tuan Speaker:

Yang Berhormat masuk dalam kategori mana?

Ahli Kawasan Paya Terubong (Encik Teoh Teik Huat):

Tunggu, tunggu, tunggu sekejap?

Tuan Speaker, kalau hendak tirulah pun tirulah dengan betul-betul. Taktik memuji sebilangan ADUN DAP serentak dengan mengutuk sebilangan yang lain pernah digunakan oleh bekas Ketua Menteri Tun Dr. Lim Chong Eu beberapa ketika dahulu. Sebenarnya di antara tahun 1982 hingga tahun 1986 dimana Speaker pun ada di Dewan ini, beliau memuji saya sebagai ADUN yang baik manakala Saudara Karpal Singh dikutuk sebagai ADUN yang tidak berguna dan tidak menjalankan tugas sebagai ADUN.....(gangguan).

Tuan Speaker:

Sebab pada masa itu.....(gangguan).

Ahli Kawasan Paya Terubong (Encik Teoh Teik Huat):

Itu yang digunakan oleh bekas Ketua Menteri....(gangguan).

Tuan Speaker:

Sebab pada masa itu Ahli Bukit Gelugor pada masa itu buli Ahli Yang Berhormat.

Ahli Kawasan Paya Terubong (Encik Teoh Teik Huat):

Tuan Speaker, yang *ironic*nya hari ini Ketua Menteri sekarang pula memuji rakan-rakan saya sebagai ADUN baik supaya beliau boleh mengutuk saya sebagai salah satu orang ADUN yang tidak berguna. Tuan Speaker, saya tidak merasa tersinggung apabila Y.A.B Ketua Menteri menggambarkan saya sebagai ADUN jahat, tetapi saya berasa tersinggung apabila.....(gangguan).

Tuan Speaker:

Ahli Yang Berhormat(gangguan).

Ahli Kawasan Paya Terubong (Encik Teoh Teik Huat):

.....apabila bekas Ketua Menteri....(gangguan).

Tuan Speaker:

Saya ingat Y.A.B. Ketua Menteri tidak pernah kata jahat?

Ahli Kawasan Paya Terubong (Encik Teoh Teik Huat):

Tidak gunalah, tidak berguna, tidak buat kerja?

Tuan Speaker:

Itu boleh jadilah. Kalau jahat dia tidak pernah berkata.

Ahli Kawasan Paya Terubong (Encik Teoh Teik Huat):

Saya berasa tersinggung apabila bekas Ketua Menteri Tun Dr. Lim Chong Eu menggambarkan saya sebagai ADUN yang baik. Tuan Speaker, sebenarnya saya terima sebagai pujian apabila saya digambarkan sebagai ADUN yang tidak guna oleh musuh saya kerana apabila seseorang itu digambarkan oleh musuhnya sebagai orang yang jahat, ini bererti orang itu sudah tentu baik dan telah buat kerja. Tuan Speaker, apa yang saya ingin sebut di sini adalah suka saya memberitahu Y.A.B Ketua Menteri bahawa apabila bekas Ketua Menteri menggunakan taktik ini, beliau berbuat dengan *style*, penuh kehalusan. Bukan seperti Yang Amat Berhormat Ketua Menteri sekarang, yang bukan sahaja belum ada *standard* lagi untuk menggunakan taktik ini malah menggunakannya secara kasar tanpa *style* dan kehalusan. Tuan Speaker, lagi satu, ingin saya mengambil kesempatan ini untuk mengucapkan terima kasih kepada Ahli-ahli Dewan ini yang menjawab isu berkenaan dengan lawatan-lawatan ke luar negeri oleh Y.A.B Ketua Menteri, Ahli-ahli EXCO, Ahli-ahli Pihak Berkuasa Tempatan serta kakitangan-kakitangan Kerajaan yang telah saya bangkitkan pada 8hb Disember yang lalu. Tidak kurang daripada tujuh anggota Dewan ini menjawab kepada saya iaitu Y.A.B Ketua Menteri sendiri, empat orang Ahli EXCO, iaitu Ahli dari Kawasan Sungai Pinang, Ahli Kawasan Batu Uban, Ahli Kawasan Sungai Bakap dan Ahli Kawasan Seberang Jaya, empat orang EXCO termasuk dua orang ADUN, iaitu Ahli Kawasan Kebun Bunga dan Ahli Kawasan Permatang Pasir yang bangkit untuk mempertahankan sendiri. Tuan Speaker saya sungguh gembira dengan reaksi mereka ini kerana ia telah menghasilkan apa yang saya sebenarnya mahu walaupun mereka telah mengutuk saya dengan bermacam-macam kata kerana saya membangkitkan hal ini. Apa yang saya mahu ialah kebertanggung-jawaban pemimpin Kerajaan Negeri ke atas perbelanjaan wang rakyat. Ini yang sebenarnya yang saya mahu dan saya telah menerima reaksi-reaksi, *the desired result which I wanted*, dengan izin, Tuan Speaker.

Tuan Speaker, mereka yang menjawab kepada saya telah memberi alasan-alasan tentang lawatan-lawatan mereka ke luar negeri. Bukan sahaja mereka yang berbuat demikian, malah ruang Sri Tanjung dalam *New Straits Times* pun telah ditarik masuk untuk membantu mereka, dan hasilnya dapat dilihat dalam ruang itu pada 12hb Disember dimana bermacam-macam alasan diberi untuk lawatan-lawatan ke luar negeri oleh Y.A.B Ketua Menteri dan Ahli-ahli EXCONya sementara mengutuk, mencaci dan mencela, menjerakah saya.....(gangguan).

Tuan Speaker:

Ahli Yang Berhormat perkara itu telahpun selesai kita bincang. Masuklah perkara baru....(gangguan).

Ahli Kawasan Paya Terubong (Encik Teoh Teik Huat):

Saya, ingin tunjuk sahaja, saya ingin tunjuk sahaja mengenai perkara ini.....(gangguan).

Tuan Speaker:

Masuk sahaja perkara baru. Berulang-ulang saya..... (gangguan).

Ahli Kawasan Paya Terubong (Encik Teoh Teik Huat):

Bukan, ini adalah lawatan dan perbelanjaan wang. Kita bahaskan *Budget* di Dewan ini..... dan Sri Tanjong juga ditarik masuk untuk memberi alasan dan mengutuk saya. Tuan Speaker, ingin saya menegaskan di sini bahawa walaupun alasan yang diberi DAP akan terus mengawasi aktiviti-aktiviti seumpama ini yang dijalankan oleh pemimpin-pemimpin Kerajaan Negeri untuk memastikan wang rakyat tidak diboroskan dengan diadakannya lawatan makan angin yang disamakan dengan gelaran lawatan sambil belajar. Saya tidak bercadang untuk meneruskan hujjah-hujjah saya tentang samada lawatan-lawatan ini mempunyai asas atau tidak. Saya lepaskan ini kepada rakyat untuk membuat keputusannya.

Tuan Speaker pada 8hb Disember, semasa membahaskan Enekmen Perbekalan tahun 1993, saya juga telah membangkitkan isu pencabulan keistimewaan Dewan oleh Y.A.B Ketua Menteri di mana beliau mengumumkan angka-angka dan fakta-fakta Belanjawan tahun 1993 sebelum ia dibentangkan dalam Dewan yang dengan sendirinya memperolok-olokkan perintah *embargo* daripada Tuan Speaker dan Dewan ini, tetapi kesalnya Y.A.B Ketua Menteri tidak memberi alasan atau menjawab ke atas tuduhan atau apa yang saya bangkitkan dalam perbahasan perbekalan. Tuan Speaker pada ketika itu saya tidak mahu membangkitkan perkara bahawa akhbar *New Straits Times* juga telah melanggar perintah *embargo* itu dengan menyiarkan angka-angka

belanjawan tahun 1993 dalam akhbar nya keluaran 7hb Disember tahun 1992 kerana saya berpendapat bahawa penyiarannya bukanlah kesalahan orang yang menulis tetapi kesalahan pembekal maklumat terlindung. Tuan Speaker disini saya ingin petikkan apa yang disiarkan di surat akhbar *New Straits Times* pada 7hb dimana apa yang akan dibahas disini dan apa yang belum dibentang sebagai *embargo* telah disiarkan pada akhbar 7hb. Di sini saya ingin petikkan sebahagian, Tuan Speaker, dengan izin: *Chief Minister Dr. Koh Tsu Koon will present next year's budget to the House at the meeting, 7hb Disember, tahun 1992. He will move a motion seeking the approval of \$66,933,770, angka yang tetap \$66,933,770 to be used for development expenditure under the Development Budget next year.* Tuan Speaker, tetap, ini baru sahaja kami dalam Dewan ini bahas sahaja tetapi 7hb telah disiarkan di dalam akhbar sebelum ia dibentang di dalam Dewan Undangan Negeri ini. *Koh will also move the Supply 1993 Enactment which seeks to apply a sum of \$89,357,230 out of the Consolidated Fund for use in 1993,* tetap juga, Tuan Speaker dan terus beliau berkata dalam artikel *The largest sum from this, totalling \$26,935,270 will go towards meeting expenses incurred by the Chief Minister's Office and the State Secretariat.* Tetap Tuan Speaker, apa yang ada dibuku belanjawan dan *Next in line is the Public Works Department which will receive a total of \$18,307,640 followed by the State Financial Department which will get \$13,606,390.* Tuan Speaker ini semua angka-angka yang tetap dan diembargo sebelum ianya dibentang di Dewan ini tetapi pada 7 haribulan, hari pertama kami mari ke Dewan ini bersidang ini telah dikeluarkan. Tuan Speaker bila saya ingat kembali saya boleh faham mengapa penulis ruang Sri Tanjong menulis artikel itu yang disiarkan oleh NST pada 12hb Disember, 1992 dimana lawatan-lawatan ke luar negeri untuk pemimpin-pemimpin Kerajaan dibela dan diberi alasan. Saya hanya dapat menyimpulkan bahawa inilah cara untuk menulis berkenaan membalas budi kerana mendapat maklumat terlindung yang telah di *embargo*. Tuan Speaker, saya memandang berat pelanggaran perintah *embargo* itu. Penulis yang bertanggungjawab menyiarkan maklumat terlindung itu harus dipanggil oleh Speaker untuk memberitahu Dewan bagaimana maklumat terlindung itu diperolehi dan mengapa maklumat itu disiarkan sedang pihak akhbar sedar bahawa maklumat yang telah diembargo tidak boleh disiarkan sehingga *embargo* itu terbatal. Orang yang membekalkan maklumat terlindung ini hendaklah dinamakan oleh penulis ini, kerana saya tidak mahu perkara seumpama ini berlaku lagi dalam masa akan datang. Saya berharap Tuan Speaker dapat bertindak atas perkara serius ini.

Tuan Speaker, juga apabila membahaskan Rang Undang-Undang Enekmén Perbekalan dan juga pada masa menggulung oleh Ahli EXCO juga terlibat dengan isu-isu yang saya bangkitkan mengenai lawatan-lawatan ke luar negeri, Ahli Kawasan Sungai Pinang telah memberi alasan bahawa lawatan-lawatan ke luar negeri ini bukan membazir wang rakyat tetapi untuk mengambil masuk pelabur-pelabur

asing dari luar negara. Tuan Speaker di sini saya ingin petik apa yang disebut oleh Ahli Sungai Pinang. Beliau berkata: *'Replying to points raised during the debate on Supply Bill 1993, he said the trips could be classified under promotion, study, education. He said the State through Penang Development Corporation brought in about 4.38 billion Ringgit in new investment between 1989 and 1991.'*

Tuan Speaker di sini, saya ingin membangkitkan mengenai *investment*, pelaburan pelabur asing dalam Negeri Pulau Pinang. Saya telah seringkali membaca atau mendengar pemimpin-pemimpin Kerajaan khususnya Ahli Kawasan Sungai Pinang, Y.A.B Ketua Menteri dan beberapa Ahli EXCO, ADUN dan pemimpin-pemimpin Kerajaan telah menggambarkan bahawa Pulau Pinang telah dapat begitu banyak pelaburan dari luar negeri masuk ke dalam negeri kita. Dan disini saya ingin memberi satu gambaran yang berlainan dari apa yang disebut oleh pemimpin-pemimpin itu. Tuan Speaker dari pelaburan sejumlah yang melabur di Malaysia pada tahun Januari, 1992 hingga ke bulan September tahun ini, nombor projek yang telah dilulus untuk melabur pada tempoh masa itu adalah 458 projek. Jumlah yang dilabur adalah sebanyak \$25.03 *billion*. Angka ini termasuk pelaburan asing dan pelaburan tempatan. Dari jumlah ini pelabur asing adalah sebanyak \$16.94 *billion* dan pelaburan tempatan adalah \$8.09 *billion* yang berjumlah \$25.03 *billion*. Ini pada tempoh masa bulan Januari tahun ini setakat bulan September tahun ini dan dari pelaburan juga yang melabur sejumlah di Malaysia pada tempoh Januari tahun 1991 hingga Disember, 1991 adalah 765 projek dimana jumlahnya adalah \$28.13 *billion*. Dari angka ini pelaburan asing adalah \$13 *billion* dan bakinya adalah pelaburan tempatan.

Tuan Speaker kalau kita lihat angka ini, lihat pelaburan yang sejumlah di seluruh negara Malaysia, apa yang disebut oleh pemimpin-pemimpin yang Pulau Pinang telah menerima banyak pelaburan asing dan tempatan dan puas hati dan berbangga dengannya, saya ada memberi satu gambaran lain oleh kerana pada Januari, 1991 hingga bulan Oktober tahun ini jumlah projek pelabur asing yang dilulus di Pulau Pinang adalah 27 sahaja dengan jumlah pelaburan \$1.22 *billion* pada tempoh masa ini. Jikalau kami berbanding pelaburan ini dengan pelaburan yang masuk dalam Malaysia dengan seluruhnya pada tempoh yang sama, Pulau Pinang hanya boleh menarik empat peratus sahaja, *four percent of the total foreign investment in Malaysia* oleh kerana pada tempoh yang sama, pelaburan asing yang melabur di negara Malaysia adalah lebih kurang \$30 *juta billion* dan Pulau Pinang dalam tempoh masa yang sama hanya \$1.22 *juta billion* sahaja. Ini bermakna empat peratus dan saya tidak nampak bagaimana angka ini boleh membanggakan oleh kerana Pulau Pinang, jikalau mahu banding dengan negeri-negeri yang lain, Pulau Pinang ada lebih daya menarik untuk menarik pelabur asing dengan pekerja-pekerja yang bijak dan pandai *an intelligent work force* dengan infrastruktur-infrastruktur yang baik, pelabuhan *international airport* dan lokasi yang strategik,

tetapi kami hanya boleh mencapai empat peratus sahaja dari jumlah yang melabur di Malaysia.

Jikalau kita banding pelaburan ini dengan jiran kami, seperti Perak, dari bulan Januari, 1990 hingga setakat ini tahun 1992, Perak menarik \$8.4 *billion* pelabur asing ke dalam Negeri Perak tetapi pada masa yang sama juga tahun 1990 hingga setakat ini Pulau Pinang hanya boleh menarik \$3.01 *billion* sahaja, kurang dari 50% jikalau dibanding dengan Negeri Perak jiran kami. Saya tidak nampak bagaimana Perak boleh menarik sebegitu besar, jikalau dibanding dengan infrastruktur, dan pekerja-pekerja yang *intelligent* kami. Bukan Perak sahaja, Terengganu juga. Terengganu boleh dikatakan ada *petroleum*. \$10.2 *billion* pada masa tempoh yang sama. Saya tidak mahu sebut dengan Selangor dan Johor dimana lebih menarik pelabur masuk di negeri masing-masing. Disini saya mahu menegaskan bahawa apa yang kami telah capai sampai setakat ini tidak boleh dibanggakan dan Kerajaan Negeri, pemimpin-pemimpin Kerajaan Negeri, harus bekerja kuat dan mendapat *our fair share of investment*. Hari-hari saya dengar kenyataan *after* kenyataan bahawa terdapat banyak pelabur asing melabur di Pulau Pinang, tetapi jikalau dibongkarkan dengan angka sebenar prestasi Negeri Pulau Pinang tidak menggalakkan.

Disini saya ingin juga menegaskan sedikit mengenai sisa-sisa toksik dimana dari jawapan saya yang disoal oleh rakan saya dari kawasan Bukit Gelugor dan dari jawapan yang diberi oleh Ahli Kawasan Ara Rendang bahawa nama-nama kilang tidak boleh disebut oleh kerana dianggap sulit. Barangkali ini adalah satu janji apabila pemimpin-pemimpin keluar ke negeri lain untuk menarik pelabur beliau memberi janji bahawa sisa-sisa toksik akan ditutup. Tuan Speaker, apa yang saya mahu adalah bahawa Kerajaan Negeri menganggap lebih penting nyawa-nyawa rakyat di negeri kita berbanding dengan peruntukan-peruntukan kilang-kilang asing itu dan disini saya ingin juga petik apa yang disebut oleh Y.A.B Ketua Menteri bahawa jumlah sisa-sisa toksik di Negeri Pulau Pinang telah mencapai satu *stage* yang *critical*, *critical stage* di mana kilang-kilang ini di Pulau Pinang tidak boleh melonggok kesemua sisa-sisa toksik yang dikeluarkan. Tuan Speaker, dalam kenyataan Y.A.B Ketua Menteri pada 17hb bulan Julai tahun ini dengan *headline: Plants short of space to store waste*. Tuan Speaker, saya petik: *Storage space for industrial and toxic wastes at factories in the State is reaching a critical level," Chief Minister Dr. Koh Tsu Koon said today*. Tuan Speaker, jikalau begitu, lebih penting rakyat diberitahu dimana kilang yang menyimpan *toxic waste* ini dan berapa banyak toksik di simpan di situ kerana orang ramai, rakyat di Pulau Pinang juga boleh membantu Kerajaan untuk mengawal sisa-sisa toksik itu. Oleh kerana ini bukan tanggungjawab Kerajaan sahaja untuk mengawal. Orang ramai, rakyat pun ada hak untuk mengawal, membantu Kerajaan Negeri untuk mengawal. Pada hari itu apabila Ahli Kawasan Ara Rendang menjawab soalan saya dan

soalan tambahan rakan saya dari Bukit Gelugor, beliau berkata bahawa *Department DOE* tidak ada kakitangan yang mencukupi untuk menjalankan kerja dan disini saya amatlah kesal tentang sikap Kerajaan baru ini dimana Kerajaan ini ingin menyembuyikan sisa-sisa toksik di Negeri Pulau Pinang. Ini tidak boleh dibenarkan berlaku, kerana kita tidak mahu satu *Bhopal* atau *Chernobyl* berlaku apabila kita bertindak atau Sungai Buluh. Tuan Speaker, ini tanggungjawab kita semua, rakyat Pulau Pinang dan Kerajaan Negeri tentulah ada tanggungjawab untuk memberitahu kepada rakyat dan dia akan terus membantu Kerajaan untuk mengawal sisa-sisa toksik ini jikalau maklumat-maklumat diberi kepada kita semua.

Tuan Speaker, pada 10hb Disember lalu juga, Y.A.B Ketua Menteri juga telah mengkritikkan pihak DAP kerana meminta perbelanjaan yang lebih untuk ini dan itu disamping mendesak Kerajaan mengurangkan perbelanjaannya. Beliau berkata: kami tidak tahu apa yang kami mahu sebenarnya. Tuan Speaker memang pihak DAP mendesak supaya ditambah perbelanjaan bagi ini dan bagi itu, disamping meminta perbelanjaan dikurangkan bagi beberapa perkara. Pihak DAP tahu apa yang ia bercakap dan apa ia mahu, apa yang kami mahu adalah pihak Kerajaan Negeri menambah perbelanjaan bagi projek-projek pembangunan disamping mengurangkan perbelanjaan mengurus atau mentadbir. Ini adalah pengurusan kewangan bijak dan pihak DAP akan menerima pendekatan ini apabila kami memerintah nanti. Tuan Speaker perbelanjaan bagi projek-projek pembangunan yang akan memberi faedah kepada rakyat perlu ditambah, manakala perbekalan perbelanjaan mengurus yang hanya membebankan rakyat harus dikurangkan. Ini adalah pengurusan kewangan yang asas, *basic financial management*. Saya hairan Y.A.B Ketua Menteri tidak sedar tentang ini pun.

Tuan Speaker, bagi tahun 1993, Kerajaan Negeri telah memperuntukkan anggaran perbelanjaan pembangunan sebanyak \$66,933,770 iaitu seperti yang dikatakan oleh Y.A.B Ketua Menteri satu peningkatan sebanyak 53.7% jikalau berbanding dengan peruntukan sebanyak \$43.6 juta bagi tahun ini sepertimana yang dicetak dalam ucapan apabila membentangkan Anggaran Pembangunan. Tuan Speaker, sekiranya kita kaji dengan teliti angka anggaran pembangunan itu, kita dapati peningkatan kadar tidak begitu tinggi kerana \$20 juta daripada \$66,933,770 adalah untuk pinjaman kepada Pihak Berkuasa Air, Pulau Pinang. Sebenarnya jika \$20 juta pinjaman kepada PBA itu ditolak daripada anggaran pembangunan maka kadar peningkatan itu adalah hanya 7.6%, dan bukan 53.7% seperti yang didakwa oleh Y.A.B Ketua Menteri. Jikalau kita meneliti senarai projek pembangunan kita dapat lihat tidak ada sebarang projek pembangunan yang besar bagi tahun 1993. Peruntukan anggaran pembangunan adalah semata-mata untuk penyelenggaraan, membaiki dan peningkatan taraf jalan raya, jambatan, sungai-sungai, kawasan rekreasi dan lain-lain kerja penyelenggaraan. Tuan Speaker

perbelanjaan ini tidak sepatutnya dipanggil anggaran pembangunan. Ia patut dipanggil satu anggaran penyelenggaraan. Oleh kerana tidak ada sebarang projek pembangunan yang besar bagi tahun 1993 Y.A.B Ketua Menteri telah cuba menutup rasa malu beliau dengan menyertakan senarai projek-projek persekutuan seperti Pengkalan Kontena Butterworth, Lebuhraya Utara/Selatan, Lebuhraya Butterworth/Kulim, Projek Lingkaran Luar Butterworth, Projek Jalan Lingkaran Luar Pulau Pinang dan lain-lain projek Persekutuan.

Tuan Speaker, Lapangan Terbang Antarabangsa yang dicadangkan bagi Wilayah Utara Semenanjung Malaysia juga disebut oleh Y.A.B Ketua Menteri dalam ucapannya. Kenyataan demi kenyataan telah dikeluarkan mengenai lapangan terbang antarabangsa yang dicadangkan itu seolah-olah kerja-kerja pembinaan sudah bermula. Tuan Speaker, saya tunjuk kenyataan pada 27hb Oktober 1991 berbunyi, Tuan Speaker, saya petik *headline*: "*Possible sites for new airport in Province picked,*" *headline* dan di dalam artikel ini, "*The Penang State Government has identified a few sites for a new international airport in Province Wellesley, to serve the Northern States* the Deputy Chief Minister, Dr. Ibrahim Saad said. Ini pada 27hb Oktober tahun lalu dan juga kenyataan akhbar pada 14 Julai tahun ini berbunyi, saya petik, *headline*, Tuan Speaker: "*Study to determine new airport sites to be ready in September*". *headline* ini dan dalam artikel ini juga disebut: "*The location of the State's proposed new airport will be determined by September or October after the Federal Authorities have completed their preliminary studies*" dan juga "*Chief Minister, Dr. Koh Tsu Koon said that the study handled by the Department of Civil Aviation and Economic Planning Unit would probably start next month.*" Tuan Speaker, sekarang adalah bulan Disember. Kenyataan dibuat dalam bulan Julai. Juga dalam kenyataan 24hb September tahun ini juga yang berbunyi berikut, *headline*: "*Penang gets site for a new airport. The State Government has identified a 270 hectare site in Seberang Perai Utara for the proposed Northern Region Airport*" dan kenyataan terakhir pada 17hb November tahun ini yang berbunyi "*New airport to be ready in ten years,*" *headline*. Tuan Speaker, dalam artikel ini "*Penang's new international airport to be located in Seberang Perai Utara is expected to be operational in ten to fifteen years time*".

Tuan Speaker daripada kenyataan-kenyataan ini nampaknya tapak lapangan terbang sudah dipilih serta kaji kebolehlaksanaan atau *feasibility study* sudah siap, tetapi saya amat terperanjat apabila saya menerima jawapan bertulis kepada satu pertanyaan saya mengenai lapangan terbang Wilayah Utara ini. Tuan Speaker, dalam sesi ini, saya ada mengeluarkan, mengemukakan satu jawapan yang bertulis yang meminta Y.A.B Ketua Menteri menyatakan: (a) lokasi sebenar yang dicadangkan bagi tujuan membina lapangan terbang kawasan utara. Ini soalan saya (a), Jawapannya apa? Jawapannya adalah... saya terperanjat, selepas membaca kenyataan-kenyataan ini tentu lokasi telah ditetapkan, tetapi jawapan yang diberi: Lokasi yang sebenarnya

belum diputuskan lagi. Ini jawapan di dalam jawapan bertulis dan soalan saya (b), bahagian (b), saya tanya sama ada kajian '*feasible*' sudah bermula. Jika ya, bila kajian ini bermulanya dan tarikh dijangka siap? Selepas membaca kenyataan-kenyataan ini, dalam fikiran saya tentu '*feasible study*' telah dimulakan. Tetapi dalam jawapannya apa yang disebut: Kajian *prefeasibility* belum bermula. Tuan Speaker, belum bermula, dan ini bukan sahaja artikel-artikel yang dikeluarkan oleh pemimpin-pemimpin Kerajaan baru ini untuk memberi satu gambaran bahawa tidak ada projek atau projek yang tidak akan dilaksanakan lagi diutarakan untuk mencari publisiti.

Tuan Speaker, juga satu kenyataan oleh Y.A.B Ketua Menteri apabila beliau melawat ke Balik Pulau. Pada masa soal jawab, saya telah dengar jawapan yang diberi oleh Ahli dari Kawasan Sungai Acheh dimana beliau berkata bahawa adanya perpustakaan di daerah-daerah tetapi bukan di daerah Butterworth; tetapi dalam kenyataan Y.A.B Ketua Menteri pada masa itu melawat Balik Pulau itu beliau berkata bahawa satu perpustakaan awam akan ditubuh di Balik Pulau dan tender akan dipanggil dan selepas mendengar Ahli Kawasan Sungai Acheh, bahawa perpustakaan ini hanya dalam *planning stage*. Tuan Speaker, inilah gaya Kerajaan Negeri hari ini. Pemimpin-pemimpinnya gila mencari publisiti tanpa memperdulikan kebenaran atau sama ada projek ini akan dilaksanakan atau tidak. Apa yang tidak wujud boleh jadi wujud di bawah pimpinan Kerajaan hari ini. Mereka cuba memberi gambaran bahawa projek pembangunan sedang pesat berjalan tetapi sebenarnya habuk pun tidak ada. Mereka sungguh asyik tembak kosong. Tuan Speaker.....(gangguan).

Tuan Speaker:

Ahli Yang Berhormat masih panjang lagi?

Ahli Kawasan Paya Terubong (Encik Teoh Teik Huat):

Panjang lagi.

Tuan Speaker:

Ahli-ahli Yang Berhormat Dewan ditangguh sehingga jam 5.00 petang.

Dewan ditangguh pada jam 4.45 petang.

Dewan bersidang semula pada jam 5.20 petang.

Tuan Speaker:

Ahli-ahli Yang Berhormat, Dewan disambung semula dengan perbahasan. Ahli Paya Terubong.

Ahli Kawasan Paya Terubong (Encik Teoh Teik Huat):

Terima kasih Tuan Speaker. Saya sambung.

Tuan Speaker, sebentar tadi saya telah berucap mengenai kenyataan-kenyataan yang dikeluarkan oleh Y.A.B Ketua Menteri dan beberapa pemimpin Kerajaan mengenai *airport* dan perpustakaan awam. Tuan Speaker, begitu juga dengan kenyataan-kenyataan yang dibuat mengenai projek-projek jalan raya. Ini juga dibuat untuk memberi gambaran bahawa Kerajaan Negeri melaksanakan berbagai projek pembangunan sedangkan projek-projek yang dikatakan itu tidak dapat dilihat dimana-mana pun. Adakala kenyataan dibuat mengenai projek yang langsung tidak ada peruntukan dalam Rancangan Malaysia Ke 6. Ada banyak projek Kerajaan Negeri yang dibina di awam.

Tuan Speaker, di sini saya ingin memetik beberapa kenyataan yang dikeluarkan oleh beberapa pemimpin, khasnya Ahli Kawasan Telok Bahang untuk memberi beberapa gambaran bahawa jalan raya telah dibina dengan pesatnya di Pulau Pinang. Tuan Speaker, "*headline, Highway road begins in 1992*" "*300 million for roads*", Tuan Speaker, dan pada 31 Oktober 1991, "*One billion to ease congestion in the Nineties. The Government and the private sector are spending about one billion to improve the road system in Penang under 6th Malaysia Plan, State Infrastructure and Public Utilities Committee Chairman, Dr. Hilmi Yahaya said yesterday*". Juga "*Federal Government to pay for road projects. The Federal Government will finance the Butterworth Ring Road project under the 6th Malaysia Plan, State Executive Councillor, Dr. Hilmi Yahaya said*". Tuan Speaker, di sini, "*State approval for coastal expressway. The State Government has approved the construction of a Jelutong expressway to smoothen traffic flow from Penang Bridge to the city. This, seperti yang dikatakan oleh Ahli Kawasan Telok Bahang, will cost about \$18 million*". Dan juga beberapa projek raksasa yang diumumkan oleh pemimpin Kerajaan. Apabila saya meneliti Anggaran Pembangunan bagi tahun depan dan untuk 5 tahun tempoh masa Rancangan Malaysia Ke 6, saya tidak nampak ada peruntukan untuk projek-projek raksasa ini diperuntukkan oleh Kerajaan Pulau Pinang. Juga memang beliau berkata bahawa ini diperuntukkan oleh Kerajaan Persekutuan. Tetapi menurut jawapan yang diberi kepada rakan saya dari Pengkalan Kota mengenai projek-projek pembangunan Rancangan Malaysia Ke 6, sambungannya, saya meneliti jawapan yang diberi di mana \$1.4 billion diberikan untuk projek-projek pembangunan di bawah Rancangan Malaysia Ke 6, tetapi saya tidak nampak peruntukan untuk jalan-jalan seperti *Butterworth Ring Road* atau *Penang Ring Road* atau apa-apa jalan luar Negeri Pulau Pinang.

Tuan Speaker, saya berpendapat bahawa ini adalah untuk menunjukkan bahawa inilah *style* dan gaya Kerajaan Negeri yang lebih

berminat untuk mencari publisiti atas projek-projek yang langsung tidak wujud dengan tujuan untuk memperdayakan rakyat negeri ini supaya mereka dipercayai Kerajaan Negeri di bawah pemimpin-pemimpin muda ini yang kononnya berkebolehan dan mereka membawa banyak pembangunan kepada Negeri Pulau Pinang. Barangkali Kerajaan Negeri ada rancangan, ada pelan tetapi tidak ada peruntukan dan tanpa peruntukan, pemimpin-pemimpin buat kenyataan untuk mengatakan ini dan mengatakan itu. Seperti mana Timbalan Ketua Menteri yang tidak sah berkata, *you can bluff some people some of the time and some of the people all the time, but you cannot bluff all the people all the time*. Saya suka mengingatkan beliau dan juga Ketua Menteri serta Ahli-ahli EXCO tentang kata-kata bahawa beliau tidak boleh *bluff all of the people all the time*.

Tuan Speaker, satu lagi isu saya ingin bangkit ialah mengenai kapasiti pelaksanaan Kerajaan Negeri tentang pembangunan atau Anggaran Pembangunan. Tuan Speaker, di Rancangan Malaysia Ke 5, di mana antara tahun 1986 hingga tahun 1990, Anggaran Pembangunan yang diperuntukkan oleh Kerajaan Negeri untuk projek-projek pembangunan adalah \$266.03 juta untuk Rancangan Malaysia ke 5. Ini anggaran, *estimate*. Perbelanjaan sebenar yang dibelanjakan akhir tahun 1990 ialah \$162.44 juta, dimana ini bermakna bahawa hanya 61.1% dibelanjakan ke atas apa yang dianggarkan diberi di Rancangan Malaysia Ke 5 untuk projek-projek pembangunan di masa itu. Pada tahun 1986, di mana Anggaran Pembangunan telah diperuntukkan satu jumlah \$62.78 juta di mana hanya \$25.06 juta telah dibelanjakan. Ini bermakna bahawa kapasiti pelaksanaan atau *implementation capacity* adalah 39.9% sahaja. Peruntukan pembangunan untuk Negeri Pulau Pinang adalah sudah rendah tetapi perlaksanaannya lebih dasyat dan teruk. Juga pada 5 tahun ini, semua perbelanjaan yang diberi tidak boleh dibelanjakan dengan sepenuhnya. Seperti di tahun 1988 di mana hanya satu peruntukan yang kecil, \$38.78 juta diperuntukkan untuk pembangunan sepanjang tahun 1988 tetapi hanya \$23.6 juta telah dibelanjakan sahaja. Peruntukan sudah rendah tetapi tidak boleh dibelanjakan dengan sepenuhnya.

Tuan Speaker, ini adalah Rancangan Malaysia Ke 5. Bagi tahun ini, sehingga 30hb September, Jabatan Kerja Raya hanya dapat membelanjakan \$5.4 juta nilai projek-projek daripada jumlah peruntukan sebanyak \$9.4 juta. Ini bermakna 57.9% sahaja dibelanjakan setakat September tahun ini. JKR setakat September harus membelanjakan sekurang-kurangnya, melaksanakan 75% jikalau dibandingkan, jikalau 100% dibelanjakan kepada bulan September, JKR harus belanja 75% daripada projek-projek yang diberi peruntukan ini. Begitu juga dengan Jabatan Pengairan dan Saliran yang telah diperuntukkan sebanyak \$6.2 juta tetapi hanya dapat menggunakan 65.6% sahaja. Patut 75% sahaja.

Prestasi pelaksanaan yang sungguh memalukan ialah Jabatan Hal Ehwal Agama yang hanya dapat membelanjakan 8.6% daripada peruntukan sebanyak \$1.4 juta iaitu jumlah yang sebenar dibelanjakan ialah \$123,855 sahaja, 8.6% *implementation capacity* untuk Jabatan Hal Ehwal Agama. Ini adalah amat teruk. Dan pada tahun hadapan kami telah lihat ada peruntukan \$2.4 juta, untuk tahun 1993 \$2.4 juta. Jabatan Hal Ehwal Agama harus setakat September sekurang-kurangnya berbelanjakan 75% peruntukan yang diberi kepada projek-projek pembangunan tahun ini tetapi hanya boleh berbelanja 6.6% sahaja. Tuan Speaker, secara keseluruhannya, daripada jumlah peruntukan Anggaran Pembangunan, sebanyak \$43.5 juta bagi tahun ini, prestasi perlaksanaannya ialah 69.1% sehingga September sedangkan ia sepatutnya 75%, jikalau 100% dibelanja untuk projek-projek pembangunan pada tahun ini.

Tuan Speaker, kadar prestasi dan pencapaian pelaksanaan projek-projek pembangunan di bawah Rancangan Malaysia Ke 6 yang dibiayai oleh Kerajaan Persekutuan bagi tahun 1991 adalah hanya 75.1% sedangkan ia sepatutnya 100% oleh kerana peruntukan daripada Kerajaan Persekutuan kepada Negeri Pulau Pinang adalah rendah dan kita tidak boleh belanja dengan sepenuhnya apa yang telah diperuntukkan oleh Kerajaan Persekutuan. Manakala kadar prestasi dan pencapaian pelaksanaan projek-projek bagi tahun ini sehingga bulan September adalah lebih teruk iaitu 31.2% telah dibelanjakan untuk projek-projek yang dibiayai oleh Kerajaan Persekutuan di Pulau Pinang untuk tahun 1992. Tuan Speaker, ini jelas menunjukkan kapasiti pelaksanaan rendah Kerajaan Negeri yang mempunyai pentadbiran lemah. Ini dengan sendirinya telah menafikan faedah kepada rakyat yang sepatutnya mereka terima kalau tidak atas sebab prestasi rendah Kerajaan Negeri. Kelemahan prestasi dan kapasiti pelaksanaan perlu diperbaiki dengan seberapa cepat yang boleh. Kalau tidak rakyat akan terus dinafikan faedah pembangunan yang mereka berhak terima.

Tuan Speaker, satu isu yang saya ingin bangkitkan di sini adalah satu isu mengenai kawan baik saya iaitu Ahli dari Kawasan Batu Uban - pelancongan, jikalau beliau terima saya sebagai seorang kawanlah. Tuan Speaker, di dalam Anggaran Pembangunan 1993, peruntukan untuk membangunkan industri pelancongan adalah \$210,000 kalau tidak silap saya. Untuk tahun ini pembangunan pelancongan \$210,000. Ini pun juga untuk 5 tahun di bawah Rancangan Malaysia Ke 6 untuk pembangunan pelancongan, jumlahnya \$210,000 dan semua ini akan dibelanjakan di tahun hadapan. Jumlah daripada \$210,000 ini, \$150,000 akan dibelanjakan untuk melaksanakan atau membuat satu kajian untuk mendapat satu pelan tindakan. Tuan Speaker, banyak telah diucapkan dinyatakan mengenai pembangunan pelancongan di Pulau Pinang oleh pemimpin-pemimpin baru ini, khasnya Ahli dari Batu Uban. Kita telah dengar banyak dikatakan mengenai pelancongan. Di sini saya ingin memberi

satu gambaran sebenar oleh kerana kenyataan-kenyataan yang dikeluarkan oleh pemimpin-pemimpin Kerajaan hanya memberi satu gambaran di mana ianya bukan *actual picture of the tourist industry in the State*.

Tuan Speaker, pada tahun 1990, apabila Y.A.B Ketua Menteri membentangkan Anggaran Pembangunan di Dewan ini pada kali yang pertama, beliau berkata: "Kerajaan Baru akan menggubal Pelan Induk Pelancongan untuk menghadapi cabaran-cabaran baru dan untuk meningkatkan lagi kedudukan Negeri Pulau Pinang sebagai pusat destinasi pelancongan yang utama di dunia." Beliau terus memberi pelan-pelan dan rancangan-rancangan di ucapan ini. Dan ahli Kawasan Batu Uban juga telah mengeluarkan beberapa kenyataan mengenai Pelan Induk Pelancongan pada 2 tahun kebelakangan ini. Saya tidak tahu apa yang Kerajaan Baru mahu dan saya tidak tahu apa yang Ahli dari Batu Uban mahu mengenai pelancongan. Pada bulan November, tahun 1990 beliau berkata: "*Master Plan to streamline tourist trade*." Selepas 2 tahun, habuk pun tidak ada. Dan pada bulan Mei 1991, beliau sudah tukar dari Pelan Induk, *master Plan* kepada *Direction Paper, from Master Plan* tahun 1990, Mei 1991 *Direction Plan*. Dia berkata: "*We will engage a foreign PR firm to draft a Direction Paper cum Action Plan to rejuvenate Penang as a major tourist destination*". Tuan Speaker, 3 bulan selepas itu, pada bulan Ogos, 1991, beliau sekali lagi tukar, beliau berkata: "*A group of local consultants is drawing up an aggressive Action Plan to further promote and market Penang*". Daripada Pelan Induk kepada *Direction Paper* sekarang *Local Consultants*.

Tuan Speaker, pada Jun tahun ini: "*A Tourist Action Plan is drafted by Penang Government*" dan pada bulan November: "*State Government form a team to draw up Tourist Action Plan*". Di bawah buku Pulau Pinang Ke Abad 21 ada menyebut bahawa satu *Master Plan* akan diwujudkan oleh ISIS dan PDC. Saya telah keliru, saya tidak tahu apa Kerajaan Negeri ini mahu, dan apa Ahli Kawasan Batu Uban mahu? Pada bulan November tahun ini, beliau berkata Kerajaan Negeri *is interested in setting up a Penang Tourism Board*. Beliau berkata bahawa "*To give tourism a sharper edge, the Penang Government is interested in setting up a Penang Tourism Board with regulatory and developmental and promotion power to spur the tourism industry*".

Tuan Speaker, mewujudkan satu *tourism board* bukan satu perkara yang baru, bukan satu idea yang baru yang dibawa oleh Ahli Kawasan Batu Uban. Saya masih ingat semasa saya di Dewan ini, bekas EXCO yang bertanggungjawab ke atas pelancongan telah juga berkata, saya petik, Tuan Speaker, "*Dr. Sak said State tourism policies should also be more professionally coordinated and managed and suggested a corporation or board be set up to specifically promote the industry*". Ini berlaku pada tahun 1990, *set up a board*. Ini bukan satu perkara yang

baru, Tuan Speaker, dan saya ingat Tuan Speaker pun tahu, oleh kerana pada masa itu Tuan Speaker pun ada di dalam Dewan ini juga.

Juga mengenai program-program dan produk pelancongan. Tuan Speaker, banyak telah dinyatakan oleh Ahli Kawasan Batu Uban. Beliau ingin menjadikan Pulau Pinang sebagai *beach resort* atau satu tempat peranginan pantai. Beliau mahu Pulau Pinang menjadi sebagai tempat peranginan bukit, *hill resort*. Beliau mahu Pulau Pinang menjadi pusat budaya, pusat bandaraya bersejarah, *convention center*, *civic*, *incentive destination*. Ini semua kalau pelan boleh diwujudkan, kalau boleh berlaku, syabas dan saya boleh sokong semuanya. Baru-baru ini, dalam sesi Dewan ini, *State Government is going to promote eco-tourism* dengan aktifnya. Jikalau Negeri Pulau Pinang boleh menjadi sebahagian dari ini, tentu destinasi pelancongan Pulau Pinang ada daya tarikan. *We are doing too many things, no concentration, no direction*. Tidak ada satu *direction*, tidak ada satu *image tourism*. Saya bukan kutuk Ahli Kawasan Batu Uban tidak buat kerja. Saya tidak kutuk Ahli Kawasan Batu Uban harus *work smart, together with working hard*.

Tuan Speaker, industri pelancongan adalah satu sektor yang amat penting untuk Negeri Pulau Pinang yang tidak ada apa-apa sumber semulajadi oleh kerana industri pelancongan boleh menjadi satu industri yang boleh memberi hasil kepada Negeri Pulau Pinang. Kami dari pihak DAP pun mahu tengok industri pelancongan membangun dan industri pelancongan tidak boleh, dengan izin, dihandle dengan *non-professionalism* dan *ad hoc manner* sahaja yang telah wujud selama 2 tahun ini. Tuan Speaker, saya bangkitkan isu ini oleh kerana ini adalah satu industri yang penting. Di sini saya ingin menunjukkan betapa *non-profesionalism* yang diambil oleh Kerajaan ini dan Jawatankuasa yang bertanggungjawab kepada pelancongan. Contohnya, pada tahun 1990, *City on Parade*, \$200,000 dibelanjakan. Ada seorang rakyat Pulau Pinang yang menulis kepada surat akhbar. Beliau berkata, saya petik, *headline: "Professionalism Missing in City on Parade. I write to voice my disappointment over the lack of professionalism involved in the Penang City on Parade on December 8th. The Penang City on Parade brochure which was widely distributed stated clearly that the parade was to have kicked off from KOMTAR at 6.00 p.m. and as late as 10.30 a.m. December 8th (ganguan).*

Ahli Kawasan Batu Uban (Puan Kee Phaik Cheen):

Penjelasan.

Ahli Kawasan Paya Terubong (Encik Teoh Teik Huat):

Yes.

Ahli Kawasan Batu Uban (Puan Kee Phaik Cheen):

Sila ulangi tarikh. *December 8th City on Parade?* (gangguan).

Ahli Kawasan Paya Terubong (Encik Teoh Teik Huat):

1990.

Ahli Kawasan Batu Uban (Puan Kee Phaik Cheen):

December the 8th?

Ahli Kawasan Paya Terubong (Encik Teoh Teik Huat):

Yes.

Ahli Kawasan Batu Uban (Puan Kee Phaik Cheen):

December the 8th tidak ada City on Parade.

Ahli Kawasan Paya Terubong (Encik Teoh Teik Huat):

1990?

Ahli Kawasan Batu Uban (Puan Kee Phaik Cheen):

Tidak ada.

Ahli Kawasan Paya Terubong (Encik Teoh Teik Huat):

1990 as stated here. Barangkali tarikh salah. Di sini beliau memberitahu beberapa perkara yang tidak dijalankan mengikut jadual sehingga beliau tidak dapat mengikuti *parade* itu. Juga pada Mei tahun 1991, *May Fair*. Tuan Speaker, *May Fair* yang di *organize* oleh Kerajaan Negeri pada bulan Mei 1991. "*May Fair is a flop*" says *Chairman* dan juga pada hujung tahun 1991, *Welcome 1992*, satu *Welcome 1992..... show* di *organized* untuk diadakan di City Stadium tetapi *stagenya collapsed*. Ahli Kawasan Batu Uban telah menyatakan bahawa satu siasatan akan dibuat tetapi sehingga hari ini, kita tidak dengar apa alasan yang diberi. Juga pada tahun ini, *Penang Non-stop Shopping*. "*Penang Non-Stop Shopping is a farce*". Ini berlaku oleh kerana organisasi yang tidak berprofesional, yang tidak ada *planning* yang bagus. Di surat akhbar, "*Festival start to shopping Carnival*". Pada Disember 4, "*Post-mortem on failure of Carnival*". Sebelum *post-mortem*, Ahli Kawasan Batu Uban telah menyatakan bahawa *maybe it is oversell*. Tuan Speaker, bukan *oversell*, oleh kerana *organisation* yang tidak berprofesionalisma. Inilah telah berlaku (gangguan).

Ahli Kawasan Berapit (Encik Wong Hang Yoke):

Penjelasan. Adakah Ahli Yang Berhormat dari Paya Terubong sedar bahawa segala rancangan pelancongan yang dilancarkan oleh pihak Kerajaan, pihak kita tidak pernah dijemput. Barangkali dia takut kita membongkar segala kesilapan seperti yang dikatakan oleh Ahli Yang Berhormat tadi.

Ahli Kawasan Paya Terubong (Encik Teoh Teik Huat):

Inilah terpulang kepada Ahli Kawasan Batu Uban. Kalau beliau menjemput kami dari DAP memang boleh juga beri *ideas* sedikit dan boleh bantu beliau. Saya bangkitkan isu ini bukan untuk mengutuk Ahli Kawasan Batu Uban atau untuk merendahkan beliau. Saya mahu beliau menjadi lebih baik untuk memajukan industri pelancongan oleh kerana sekarang beliau dikelilingi oleh orang-orang yang sentiasa kata beliau baik, bagus, buat kerja betul. Jikalau begitu tidak boleh maju. Dengar sedikit dari pihak pembangkang. Walaupun kita hentam kasar sedikit tetapi bukan untuk menjatuhkan Ahli Kawasan Batu Uban.

Tuan Speaker, apa yang telah berlaku selama ini telah menunjukkan tuduhan DAP bahawa Pulau Pinang selama ini tidak ada pelan untuk meningkatkan industri pelancongan di Pulau Pinang selama 2 tahun ini atau selama 23 tahun yang diketuai oleh Kerajaan di bawah pimpinan Parti Gerakan.

Tuan Speaker, untuk tahun hadapan, \$210,000 sahaja diperuntukkan. Tidak ada peruntukan untuk produk-produk pelancongan atau aktiviti-aktiviti pelancongan. Walaupun ada peruntukan dibawah Pejabat Ketua Menteri atau di mana-mana pejabat, tetapi ini bermakna bahawa sektor pelancongan, industri pelancongan tidak di *organize* dengan baik. Semua peruntukan mesti dikumpulkan di bawah *heading* Pembangunan Pelancongan oleh kerana di bawah Anggaran Pembangunan ada satu peruntukan untuk Pembangunan Pelancongan Butiran 56, Mukasurat 138. Semua peruntukan untuk pelancongan harus disalurkan mengikut butir ini dan butir-butir disenaraikan untuk pengetahuan Ahli-ahli Dewan ini dan juga orang ramai.

Buat masa sekarang, ada peruntukan diberi dari Persekutuan, sedikit, ada peruntukan diberi di bawah Pejabat Ketua Menteri atau Pejabat Setiausaha Kerajaan atau lain-lain pejabat tetapi dibawah butiran Pembangunan Pelancongan \$210,000 untuk 5 tahun. Ini bermakna apa? Ini bermakna bahawa Kerajaan Negeri Pulau Pinang tidak ada pelan untuk pembangunan pelancongan. Oleh kerana itu, tidak ada peruntukan diberi. Kalau ada pelan dan projek, tentulah peruntukan akan diberi untuk tempoh tahun Rancangan Malaysia Ke 6, tahun 1991 sehingga tahun 1995. Tentu kalau ada pelan, mesti ada peruntukan tetapi tidak ada. Di sini saya juga memberi bukti bahawa

Kerajaan Negeri Pulau Pinang tidak ada pelan untuk industri pelancongan. Dari soalan bertulis saya kepada Kerajaan dalam sesi ini, saya bertanya: Nyatakan jumlah wang yang sebenarnya dibelanjakan oleh Kerajaan Negeri sejak bulan Januari 1991 hingga ke hari ini dalam mempertingkatkan pelancongan dan mewujudkan produk pelancongan dengan memberikan jumlah wang yang dibelanjakan untuk setiap projek berkenaan dan juga beritahu apakah rancangan Kerajaan Negeri untuk memajukan pelancongan bagi tahun 1993 dan tahun 1994. Jawapan yang diberi: Jumlah aktiviti tahun 1991, 2 senarai telah diberi dan juga untuk tahun 1993 juga ada memberi satu program tetapi pada tahun 1994 jawapannya, program dan aktiviti untuk memajukan sektor pelancongan pada tahun 1994 akan hanya diputuskan pada tahun hadapan.

Tuan Speaker, ini bermakna apa? Ini bermakna Kerajaan baru ini bertindak *year after year*, bukan satu pelan sekurang-kurangnya 5 tahun tetapi *year by year*. Di sini saya ingin menarik perhatian bahawa tahun 1994 adalah diistiharkan oleh Kerajaan Persekutuan sebagai tahun *Visit Malaysia Year again*. Sepatutnya Kerajaan Negeri untuk tahun *Visit Malaysia* memang ada pelan. Kerajaan Persekutuan telah mengumumkan *Visit Malaysia Year* awal, tetapi setakat ini Pulau Pinang tidak ada pelan untuk 1994. Inilah membuktikan bahawa Kerajaan Negeri tidak ada pelan dan saya haraplah sekarang ada satu *committee* atau Jawatankuasa yang diketuai oleh Ahli Kawasan Batu Uban di tubuhkan untuk menggariskan satu pelan tindakan dan ahli-ahlinya terdiri dari Ahli Kawasan Kebun Bunga dan Ketua-Ketua Kerajaan. Di sini saya ingin menyeru Ahli Kawasan Batu Uban untuk menarik kepada Jawatankuasa ini orang yang berpakar dalam bidang pelancongan untuk mengadakan sekurang-kurangnya satu pelan 5 tahun untuk industri pelancongan.

Di sini juga saya ingin menyentuh mengenai pelancongan. Ada banyak juga kenyataan diberi oleh pemimpin tetapi tidak ada peruntukan, tidak ada projek ini. 14hb Disember, 1991, "*4 million tourist plan for area around Rumah P. Ramlee*" says Ahli Kawasan Seberang Jaya. Tuan Speaker, ada banyak kenyataan tetapi sehingga hari ini, tidak ada apa-apa, hanya mengeluarkan kenyataan untuk publisiti dan selepas itu sudah lupa. Tuan Speaker, ini tidak sihat, ini tidak baik untuk pembangunan pelancongan dan saya mahulah pemimpin benar-benar menjalankan pembangunan pelancongan dengan baik.

Di sini saya ingin memberi sedikit pandangan atau cadangan saya terhadap bagaimana kita boleh memajukan industri pelancongan. Di dalam jawapan yang diberi oleh Kerajaan ke atas soalan saya satu senarai aktiviti telah diberi tetapi saya tidak nampak satu produk pelancongan diwujudkan untuk 2 tahun, 1991 sehingga 1992 dan 1993 tidak ada *tourism product* diwujudkan selama ini. Tuan Speaker, di sini saya ingin buat satu cadangan atau pandangan saya untuk Ahli

Kawasan Batu Uban memikirkan dan jikalau boleh diterima produk pelancongan di kawasan sini, sekeliling sini - Kota Konwalis, Fort Cornwallis sehingga Lebuh Acheh. Kawasan ini penuh dengan produk pelancongan bersejarah, berbudaya, beragama. Di Esplanade, Fort Cornwallis, sejarah Negeri Pulau Pinang, semua ini boleh dikutip dan mewujudkan satu *city inner product*.

Indahkan tempat ini dan beri subsidi kepada pemilik-pemilik ini untuk mengindahkan Fort Cornwallis. Selepas Fort Cornwallis, bangunan Majlis Perbandaran - suatu *architectural British Colonial*, boleh menjadi suatu *museum* tetapi MPPP mahu duit lebih, sewa kepada orang lain. Selepas itu sampai Lebuh Farquhar, St. Georges' Church ada juga *history*. Selepas itu Kuan Im Temple juga ada *history* agama dan sejarah dan di sepanjang ini Kapitan Kling Mosque, suatu *mosque* yang juga ada *history*. Khoo Kongsi dan selepas itu Lebuh Acheh, Masjid Jamek juga ada sejarah. Tempat ini boleh diperindahkan untuk menarik pelancong. Jikalau tempat ini kawasan ini boleh diindahkan, dipromote dengan satu pakej ini boleh menarik banyak pelancong. Buat masa sekarang, barangkali projek ini di *promote* dengan asing dan tidak diperindahkan. Ini satu cadangan dan pandangan saya dan saya harap Kerajaan Negeri boleh memberi pertimbangan kepada cadangan ini dan juga di kawasan saya, Paya Terubong, Kek Lok Si Temple. Saya ada pergi sana, dua, tiga bas perlancongan di sana, *traffic jam*. Selama beberapa tahun ini tidak ada pembangunan di tempat itu. Di kawasan ini penuh dengan tempat pelancongan, Kek Lok Si Temple, Dam, Penang Hill tetapi pergi Kek Lok Si sana, dua, tiga bas pelancong, sudah *full, traffic jam*. Saya harap Kerajaan Negeri boleh *look into all this*.

Tuan Speaker, satu isu yang saya ingin membangkitkan adalah mengenai perumahan. Dalam anggaran pembangunan, perumahan bagi tahun 1993, sebanyak \$4,065,600 diperuntukkan untuk perumahan di bawah anggaran pembangunan untuk tahun depan. Tuan Speaker, daripada jumlah wang ini \$500,000 adalah untuk pengurusan unit perumahan kos rendah Kerajaan Negeri yang sedia ada, manakala baki \$3,565,600 adalah untuk pembinaan 140 unit rumah pangsa kos rendah di Taman Tun Sardon dan 128 unit di Berapit. Tadi, rakan saya dari Pengkalan Kota telah membangkitkan mengenai keperluan. Keperluan rumah-rumah yang mampu dibeli oleh rakyat Pulau Pinang akan terus wujud apabila Akta Kawalan Sewa dimansuhkan. Di sini saya tidak sentuh mengenai ini.

Tuan Speaker dalam ucapan membentangkan Anggaran Pembangunan Ketua Menteri berkata Kerajaan juga sedar bahawa keperluan dan permintaan perumahan yang termampu dibeli oleh rakyat yang berpendapatan rendah akan terus wujud dan bagi memenuhi keperluan ini, Kerajaan telah memperuntukkan sebanyak \$3.6 juta di bawah Rancangan Perumahan Murah Awam. Tuan

Speaker, memandangkan betapa seriusnya kekurangan unit rumah kos rendah yang amat sangat bagi golongan yang berpendapatan rendah, peruntukan ini tidak mencerminkan seriusnya Kerajaan Negeri bagi mengatasi masalah kekurangan perumahan kos rendah. Peruntukan sebanyak 3.6 juta ringgit yang diperuntukkan untuk membina 268 rumah kos rendah sepanjang tahun depan hanya boleh menepati keperluan 0.38% daripada jumlah pemohon rumah kos rendah yang berdaftar dengan Jabatan Perumahan Negeri yang kini berada di tahap 71,347 pemohon yang menunggu mendapat rumah kos rendah.

Tuan Speaker, dari angka itu lebih 70% daripada jumlah pemohon yang menunggu ini telah menunggu 9 tahun dan ke atas sehingga ada yang menunggu selama 10 tahun untuk mendapat unit rumah kos rendah daripada Kerajaan Negeri dan mereka ini masih menunggu. Dengan peruntukkan yang begitu kecil untuk pembinaan rumah kos rendah, sebilangan daripada orang miskin ini mungkin tidak akan mendapat rumah kos rendah mereka semasa hayat mereka. Saya tidak faham bagaimana keperluan rakyat rumah kos rendah dapat ditunaikan oleh Kerajaan sebagaimana dihasratkan oleh Ketua Menteri sedangkan peruntukan untuk membinanya begitu kecil.

Tuan Speaker, tahun demi tahun Ketua Menteri sekarang dan bekas Ketua Menteri juga tidak gagal untuk bercakap tentang keperluan perumahan untuk rakyat negeri ini. Mereka sentiasa berbangga dengan rancangan-rancangan perumahan untuk golongan berpendapatan rendah tetapi setiap tahun masalah perumahan bagi golongan ini mendapat lebih runsing. Saya masih ingat apabila saya pertama kali memasuki Dewan ini dalam tahun 1982, ketika itu bekas Ketua Menteri, Tun Dr. Lim Chong Eu meluang-luangkan Kerajaan Negeri yakin untuk mengatasi masalah kekurangan perumahan dalam negeri dalam tahun-tahun 80an, sebagaimana Kerajaan Negeri mewujudkan kerja dalam tahun 70an. Tuan Speaker, pada ketika itu saya sungguh optimistik Kerajaan Negeri akan mengatasi masalah perumahan kos rendah tetapi selepas 11 tahun yang begitu panjang, masalah itu masih ada dan sebarang rancangan dan janji yang dibuat oleh Kerajaan Negeri tetap menjadi rancangan dan janji kosong.

Tuan Speaker, tahun 80an sudah tiba dan lalu dan kini menuju ke tahun ke 4 dalam tahun 90an. Masalah perumahan negeri masih mendedah, khasnya keperluan perumahan kos rendah bagi golongan berpendapatan rendah. Tuan Speaker, berasaskan *trend* pelaksanaan sekarang saya tidak nampak Kerajaan Negeri boleh mengatasi keperluan perumahan kos rendah rakyat miskin dalam tahun 90an ataupun dalam abad ke 21 melainkan Kerajaan Negeri benar-benar serius tentang masalah ini dan cari lebih banyak wang dengan sendiri atau dari Kerajaan Persekutuan untuk melancarkan suatu program perumahan besar-besaran, *a massive housing project*. Tuan Speaker, kalau ini tidak dibuat, saya tidak nampak macam mana Kerajaan Negeri boleh mengatasi masalah kekurangan perumahan ini.

Tuan Speaker, saya ingin tunjuk prestasi Kerajaan Negeri pada 20 tahun ini. Sasaran dan prestasi perumahan kos rendah Kerajaan Negeri adalah satu kegagalan yang besar. Dalam tempoh Rancangan Malaysia Ke 2, tahun 1971 hingga tahun 1975, *amaun* yang diminta oleh Kerajaan Negeri dari Persekutuan adalah \$11.4 juta tetapi penerimaan sebenarnya adalah \$600,000 sahaja di mana adalah hanya 5% dan di Rancangan Malaysia Ke-3, \$45 juta telah diminta tetapi hanya 39.9% diberi. Juga dengan Rancangan Malaysia Ke-4 di mana Kerajaan Negeri *recognize* kekurangan rumah kos rendah dan permintaan Kerajaan Negeri kepada Persekutuan adalah \$404.6 juta tetapi hanya 21.3% diberi dan di Rancangan Malaysia Ke-5 juga \$555.8 juta dipohon tetapi \$8.4 juta atau 1.5% telah diberi sahaja. Tuan Speaker, angka ini, saya tidak nampak bagaimana Kerajaan Negeri boleh mengatasi masalah kekurangan rumah kos rendah di Pulau Pinang dan prestasi Kerajaan Negeri selama 20 tahun ini untuk *public housing*, perumahan awam, Kerajaan dalam 20 tahun ini hanya mampu membina 12,938 unit rumah kos rendah. Ini pun termasuk Rifle Range di mana telah dilaksanakan sebelum Rancangan Malaysia Ke-2 dan dengan angka ini saya tidak nampak macam mana Kerajaan akan dapat mengatasi masalah perumahan. Di bawah Rancangan Malaysia Ke-6 tahun 1991 - 1995, hanya 600 unit rumah kos rendah telah disasarkan akan dibina oleh Kerajaan Negeri dan ini pun hanya akan siap dibina pada tahun 1995 sekiranya ia berjaya. 600 unit dibina oleh Kerajaan sendiri. Tuan Speaker, dari apa yang saya telah kata selama ini sudah jelaslah prestasi Kerajaan Negeri ini mengatasi masalah perumahan Kerajaan Negeri adalah memalukan.

Tuan Speaker, bukan sahaja Kerajaan Negeri gagal untuk menyediakan unit rumah kos rendah yang mencukupi, ia kini sudah mengugurkan ketanggungjawabannya kepada rakyat golongan berpendapatan rendah untuk menyediakan rumah kos rendah bagi mereka. Ia telah menolak ketanggungjawabannya kepada pihak swasta di bawah Program Penswastan Khas Rumah Kos Rendah dan juga Kerajaan Negeri telah mengenakan syarat ke atas semua pemaju swasta bahawa projek perumahan mereka mesti mengandungi 30% unit rumah kos rendah, telah *shed their responsibility*. Prestasi program ini, penswastan perumahan kos rendah ini pun tidak menggalakkan.

Tuan Speaker, program penswastan khas perumahan kos rendah yang dilancarkan dalam tahun 1986 adalah satu program untuk 3 tahun sahaja sehingga akhir tahun 1989. Di bawah program yang bercita-cita tinggi ini, 41,080 unit rumah kos rendah dirancang untuk dibina untuk tempoh masa ini tetapi sehingga akhir tahun 1990 hanya 2 projek siap dengan 4,866 unit rumah kos rendah siap dibina. Ini bererti hanya 11.9% daripada sasaran asal dapat dicapai dan itu pun selepas 5 tahun. Prestasi ini sungguh mengecewakan. Sebenarnya, daripada tahun 1990 hingga sekarang, Tuan Speaker, 2 tahun ini, 12,829 unit rumah kos rendah dalam pembinaan di berbagai peringkat

oleh pihak pemaju swasta dan sekiranya kesemua ini dapat siap dibina ia hanya dapat menunaikan permintaan 18% pemohon yang berjumlah 71,347 ini yang telah berdaftar dengan Jabatan Perumahan Kerajaan Negeri yang memerlukan unit rumah kos rendah. Adalah baik pihak sektor swasta ditarik masuk untuk membantu dalam menyediakan lebih banyak lagi rumah kos rendah tetapi Kerajaan tidak boleh mengugurkan ketanggungjawabnya dengan mengurangkan atau memberhentikan sama sekali membina rumah kos rendah.

Tuan Speaker, juga dengan perumahan PDC, Tuan Speaker, saya amat kesal kenyataan baru-baru ini oleh Pengurus Pembangunan Bandar PDC, Encik Karam Singh bahawa PDC tidak akan membina unit perumahan kos rendah berharga kurang daripada \$25,000 se unit di pulau, Pulau Pinang di masa-masa akan datang kerana kekurangan tanah dan kos pembinaan tinggi. Kenyataan ini harus dikutuk, Tuan Speaker, pihak PDC harus jangan lupa ia sebuah Badan Berkanun Kerajaan yang mempunyai tanggungjawab moral dan sosial terhadap rakyat Pulau Pinang. Salah satu daripada tujuan PDC semasa ia ditubuh adalah untuk membantu Kerajaan Negeri menyediakan unit perumahan yang mampu dibeli oleh rakyat di negeri ini. Sikap PDC untuk mencari keuntungan sahaja dalam soal perumahan haruslah dikutuk sekeras-kerasnya. Tuan Speaker, sebenarnya, pada penghujung 1991, PDC telah mencatat keuntungan, sebanyak \$113.48 juta dari projek-projek perumahannya. Oleh yang demikian, PDC sepatutnya menggunakan sebahagian keuntungan ini untuk membina lebih banyak unit perumahan kos rendah dan bukan untuk mengurangkan penyediaan unit rumah kos rendah. Tuan Speaker, PDC dijangka hanya membina 133 unit rumah kos rendah berharga jumlahnya 2.4 juta dalam tempoh Rancangan Malaysia Ke-6. Ini adalah amat malu dan tidak boleh diterima sekali. Y.A.B Ketua Menteri yang tidak ada di sini selaku Pengerusi PDC dan beberapa ahli EXCO yang duduk di dalam Lembaga PDC tidak boleh membenarkan perkara ini berlaku dan berterusan lagi. Mereka harus memastikan PDC mengguna balik sebahagian keuntungan besarnya yang diperolehi dalam bidang pembinaan untuk membina lebih banyak lagi unit rumah kos rendah bukan mengurangkan dan tidak mahu membina. Tuan Speaker, Kerajaan Negeri tidak boleh mengharapkan pihak swasta untuk membantunya membina rumah kos rendah sedangkan agensinya sendiri tidak mahu membantunya tetapi ia lebih mementingkan keuntungan.

Tuan Speaker, di sini saya telah sentuh mengenai perkara rumah kos rendah yang berharga \$25,000. Saya juga ingin menyentuh mengenai unit rumah kos rendah di bawah \$25,000. Tuan Speaker, setakat ini saya telah menanya, Kerajaan Negeri samada Kerajaan Negeri ada membina unit rumah kos rendah yang kurang dari harga \$25,000. Jawapan tidak ada. Tuan Speaker, saya difaham daripada jumlah permohonan 71,347 ini 30% tidak mampu langsung untuk membeli unit rumah kos rendah berharga \$25,000 dan untuk golongan

ini Kerajaan Negeri setakat ini tidak membina dan Kerajaan Negeri terus menolak dan menjawab bahawa perumahan kos rendah yang berharga berkurangan \$25,000 telah dibina oleh PERDA. PERDA ada membina tetapi apabila kami dari DAP atau BN menyoal tentang perkara di PERDA Tuan Speaker telah menolak tetapi Kerajaan Negeri boleh sentuh mengenai hal PERDA. Setakat ini saya tidak tahu apa yang berlaku di PERDA kecuali Ahli dari Seberang Jaya dan saya berharap Tuan Speaker boleh menimbang semula dan memberi peluang kepada Ahli-ahli untuk menanya atau mendapat maklumat mengenai PERDA oleh kerana PERDA adalah satu agensi untuk membina rumah kos rendah.

Tuan Speaker:

Ahli Berhormat boleh bertanya secara langsung. Tidak perlu tunggu Dewan. Tanya terus.

Ahli Kawasan Paya Terubong (Encik Teoh Teik Huat):

Tanya siapa?

Tuan Speaker:

Tanya PERDA.

Ahli Kawasan Paya Terubong (Encik Teoh Teik Huat):

Dia beri maklumat?

Tuan Speaker:

Mesti beri.

Ahli Kawasan Paya Terubong (Encik Teoh Teik Huat):

Kalau Ahli Kawasan Seberang Jaya boleh janji di sini bahawa maklumat boleh diberi, saya akan bertanya. Kalau beliau boleh beri jaminan.

Ahli Kawasan Seberang Jaya (Dr. Ibrahim bin Saad):

Ask him to write.

Ahli Kawasan Paya Terubong (Encik Teoh Teik Huat):

Satu surat boleh ditulis, berapa pun boleh ditulis tetapi janji mesti diberi disini.

Tuan Speaker:

Ahli Yang Berhormat janji telah diberi. Sila tulis surat, jawapan akan diberi.

Ahli Kawasan Paya Terubong (Encik Teoh Teik Huat):

Baik, saya akan tulis kepada Ahli Kawasan Seberang Jaya dan sekiranya jawapan tidak diberi, Tuan Speaker boleh bertindak, ya?

Tuan Speaker, ini adalah golongan yang tidak mampu membeli perumahan yang kos \$25,000 dan ke atas. Satu golongan yang lagi, iaitu golongan yang berpendapatan di antara \$1,000 hingga \$1,500. Tuan Speaker, mereka yang bergaji di antara ini tidak layak untuk mendapat rumah kos rendah, tidak layak oleh kerana pendapatan adalah lebih daripada kriteria yang ditetapkan oleh Kerajaan Negeri. Tidak layak untuk mendapat rumah kos rendah tetapi juga tidak mampu untuk membeli rumah kos sederhana yang dibina oleh Swasta. Golongan ini adalah dalam dilema dan pada masa kini harga seunit pangsa kos sederhana di Pulau Pinang sekurang-kurangnya \$70,000. Barangkali di luar bandar boleh dapat \$60,000 dan golongan ini dengan pendapatan mereka di antara \$1,000 hingga \$1,500 hanya boleh dapat pinjaman bank lebih kurang \$40,000 dengan bayaran 15 tahun ansuran dengan bayaran \$400 lebih sebulan dan jikalau mereka ingin membeli rumah ini mereka mesti ada *savings* \$30,000 untuk *down payment*. Banyak tidak boleh dapat *savings* menurut pendapatan atau gaji mereka dan mereka dalam golongan ini adalah dalam dilemma. Di sini saya ingin mencadang bahawa PDC boleh main peranannya dan bukan selalu cari keuntungan sahaja daripada rancangan perumahan. Ia boleh membina unit rumah kos sederhana yang berharga di antara \$30,000 hingga \$40,000 seunit untuk membantu golongan ini. Walaupun PDC ada bina rumah dalam lingkungan kos tersebut tetapi tidak mencukupi dan tidak berkualiti. Oleh yang demikian, saya menyeru Y.A.B Ketua Menteri selaku Pengerusi PDC untuk memandang serius perkara dan mengarah PDC untuk membantu golongan ini dalam memiliki rumah sendiri. Jikalau PDC tidak berbuat begitu, saya tidak nampak macam mana golongan ini boleh memiliki rumah sendiri dan sepanjang hayatnya akan menyewa bilik atau menyewa rumah.

Tuan Speaker, ini adalah masalah perumahan dalam keseluruhannya dan satu lagi yang saya ingin membangkit adalah penyelenggaraan pangsa. Selain daripada menyediakan rumah yang cukup untuk rakyat negeri, saya juga ingin membangkitkan mengenai penyelenggaraan rumah pangsa-pangsa di negeri ini. Sementara penyelenggaraan rumah pangsa kos rendah awam dijaga oleh pihak berkuasa negeri terdapat banyak masalah dalam penyelenggaraan rumah pangsa yang dibina oleh pihak swasta. Sekarang Pulau Pinang pesat dengan pembinaan rumah pangsa kos sederhana. Pihak

Kerajaan Negeri juga mempunyai tugas untuk memastikan pemaju swasta menunaikan kewajipan-kewajipan mereka kepada pembeli-pembeli. Masalah utama dalam Skim Perumahan Pangsa Swasta adalah pada masa interim, interim sebelum hak milik strata dikeluarkan oleh Pejabat Tanah oleh kerana permohonan dan pengeluaran hak milik *strata title* ini mungkin mengambil masa bertahun-tahun dan pada masa interim itu adalah masalah di antara pemaju dan pembeli di mana penyelenggaraan tidak dijalankan dengan baik masalah mengenai pembayaran *maintenance fees* dan lain-lain. Walaupun terdapat peruntukan-peruntukan mengenai penyelenggaraan pangsa dalam Akta Hakmilik Strata di mana pembeli boleh membawa pemaju ke mahkamah untuk menuntut keadilan tetapi proses ini akan mengambil masa dan bayarannya pun tinggi oleh kerana banyak pembeli tidak mahu mengambil proses ini. Di sini, saya ingin mencadangkan bahawa Kerajaan Negeri dibawah Pejabat Perumahan menubuhkan satu jawatankausa atau menubuhkan satu badan untuk rayuan atau menyelesaikan masalah penyelenggaraan pangsa-pangsa yang dibina oleh swasta. Kerajaan Negeri juga ada tanggungjawab kepada pembeli-pembeli itu dan saya harap Kerajaan Negeri boleh menerima dan mempertimbangkan cadangan ini. Tuan Speaker, akhirnya, saya ingin membangkitkan satu perkara yang tertentu. Saya telah ditemui oleh tuan punya seunit rumah dalam satu rancangan perumahan Kerajaan Negeri di Mukim 7, Seberang Perai Selatan, lotnya 785, Hakmilik Sementara, HS (M) 416 yang mengata bahawa selepas menyelesaikan segala bayaran untuk rumah itu, beliau telah memohon untuk memindah hak milik kepada seorang pembeli tetapi malangnya pihak Pejabat Pengarah Tanah dan Galian telah menolak permohonan pemindahan hak milik itu pada 30hb. November tahun ini tanpa memberi sebarang alasan untuk penolakan ini. Saya difahamkan ramai tuanpunya rumah pun dalam rancangan ini telah diberi kelulusan memindah hakmilik apabila mereka menjual rumah mereka kepada pembeli baru. Tuan punya rumah ini sangat marah kerana beliau menyual mengapa ada *double standard* di mana di dalam sekim yang sama, keadaan yang sama dan ansuran telah dijelaskan sejak tahun 1983, buat permohonan untuk memindah milik kepada seorang lain ditolak tanpa alasan. Saya harap samada Ahli Kawasan Seberang Jaya yang bertanggungjawab ke atas tanah atau Ahli Kawasan Ara Rendang yang bertanggungjawab ke atas perumahan memberi suatu jawapan dengan teliti mengapa ini ditolak. Saya harap satu jawapan diberi dalam masa sesi ini.

Sekian, terima kasih.

Tuan Speaker:

Ahli-ahli Yang Berhormat, sebelum kita tangguhkan Dewan, saya ingin memberi penjelasan tentang perkara yang ditimbulkan oleh Ahli Paya Terubong mengenai kertas-kertas yang di *embargo* tetapi keluar. Sebenarnya 1, 2 hari sebelum Dewan bersidang, kertas-kertas memang telah diedarkan kepada semua ADUN dan juga kepada akhbar. Jadi, apa yang kita harapkan supaya lain kali saya berharap perkara ini mestilah diikuti dengan tepat dan ini adalah amaran keras daripada saya supaya perkara ini tidak akan berlaku. Semuanya ada perkataan *Embargo*, jadi kita tolong pastikan perkara ini tidak dilanggari. Sekian, terima kasih dan mesyuarat kita ditangguhkan sehingga esok pagi, jam 9.30.

Dewan ditangguh pada jam 6.30 petang.